

PRESS CLIPPING

Уторак 05.08.2008. год.

ГОДИШЊИЦА „ОЛУЈЕ“ ИЗАЗВАЛА РАТ ИЗЈАВАМА

Бизнис, 05.08.2008; Страна: 9

У београдској цркви светог Марка епископ Атанасије Ракита јуче је служио парастос погинулима и несталима у операцији „Олуја“ у Хрватској, чиме је обележена 13. годишњица овог догађаја.

Парастос су организовала удружења несталих и погинулих, а присуствовали су му потпредседник Владе Србије Јован Кркобабић, потпредседник Скупштине Србије Божидар Делић, председник Скупштине Београда Бранислав Белић и принц Александар Карађорђевић са супругом Катарином.

Хрватска операција „Олуја“ довела је до егзодуса више од 200.000 Срба из Хрватске. Према неким подацима, у њој је нестало 1.805 људи, а Хрватски хелсиншки одбор за људска права тврди да је током те операције погинуло око 700 цивила. Документационо-информативни центар „Веритас“ у евиденцији има имена 1.960 погинулих и несталих Срба, од чега 1.205 цивила, међу њима 522 жене и 12 деце.

Генерални секретар Удружења Срба из Хрватске Милојко Будмир рекао је да, на жалост, Хрватска није поштовала постигнуте договоре и споразуме.
- Национална стратегија за решавање проблема избеглица донета 2002. остала је мртво слово на папиру - рекао је Будмир.

Министар за рад и социјалну политику Расим Љајић изјавио је да ће Србија од Босне и Херцеговине и Хрватске затражити хитан састанак на министарском нивоу о проблему избеглица и Сарајевске декларације.

- Тражићемо и активније учешће међународне заједнице - рекао је Љајић и додао да помирење у региону неће бити успешно без затварања избегличког досијеа.

- Србија је данас међу пет држава у Европи са највећим бројем избеглица и немамо право да ћутимо над овом чињеницом - рекао је Љајић.

Годишњица „Олује“ обележена је и у Републици Српској, док је у Хрватској 5. август државни празник, Дан победе и домовинске захвалности за акцију „Олуја“.

ОЛУЈНА ВРЕМЕНА

Блиц, 05.08.2008; Страна: 2

Годишњица „Олује“ је повод да се скрене пажња на положај прогнаних Срба, **на услове живота оних који се још налазе у тзв. колективним центрима, али и на услове у којима живе повратници у Хрватској.** Уместо тога, овај датум је исполитизован на најгори начин.

СРБИ ОПЛАКУЈУ, ХРВАТИ СЛАВИЛИ

Блиц, 05.08.2008; Страна: 3

Помен жртвама у операцији „Олуја“ служен је јуче у Београду и Бањалуци. У Хрватској, пад Крајине се прославља као државни празник - Дан победе и домовинске захвалности.

Тринаест година после „Олује“, од око 220.000 прогнаних Срба у Хрватску, вратило се око 72.000 особа. Повратници су углавном стари људи, па је чак њих 13.000 у Хрватској умрло. Статистички подаци показују да се прошле године из Србије у Хрватску вратило око 1.400 особа, а из Хрватске у Србију дошло је њих 3.800. Директор Документационо-информационог центра „Веритас“ Саво Штрбац сматра да, ако се такав тренд настави, Срба у Хрватској неће ни бити. Према његовим речима, Срби не враћају због тајних оптужница за ратне злочине и губитка станарских права. Срби који се врате у Хрватску живе у веома тешким условима, углавном немају ни струје ни воде, а могућност да се повратници запосле готово да не постоји.

КРАЈИШНИЦИ ПРОТЕСТОВАЛИ У БЕОГРАДУ

Политика, 05.08.2008; Страна: А4

Тражи се безбедан повратак прогнаних у Крајину, враћање 50.000 одузетих станова и правична надокнада за све што је Србима одузето после акције „Олуја”

Прогнани Срби из Републике Српска Крајина јуче су, на тринаестогодишњицу акције „Олуја”, мирним протестним окупљањем испред амбасада Хрватске, САД, Владе и Председништва Србије затражили од српских власти да им помогну у остваривању својих колективних и индивидуалних права: безбедан повратак у Хрватску, обнову запаљених кућа, враћање 50.000 одузетих друштвених станова и правичну надокнаду од хрватске државе за све што им је одузето.

„Тражимо од Владе Србије да спроведе споразуме које је сама потписала, о нормализацији

односа између СРЈ и Републике Хрватске, о социјалном осигурању и сукцесији. Овим документима је предвиђена обнова наших порушених кућа и правична надокнада за све што је покрадено, али до сада ништа од тога није реализовано. Сами, без помоћи Владе Србије, не можемо остварити та права”, поручио је јуче испред Владе Србије Милорад Буха, председник владе РСК у прогонству.

Раде Чубрило, министар одбране у влади РСК у прогонству, испред хрватске амбасаде рекао је да Срби из Крајине никада неће одустати од своје републике. Момчило Суботић, министар у влади РСК у прогонству, у говору испред америчке амбасаде подсетио је да је Република Српска Крајина била под заштитом УН и да Европа и САД треба да приморају Хрватску да оконча окупацију и омогући Србима да се врате у своју државу, преузму своју имовину, организују своје државне органе и поднесе захтев за наплату ратне штете српским породицама.

СПОРНА СТАНАРСКА ПРАВА И СПИСКОВИ

Правда, 05.08.2008; Страна: 8

Три избегличка удружења затражила су од државних органа Србије да се заузму за решавање имовинских проблема Срба у Хрватској, као што су одузето станарско право и друга статусна права Срба која су им ускраћена већ 13 година. Ова удружења затражила су да се хитно размотри проблем постојања тајних спискова за хапшење појединих Срба који покушавају да се врате у Хрватску. Саопштење су потписали Регионални одбор за помоћ избеглицама Војводине, Удружење Крајишника и Центар за комуникацију „Правда“.

ИСТИНА ПРЕКО ХАГА

Вечерње Новости, 05.08.2008; Страна: 12

СЛУЖЕН ПОМЕН И У БАЊАЛУЧКОМ САБОРНОМ ХРАМУ СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ

БАЊАЛУКА - У Саборном храму Свете тројице у Бањалуци јуче је служен парастос страдалим Србима из некадашње Републике Српске Крајине у току хрватске војне акције "Олуја" пре 13 година.

Председник Удружења избеглих Срба из Крајине и Хрватске Петар Цодан рекао је да се нада да ће Влада РС у преговорима са хрватским властима тражити решења за Србе избегле из те државе.

Према његовим речима, на територији РС тренутно живи 25.000 избеглих из Хрватске, део њих је решило свој статус, док је њих око 2.000 "практично остало на терету РС".

Манифестације за сећање на егзодус Срба из Крајине под геслом "Да се не заборави" у

Бањалуци трају два дана, у организацији Одбора за неговање традиције ослободилачких ратова Владе РС.

PRESS CLIPPING

Среда 06.08.2008. год.

КАКО РЕШИТИ ПРОБЛЕМЕ ИЗБЕГЛИЦА?

Борба, 06.08.2008; Страна: 4

Најтеже је питање станарских права, тврде представници ОЕБС-а и УНХЦР-а

Највиши представници Мисије ОЕБС и представништва УНХЦР у Београду поздравили су намеру Владе Србије да са владама земаља у региону разговара о решавању проблема избеглица у контексту Сарајевске декларације. „**Поново јачање Сарајевског процеса било би веома пожељно, али то у највећој мери зависи од свих партнера у овом процесу**”, наводи се у заједничкој изјави за Танјуг шефа мисије ОЕБС амбасадора Ханс Ола Урстада и шефа Представништва УНХЦР за Србију Ленарта Котсалаинена.

Урстад и Котсалаинен су подвукли да код свих страна у том процесу „**тога да постоји воља да делују и у њему учествују уз међусобно поверење**”. Они сматрају да је након потписивања Сарајевске декларације, 31. јануара 2005. године у Сарајеву, у **решавању проблема избеглица „напредка свакако било”, али се слажу да „тај процес није нарочито унапредовао последњих годину-две**”. „**Најзначајније питање и даље остаје питање станарских права избеглица**”, оценили су највиши представници ОЕБС-а и УНХЦР-а у Србији.

Решавање проблема избеглица у контексту Сарајевске декларације најавио је јуче министар за рад запошљавање и социјалну политику Расим Љајић. Он је рекао да Србија није задовољна спровођењем тог документа и да ће зато од Босне и Херцеговине и Хрватске затражити хитан сатанак на министарском нивоу ради решавања тог проблема уз активне укључивање међународне заједнице. Љајић је поводом обележавања годишњице хрватске војно-полицијске операције Олуја рекао да ће Србија на свим међународним форумима инсистирати на решавању проблема избеглица, као и да се у спровођењу Сарајевске декларације није одмакло зато што није било политичке спремности да се избегличко питање реши. **Декларација предвиђа формирање радне групе од представника надлежних министарстава земаља потписница, као и представника ОЕБС-а, УНХЦР-а и ЕУ која би се око спровођења тог документа састајала четири пута годишње, а радила би и на припреми министарског састанка за који је било предвиђено да се састане барем једном годишње.**

ПРОБЛЕМИ ВИШЕ НА СТРАНИ ПРОШЛОСТИ

Дневник, 06.08.2008; Страна: 2

БИВШИ АМБАСАДОР СРБИЈЕ У ХРВАТСКОЈ МИЛАН СИМУРДИЋ О ОДНОСИМА ДВЕЈУ ДРЖАВА

Србија и Хрватска ће дугорочно имати проблема у тумачењу догађаја из новије прошлости, а односе две земље у будућности може трајно стабилизovati само заједнички оквир европских и евроатлантских интеграција, оценио је, у изјави Тањугу, члан Форума за међународне односе и бивши амбасадор Србије у Хрватској Милан Симурдић. – **За Београд ће рат изазван распадом заједничке државе увек бити грађански рат, а за Хрватску агресија, за Београд ће операција “Олуја” бити етничко чишћење и егзодус српског народа, а за Хрватску светла војна акција која је допринела ослобађању домовине – указао је Симурдић.**

По његовим речима, односи две земље су сложени и вишедимензионални, с великим бројем директно погођених и заинтересованих појединаца, али проблеми су ипак више на страни прошлости него будућности, поготово не оној “потенцијално заједничкој, европској”. **Београд и Загреб при том имају другачије приоритете, сматра бивши амбасадор, подсећајући на то да Загреб знатно већи нагласак ставља на привредну сарадњу, “а политички само колико је потребно”, док је у случају Београда то обрнуто. „Листа отворених питања је од успостављања дипломатских односа 1996. засигурно смањена, међутим, признавање Косова је тешко оптеретило односе на дужи рок, практично, довело до застоја политичког дијалога и нарушило ниво међусобног поверења”,** оценио је Симурдић.

Ту је и врло актуелан проблем хапшења и тајних оптужница, подсетио је он, напомињући да ратни злочини не застаревају, али да би тај проблем могли решити транспарентност и правосудна сарадња, поготово што се, **како је истакао, “хапшења повратника перципирају као одвраћање од повратка избеглица”.** У истој равни су и питања **конвалидације радног стажа и имовинскоправних односа, због чега је неопходно да две државе направе споразум о имовинскоправним односима.** “Ако бисмо се бавили проценом како ће се ситуација развијати, имаћемо односе обележене, надам се, више сарадњом, а мање полемиком, при чему само заједнички оквир европских и евроатлантских интеграција стабилизује односе на дужи рок”, закључио је Симурдић.

ХРВАТИ ПОНОВО СЛАВИЛИ ГЕНОЦИД

Пресс, 06.08.2008; Страна: 8

Ексклузивно Пресс у Книну на прослави „Олује“

КНИН - Није било пријатно бити Србин јуче у Книну. Хрвати су прослављали 13-годишњицу „Олује“, а запаљиви говори њихових званичника у којима су величали акцију, називајући је „симболом побједи и тријумфа нове Хрватске“, и националистичко дивљање на улицама натерали су малобројне книнске Србе да се затворе у своје куће и сачекају да слављеничка еуфорија прође.

У Книн су јуче од раног јутра почели да пристижу аутобуси из свих крајева „лијепе њихове“. Дошло је више од 3.000 људи. Дошли су да обележе три празника - „Дан побједи и домовинске захвалности“, „Дан хрватских бранитеља“ и „13. обљетницу војно-редарствене акције ‘Олуја’“. Стигли су и цео државни врх и око 2.000 хрватских бранитеља, показујући на тај начин важност догађаја. На сваком ћошку бивше престонице САО Крајина дежурале су полицијске патроле. Град је био у знаку црвено-беле боје, на прозорима су се вијориле хрватске заставе, девојчице су носиле хаљинице с дезеном шаховнице, било је, наравно, и усташке иконографије... У центру Книна, близу железничке станице, група људи је окретала вола на ражњу!

Славље је почело још у осам сати ујутру. Поносна цела Хрватска. Прво је уприличено полагање цвећа погинулим бранитељима на градском гробљу, а потом је на Книнској тврђави подигнута хрватска застава. Исто онако како је то учинио покојни председник Хрватске Фрањо Туђман пре 13 година. Хрватски политичари искористили су прилику да подсети да је подизање шаховнице значило крај српске крајине и почетак нове хрватске државе.

Државе у којој Срба више готово и да нема. Премијер Иво Санадер поручио је обраћајући се окупљенима током војне церемоније на градском стадиону да је цела Хрватска поносна на „Олују“! - То је величанствена победа хрватског народа, која је као војно-редарствена операција већ ушла у војне уџбенике. Свет је признао оне који знају бринути о себи и знају решавати своје проблеме. Сви наши бранитељи су чували своју домовину, и то је била наша снага.

И док су се улицама Книна вијориле шаховнице, продавали сувенири с ликом хашког оптуженика Анте Готовине и певале усташке песме, кнински Срби су затворени у својим кућама враћали филм на 5. август ‘95. За њих је тај дан сећање на масовни егзодус, страдање и патњу.

- Сваког 5. августа у пет сати ујутру пробуди ме исти страх. Сећам се јутра када је почела „Олуја“. Зато на данашњи дан гледам да не будем у Книну да бих избегла славље над несрећом свога народа! Сећам се да сам пре неколико година на улицама гледала људе у црним кошуљама који су дефиловали градом певајући песме од којих ме подилазила језа - прича Сања М., једна од свега неколико стотина Срба који данас живе у Книну. Ипак, после пет година изгнанства које је с породицом провела у Београду, Сања је одлучила да се врати у Книн.

- **Пре 13 година сам отишла јер сам се плашила за живот. Вратила сам се јер сам схватила да је ово мој дом! Овде припадам и знам да ми је овде место. Покушавам да живим нормално и чини ми се да ми то некако успева - каже Сања. Двдесетогодишњи Зоран је као дечак с породицом избегао у Србију, али редовно**

долази у **Книн** да би обишао породичну кућу и баку која је ту остала. - Као Србину јако ми је тешко, јер овде сам рођен, ово је мој град. Други људи су сада ту, те људе ја више не препознајем. Они славе нешто што је мене и моју фамилију унесрећило. Немамо више слободу. И поред свега, неки Срби су одлучили да се после потуцања по Србији врате у Книн. **Враћају се махом старији људи, нема међу њима много младих** - прича Зоран. Он каже да у Книну не доживљава непријатности, „осим што му је данас неугодно због свега што види на улицама свога града“. - Никога не дирам, а ни мене нико не дира. Али, не верујем да ће икада бити као пре. Срби пате за својим огњиштима, али немају где да се врате. Погледајте на шта данас личи овај град - резигниран је Зоран.

PRESS CLIPPING

Петак 08.08.2008. год.

НЕЋЕ, ВАЉДА, ЉУДЕ НА УЛИЦУ

Глас Јавности, 08.08.2008; Страна: 6

Нове невоље 130 избеглица смештених у Матарушкој и Богутовачкој бањи због приватизације лечилишта. Реч је углавном о старим људима, за које се мора наћи смештај - упозоравају на проблем у Комесаријату за избегла и расељена лица у Краљеву. У тим објектима живи 68 избеглих и 95 расељених

КРАЉЕВО - После најављене приватизације Природног лечилишта и одмаралишта Матарушка и Богутовачка бања настаће проблем смештаја више од 130 избеглица са територије бивше Југославије и расељених лица са Косова смештених у објектима лечилишта. - **Сигуран сам да се избегла и расељена лица, од којих је највећи број њих у поодмаклим годинама, неће наћи на улици, али је извесно и да ћемо се сусрести са великим проблемом - рекао је Бети повереник Комесаријата за избеглице у Краљеву Слободан Станишић. Он наглашава да би будући власник природног лечилишта морао да разговара са Комесаријатом за избеглице, јер тај проблем неће моћи преко ноћи да се реши.** - Избегла и расељена лица смештена у објектима природног лечилишта, који су силом прилика претворени у колективне центре, моћи ће да се опредељују за хуманитарне програме који су им понудили Интер-СОС, Фондација „Владе Дивац“, Канцеларија Бориса Тадића и геронтолошки програм - каже Станишић. У објектима лечилишта тренутно живи 68 избеглих и 95 расељених лица. Захваљујући међународним хуманитарним организацијама (УН Хабитат и Хели), на Берановцу код Краљева се приводи крају изградња две зграде у којима ће бити смештено 38 избеглих и четрдесетак расељених лица, тако да ће смештај бити потребан за још 133 особе.

У Матарушкој бањи, поред оних који су смештени у објекте лечилишта, постоји још један центар са са 111 расељених са Косова - вила „Маричић“, која је власништво Рехабилитационог центра „Агенс“. Власништво „Агенса“ је и вила „Морава“, у којој су такође смештени расељени са Косова. На аукцији заказаној за 26. септембар у Београду Природно лечилиште и одмаралиште Матарушка и Богутовачка бања требало би да добије новог власника. Укупна процењена вредност капитала који се приватизује је нешто већа од 775 милиона динара. Директор лечилишта Славољуб Чубрић изјавио је да смештање великог броја избеглица и расељених лица у објекте који су хаотично проглашени колективним

центрима годинама уназад кочи развој туризма у Матарушкој бањи. - Са око хиљаду избеглица са територије бивше Југославије, и исто толико прогнаних Срба са Косова пристиглих пре девет година, немогуће је било развијати туризам - казао је Чубрић. **Ситуација се у међувремену променила, па ће виле „Луковић“, „Козара“ и хотел „Жича“ новог власника сачекати полупразне, јер ће око преко 60 избеглица ускоро бити пресељено у нове станове изграђене на Берановцу**, што је олакшавајућа околност за будућег газду, оценио је Чубрић Он је указао и да поједине виле у саставу лечилишта подлежу реституцији, што је наведено у уговору о приватизацији, па ће се и с тим проблемом сустрести онај ко буде купио ово природно лечилиште.

ЦИВИЛНО СЛУЖЕЊЕ И У ВБА

Бизнис, 08.08.2008; Страна: 8

БЕОГРАД - **Цивилно служење војног рока могуће је** и у Војнобезбедносној агенцији (ВБА), Војнообавештајној агенцији (ВОА) и у Инспекторату одбране, предвиђено је решењем министра одбране. Решењем је прописано да се цивилни рок може служити и у кабинету министра, Управи за односе с јавношћу и другим војним установама, а **поред уобичајених цивилних установа, на списку су и Комесаријат за избеглице, Министарство за Косово и Метохију и Народна банка Србије.**

УНМИК НИЈЕ ИСПУНИО ЗАДАТКЕ НА КОСОВУ

Данас, 08.08.2008; Страна: 2

Директор Канцеларије Владе Србије за сарадњу с медијима Миливоје Михајловић оценио је да мисија УН на Косову није испунила задатке које су пред њу поставиле УН. Михајловић је у интервјуу за Међународни радио Србија казао да то нису само његове оцене, већ и званичне оцене УН које ипак „стално потенцирају да је дошло до извесног напретка“.- Међутим, напредак се оцењује поређењем с неким претходним стањем. Суштинске ствари, због којих је мировна мисија и послата на Косово, јесу да се успостави мир, да се успостави слобода кретања, повратак избеглица и расељених лица, повратак имовине. Ништа од тога није остварено - рекао је он. **Према његовим речима, има 235.000 избеглица са Косова, а према подацима УНХЦР од 2000. се у Покрајину вратило свега 7.100 људи.** Михајловић је оценио да се не може говорити о успеху Унмика када се зна да на Косову још постоји ограничена слобода кретања и велики страх међу неалбанским становништвом. - Косово је арсенал илегалног оружја. Према

подацима УНДП-а, на Косову се налази између 330.000 и 450.000 дугих цеви у илегалном поседу и то је арсенал који може да запали читав Балкан. Други податак је да је, према УНДП-у, сваки пети ђак у основним и средњим школама на албанском језику наоружан - рекао је Владин функционер. Додао је да је и приватизација на Косову спроведена на „тривијалан начин, без претходног утврђивања власништва“, као и да су поједине фирме продате у бесцење. - Резултат тога је да нема производње на Косову, да је основни извозни артикл отпад са Косова и Метохије, а последица је да две трећине становника Косова живи са 90 центи дневно - рекао је Михајловић. Додао је да ће Влада покушавати да ојача положај српске заједнице у Покрајини, односно да усмери „добар део средстава на одрживи опстанак Срба на Косову и на повратак расељених“.

СТАНКОВИЋ: НИСАМ ИЗНЕВЕРИО СРБИЈУ

Данас, 08.08.2008; Страна: 2

Чаглавица - **Министар за заједнице и повратак Владе Косова Бобан Станковић каже да учешћем у Влади Косова није изневерио интересе Србије.** Он је рекао да не сматра да је својом функцијом у самопроглашеној држави Косово изневерио интересе Србије, чији је држављанин. „То је реалност овде на Косову. Видите да је 44 земаља из најближег нашег окружења признало ово фактичко стање, свиђало се то нама или не. **Не осећам се непријатно, јер сам на овом месту искључиво због интереса српске заједнице**“, додао је Станковић. Он је рекао да се у 2008. планира изградња 60 станова у Лапљем Селу, повратак 22 породице у село Клобукар код Новог Брда, док је у село Синаје у општини Исток планиран повратак 18 српских породица. „Планирамо да вратимо Србе и у урбане средине као што је Поткаљаје у Призрену, где се у првој етапи очекује повратак 15 до 20 породица“, рекао је Станковић за КИМ радио из Чаглавице. Он је одбацио оптужбе његовог претходника Славише Петковића да у министарству раде чланови Станковићеве родбине или да је новац злоупотребљен. ФоНет

ТЕЖАК ИЗБЕГЛИЧКИ ЖИВОТ

Правда, 08.08.2008; Страна: 18

СУБОТИЦА - Широм Србије и Републике Српске 4. августа је обележена 13. годишњици од хрватске акције „Олуја“ у којој је погинуло, убијено и прогнано више хиљада људи. „Олујом“ је дошло до егзодуса око 200.000 Срба, који није заобишао ни Суботицу. После офанзиве Хрватске војске, полиције, и Хрватског већа одбране на подручју Бања Луке, Кордуна и северне Далмације, на тај дан 1995.

године, после уласка и истицања хрватске заставе у напуштени Книн, и у Севернобачком округу збринуто је више хиљада људи. **Кроз Суботицу је прошло више од 6.000 избеглих и прогнаних из Крајине и Републике Српске. Део унесрећених је збринула и родбина, која је одмах пружила уточиште за 995 људи.** У првом налету, око 1175 особа је пристигло у већим групама, и за њих је обезбеђен колективни смештај, како су забележиле Суботичке новине 18. августа 1995. године. **У Бачкој Тополи је прихваћено тада 548 људи, у Малом Иђошу око 70 особа а део људи је смештен у Бајмоку.** Тада је Окружни штаб за збрињавање прогнаних лица формирао прихватни центар у палићком омладинском насљу, у хотелу „Спорт“ и фискултурној сали Основне школе „Владимир Назор“ на Палићу, као и фискултурним салама Грађевинске и Хемијске школе. Неки су се интегрисали, а неки отишли из овог краја даље, у иностранство.

Службено је регистровано тада око 3000 избеглих и прогнаних лица. Више породица је касније смештено и у Жугу кућу, а предузећа и грађани Суботице свесрдно су помогли преко Црвеног крста да се обезбеди најпотребније, храна и хигијена, за децу, жене и одрасле људе. **Према данашњој евиденцији, у Суботици је регистровано још око 1500 избеглих и прогнаних људи.** Многи ни данас нису остварили своја основна права, нити су повратили имовину из Хрватске. Они су остали без пензије и доказа о радном стажу. Неки су се снашли, интегрисали у средину, али има и оних који нису до данас, после 13 година без дома и огњишта, решили своје проблеме. На свим гробљима по Србији паљене су у понедељак и уторак свеће и држани парастоси. Хрвати су, како је писала већина медија, тог дана у Хрватској овај „злочин без казне“. како је назван славили у понедељак, као Дан победе. У Суботици, ниједна институција се није званично огласила поводом тринаесте годишњице тешког егзодуса.

PRESS CLIPPING

Субота 09.08.2008. год.

ЗА СИРОМАШНЕ СРЕДЊОШКОЛЦЕ 1.000 СТИПЕНДИЈА

Дневник, 09.08.2008; Страна: 6

ДРЖАВА СЛЕДИ ПРИМЕР ВОЈВОДИНЕ

У оквиру имплементације Стратегије за смањење сиромаштва, тим потпредседника Владе Србије и Министарство за рад и социјалну политику покренули су државни програм за подршку образовању средњошколаца из породица које примају материјално обезбеђење и других осетљивих група, као прву у низу мера за смањење осипања деце из образовног система. Подаци показују да готово три четвртине најсиромашнијих грађана Србије има само основну школу или чак ни њу, а забрињава и податак да средњу школу, од укупно стасале популације, скоро четвртина не похађа. У средњим школама најмање је Рома, тек 10 одсто од оних који би из ове групе требало да се школују, а од овог малог броја ромских средњошколаца у средњошколским учионицама је мањи једино проценат ромских девојчица. **Програмом који стартује од нове школске године обезбеђено је 1.000 стипендија за средњошколце. Поред динарске противвредности 480 евра годишње, који ће се исплаћивати тромесечно, сваки стипендиста добиће једнократну помоћ, у противвредности од 52 евра, за уџбенике и школски прибор.** Стипендисти ће имати и наставнике менторе у школама које похађају, који ће за овај посао бити додатно плаћени, а планирано је да их буде 230. Конкурс за стипендисте биће расписан у другој половини овог месеца, а за менторе после тога, када се види које школе изабрани стипендисти похађају. Овај конкурс биће објављен у дневној штампи, а конкурсна документација моћи ће да се добије у свим средњим школама и центрима за социјални рад. - Овај програм требало би да помогне породицама с најнижим примањима да школују своје потомство, омогући свој деци једнаке шансе за даље школовање и запошљавање, без обзира на материјални статус породице, место одакле долазе или ниво образовања родитеља - каже секретар Министарства за рад и социјалну политику Љиљана Лучић. - **Због тога је основни конкурсни услов да кандидати потичу из породица које примају материјално обезбеђење, а предност ће имати кандидати из посебно осетљивих група, као што су инвалиди, деца самохраних родитеља, она без родитељског старања, избеглице, расељена лица, Роми...** Стипендирање ученика из социјално

угрожених средина започ ето је с намером да се побољшају њихова школска достигнућа, повећа број оних који завршавају средњу школу и створе услови за њихово запошљавање или академско школовање, те тако смањи висока стопа незапослености и број корисника материјалне помоћи. Иначе, Србија је до сада била једна од ретких земаља у окружењу која није имала системске програме за побољшање ниског образовног нивоа свог становништва и која не може да запосли готово половину своје радно активне популације, посебно грађане с најниж им примањима. И мада први на републичком нивоу, овај програм покренут је по узору на онај који се од прошле школске године спроводи у Војводини, где се, уз помоћ Фонда за образовање Рома из Будимпеште, стипендирају безмало сви Роми средњошколци

ПРАВДУ ТРАЖЕ У СТРАЗБУРУ

Глас Јавности, 09.08.2008; Страна: 4

Косовски Срби, власници имања на којима су саграђене базе Кфора, настоје да поврате своје власништво

Стотинак власника око 2.000 хектара некада плодних ораница на којима су изграђене америчка војна база „Бондстил“ и грчка „Рига од Фере“ ни после девет година не могу да остваре своја права.

Срби из Урошевца, који су 1999. године протерани са Косова, а на чијим су имањима саграђене америчка војна база „Бондстил“ и грчка „Рига од Фере“, решили су да правду потраже у Међународном суду у Стразбуру. На то их је, према речима једног од стотине власника земљишта, Јована Тепавчевића, натерала чињеница да ни девет година од окупације Косова и Метохије не могу да се врате на своју земљу, нити да сазнају ко је без динара надокнаде уступио њихова имања Кфору.

- На три километра од Урошевца, поред пута Приштина - Скопље, на нашим имањима у селима Старо Село, Село Варош и Негодин 2000. године изграђене су две базе. Американци су 1999. године заузели 1.700 хектара на којима су саградили „Бондстил“. Грчка база „Рига од Фере“ изграђена је на девет хектара моје плодне земље, као и на још око 150 хектара у власништву Перошевића, Бована, Благојевића, Целетовића, Јанићијевића и других српских породица које су протеране са својих имања. Сви ми поседујемо комплетну документацију, имамо тапије на своју земљу, о чему смо обавестили Уједињене нације, Унмик, амбасаде САД и Грчке у Београду, њихове канцеларије у Приштини, Владу Србије и све друге надлежне. Наша плодна земља је претворена у пустињу, на којој су изграђени војни објекти, а нико не плаћа кирију. Да су плаћали по један евро месечно, накупило би се неколико

хиљада. Одговорни са нама, Србима расељеним са Косова и Метохије контактирају углавном уочи избора - додаје Тепавчевић, који се после протеривања из Урошевца населио у Крушевцу. Адвокатима на Космету ови људи давали су и по 600 евра, само да би им извукли документацију. Тражили су и помоћ од Владе Србије, али одговора нема. Србима чија су имања притисли „Бондстил“ и „Рига од Фере“ својевремено је обећавано да ће њихов проблем бити решен између држава. Којих, није им речено.

- У овим базама у почетку су нам обећали да ће се наша потраживања решити између држава, да ће нам плаћати кирију. То су биле само празне приче у које нисмо поверовали. Зато смо решили да правду потражимо на Међународном суду у Стразбуру. Узели су нам имања за цабе. Кажу да им је то место неко одредио, а ми се питамо што им тај којим им то даде, не уступи друштвено пољопривредно, него приватно земљиште - додаје Тепавчевић, показујући тапије на своју земљу на потезима Некодимско брдо, Велики Друм, Милошев брег, и у другим зонама Некодима, Вароши и Старог села, на три километра од Урошевца, поред пута ка Качанику и Скопљу.

- После свега, преостаје им једино да се жале Међународном суду правде у Стразбуру.

- А не знамо ни кога да тужимо - нашу, америчку и грчку државу или некога трећег, онога ко им је дао наша имања, али не знамо ко је то - истиче Тепавчевић, огорчен, између осталог, и на то што иза власника отетог приватног земљишта на Косову и Метохији не стаје ни Влада Србије. Ни ова садашња, ни све досадашње које, како рече Тепавчевић, стају само иза себе, а њега и његове сапатнике остављају на цедилу.

ЗЛОЧИНИ СУСТИЖУ ЈЕДАН ДРУГИ

Глас Јавности, 09.08.2008; Страна: 4

Еколошки покрет Новог Сада иницирао оптужницу против челника САД, НАТО и ОВК

УБИЈАЊЕ ИЗБЕГЛИЦА

На целој територији Косова где НАТО ваздушне снаге воде агресивни рат, оптужени су прихватили и широко спроводили праксу нападања и убијања избеглица. Та дела су супротна међународним конвенцијама, законима и обичајима рата, општим принципима кривичног закона изведеним из кривичних закона свих цивилизованих земаља и прекршајним законима земље у којој су ти злочини почињени. Следећи детаљи су изнети без ускраћивања права тужилаштву да приложи додатне доказе о убијањима цивила:

Колона избеглица на повратку својим кућама је нападнута у близини Баковице; убијено је 36 избеглица. У селу Кориша, бомбардована је још једна

избегличка колона. Међу 81 жртвом, 10 су новорођенчад, а 26 деца испод 15 година старости.

УНИШТАВАЊЕ ЈАВНЕ И ПРИВАТНЕ ИМОВИНЕ

Оптужени су бездушно бомбардовали људе и материјална добра Југославије, да би смањили становништво и осиромашили земљу и тако унапредили своју супермацију НАТО у Европи.

Оптужени су починили следећа дела, између осталог:

1. Они су деградирали животни стандард људи у Југославији и проузроковали глад бомбардовањем складишта са храном.
2. У целој Југославији, у различитом степену, уништавали су пословни простор, фабрике и другу имовину.
3. Наметањем ембарга на увоз нафте, они су успоставили контролу над југословенском привредом ускраћујући локалном становништву производе основних индустријских грана.
4. Они су ускратили право локалном становништву Југославије да развија и управља пољопривредним и индустријским добрима, а територију Косова резервисали за искључиво насељавање, развој и успостављање власништва од стране Албанаца.
5. У даљем развијању свога плана криминалне експлоатације, они су уништавали индустријске градове, културне споменике, научне установе, и све врсте добара у Југославији да би спречили могућност да она конкурише другим земљама.
6. Од свога програма застрашивања и организованог криминала НАТО завереници су створили инструмент за личну добит и материјално и политичко унапређење себе и својих следбеника. Себи и својим следбеницима су осигурали:
 - (а) Позиције у администрацији или економији који доносе моћ, утицај и повластице.
 - (б) Ударили су основ индустријској супермацији НАТО земаља над Југославијом. Та дела су супротна међународним конвенцијама, нарочито члановима 46 до 56 Хашке конвенције из 1907. године, законима и обичајима рата, општим принципима кривичног закона изведених из кривичних закона свих цивилизованих земаља и прекршајним законима земље у којој су ти злочини почињени.
7. Уништавање уметничких дела. НАТО је поступао према културним споменицима драгим људима Југославије са специјалном мржњом. Споменик ослободиоцима на Фрушкој гори је тешко оштећен. Оштећена је црква Светог Марка у Београду и оскрнављен гроб цара Душана. НАТО завереници су оштетили 1.200 културних споменика укључујући православне цркве, и оскрnavили и безумно уништили најстарије манастире и цркве под заштитом УН.
8. Уништавање стамбених објеката. На територији Југославије НАТО завереници су знатно оштетили све значајније градове и многа села, хиљаде зграда, а без крова над главом је остало најмање 25.000 људи. Највеће штете су претрпели Алексинац, Врање и Сурдулица.
9. Уништавање индустријских објеката. Огромна разарања индустријских постројења су се догодила у Нишу, Чачку, Крагујевцу, Ваљеву, Панчеву и Новом Сад. Бројни су случајеви уништавања медицинских институција, као и уништавање пољопривреде и индустрије Југославије.

10. Уништавање пољопривреде бомбардовањем залиха, машинерије и производа. Резултат такве уништитељске политике је изазивање потпуне пустоши. Укупна вредност материјалних губитака које је Југославија поднела остаје да се утврди.

PRESS CLIPPING

Субота 09.08.2008. год.

БЕСПЛАТНИ КУРСЕВИ КОМПЈУТЕРА

Куир, 10.08.2008; Страна: 7

БЕОГРАД

Међународна мрежа помоћи позвала је сиромашне грађане Србије да се пријаве за бесплатне курсеве компјутера. Курсеви се организују у сарадњи с „Мајкрософтом“, а намењени су избеглицама и расељенима, самохраним родитељима, Ромима и корисницима социјалне помоћи. Основна едукација обухвата обуку за рад у оперативном систему „Виндоуз“, „Ворд“, „Ексел“, „Пауер поинт“ и „Аксес“.

Пројекат финансира „Мајкрософт“, а заинтересовани могу да се пријаве на телефон 011/3617 197 радним даном од 10 до 17 часова или путем електронске поште едуЖиан.орг.рс, а број места је ограничен. (Бета)

PRESS CLIPPING

Понедељак 11.08.2008. год.

СРБИ ПРОДАЈУ КУЋЕ И СТАНОВЕ

Правда, 11.08.2008; Страна: 8

- Срби који су као избеглице 1995. године напустили Гламоч, после рата су продали више од 200 кућа и станова Хрватима - изјавио је гламочки жупник Адолф Вишатицки. Он је навео да у гламочној општини сада живи око 1.000 од око 2.500 Хрвата, колико их је овде живело пре десет година. **Жупник је напоменуо да се знатан број Срба вратио из избеглиштва и да је продаја кућа стала, јер је слаба подршка развоју гламочке општине, коју Федерација БиХ запоставља.**

КРКОБАБИЋ СА ИЗБЕГЛИЦАМА

Блиц, 11.08.2008; Страна: 3

ВЛАДА СРБИЈЕ

Потпредседник Владе Јован Кркобабић разговараће данас са представницима избегличких удружења. Кркобабић ће разговарати са комесаром за избеглице Владимиром Цуцићем, генералним секретаром Удружења Срба из Хрватске Милојком Будимиром и представником Демократске иницијативе за Книн Радетом Матијашем.

ПРИВАТИЗАЦИЈА ИСЕЉАВА ИЗБЕГЛИЦЕ

Правда, 11.08.2008; Страна: 9

После најављене приватизације Матарушке и Богутовачке Бање појавиће се проблем смештаја избеглица са територије бивше југославије и расељених лица са Косова и Метохије.

- Сигуран сам да се избегла и расељена лица, од којих је највећи број њих у поодмаклим годинама, неће наћи на улици, али је извесно и да ћемо се суочити са великим проблемом - оценио је повереник Комесаријата за избеглице у

Краљеву Слободан Станишић. У објектима овог лечилишта тренутно живи 68 избеглих и 95 расељених лица.

НАЈВЕЋА СРПСКА ТУГА

Пресс, 11.08.2008; Страна: 10

КНИН - **Морамо живјети како знамо и умијемо.** Немамо више у кога гледати до у саме себе! Овдје је наш дом, наша Крајина. Љепши ми је овај камен, но све љепоте овог свијета. Само када би у Книну било посла, па да ми се и синови врате - прича полако шездесетогодишњи Боро Ј. из Книна.

Книн почетком августа, лета Господњег 2008, исти је као пре 13 година. Над градом „дежура“ Книнска тврђава. Крка тече, лепа, смарагдна. Сунце пржи, јако. Нешто је ипак другачије. **У општини Книн сада, 13 година након акције „Олуја“, живи око 3.500 Срба. Некада је у целој книнској општини, којој су припадали и Кистање, Ервеник, Бискупија, Цивљане и Кијево, било око 44.000 Срба!**

Већином су ту људи старији од 60 година, Борини вршњаци. Неки остварили пензије, остали примају социјалну помоћ од око 400 куна. Довољно тек да се преживи.

- Тешко је, али смо бар у својој кући! **Покушала сам да живим на другом месту, али није ишло. Сваког дана сам сањала Книн - прича бака Даница Б., и моли да јој не објавимо презиме.**

Има у Книну и младих, али тешко долазе до посла. Сналазе се како знају и умеју! Продају робу на градском бувљаку, раде код приватника, баве се сточарством, гаје краве, овце... **Велики број Срба повратника успео је да се запосли у фабрици шрафова „Див“, у којој су и раније радили, све до рата. Деветоро медицинских сестара и техничара српске националности ради у Градској болници, у Дому здравља људе лече двојица лекара Србина...** У основним и средњим школама ради седморо професора. Ипак, Срби запослени у јавним службама могу се лако пребројати.

Потпредседник Самосталне демократске српске странке Жељко Цепина каже за Пресс да Срби у книнској општини, када је у питању економска ситуација, живе веома тешко.

- **Срби у Книну су сада безбедни, и то је јако важно. Али, посла нема, људи су углавном корисници социјалне помоћи. Веома је тешко наћи посао. Хрватски уставни закон предвиђа да припадници националних мањина морају бити запослени у јавним службама сразмерно броју становника. У граду Книну је, према последњем попису, 2001. године живело 20,8 одсто Срба. То значи да би исто толико њих требало бити запослено у јавним службама у Хрватској. Али није тако - прича Цепина. Проблем запошљавања је, каже Цепина, један од највећих разлога што се Срби у већем броју не враћају у Книн.**

- И време је сигурно учинило своје. **Уочљиво је да од 2000. године нема већег броја повратника, можемо говорити само о спорадичним случајевима повратка, махом старијих људи. Ствари су ипак кренуле набоље откада наша странка учествује у власти на нивоу државне и локалне власти. Од 2003. побољшана је безбедност Срба. Уведена је веронаука у основне и средње школе.**

Наша деца имају могућност да на додатној настави изучавају српски језик и културу - каже Џепина.

У две православне цркве у Книну - цркви светог Ђурђа и цркви Покрова Пресвете Богородице - три православна свештеника редовно држе богослужење. Стари Књинани моле се да се њихови најближи врате у свој родни град.

Туђман заменио Тита Кнински Срби се расули по свету, највише по земљи Србији. Остала их шачица, старих. Остали се годинама потуцали од немила до недрага, па су неки решили, „стиснули петљу“ и вратили се у свој Книн, у свој дом. Кренули ни од чега... Сачекала их шаховница на врху Книнске тврђаве. Непознати људи у њиховом граду. Улице у којима су кнински Срби живели до 1995. промениле имена, па се сада зову по Фрањи Туђману (некадашња Јосипа Броза Тита), Анти Старчевићу, Гојку Шушаку...

ПОВРАТАК НЕ ПОЛИТИЗОВАТИ
Вечерње Новости, 11.08.2008; Страна: 4

ОЛИВЕР ИВАНОВИЋ, ДРЖАВНИ СЕКРЕТАР ЗА КиМ

ДРЖАВНИ секретар у Министарству за Косово Оливер Ивановић рекао је да тсма повратка Срба на Косово не треба да се политизује, "да се не користи у дневно-политичке сврхе, поготово не у партијске сврхе". **Треба да настојимо да без много публициитета обезбедимо људима повољне услове да се могу вратити, да могу да живе.** Мислим да је за то потребна и повољна политичка клима, изјавио је Ивановић. Он је рекао да је раније постојала идеја да се Срби враћају "на неокупиран, празан простор", и да је "било тешко замислити да се враћају у градове, јер су углавном њихови станови били заузети". "Сада се може размишљати и о томс. **Ако буде спремних и храбрих људи да пробају, мислим да имамо шансу", изјавио је Ивановић.**

PRESS CLIPPING

Уторак 12.08.2008. год.

ХИТНО ЗАКОН О ИЗБЕГЛИЦАМА

Данас, 12.08.2008; Страна: 4

Београд - Потпредседник Владе Србије Јован Кркобабић оценио је јуче, у разговору са представницима удружења избеглица из Хрватске, да би требало инсистирати на доследном спровочењу Сарајевске декларације и поштовању Бечког споразума. **У саопштењу Владе Србије истиче да су саговорници указали на потребу покретања иницијативе да закон о избеглицама по хитном поступку разматра Скупштином Србије.** Кркобабић је рекао да Србија треба активније и организованије да учествује у процесу повратка избеглица и да сачини јединствену и веродостојну базу података о избеглицама, како би се убрзало решавање њихових проблема. **На састанку је најављена и реорганизација Комесаријата за избеглице Србије.**

СТЕФАНОВИЋ ОСТАЈЕ ГЕНСЕК МСП-А

Дневник, 12.08.2008; Страна: 3

НАСТАВЉА СЕ КАДРОВСКА ВРТЕШКА У ВЛАДИ И ЊЕНИМ ТЕЛИМА

На дужност генералног секретара Министарства спољних послова Србије поново је постављен Мирко Стефановић, објављено је у најновијем броју „Службеног гласника“. За државног секретара у Министарству здравља постављен је др Жељко Милошевић, док је за помоћника министра трговине и услуга у Сектору за трговину, цене и заштиту потрошача постављена мр Љиљана Станковић. За помоћника министра вера у Сектору за сарадњу с црквама и верским заједницама, верско школство и верску наставу и правне послове постављен је др Драган Новаковић. Дужности помоћника министра за телекомуникације и информатичко друштво у Сектору за међународну сарадњу разрешен је Момчило Симић, а постављена Јелена Сурчулија. С дужности помоћника министра за дијаспору у Сектору за унапређење веза с организацијама дијаспоре разрешена је Татјана Грчевић. Истовремено је на дужност помоћника министра за дијаспору у Сектору за културну, научну, просветну и спортску сарадњу с дијаспором постављен Вукман Кривокућа. **За помоћника комесара Комесаријата за избеглице у Сектору за прихват, збрињавање, повратак и интеграцију постављена је Светлана**

Велимировић, а у Сектору за опште, правне и кадровске послове Данијела Поповић-Роко.

Дужности су разрешени председник Комисије за координацију процеса трајне интеграције избеглица Драгиша Дабетић и чланови Никола Вукојевић, Мирјана Кеџман и Сузана Мишић; на место председника ове комисије именован је комесар за избеглице Владимир Цуцић, а за нове чланове помоћнице министра Светлана Велимировић и Данијела Поповић Роко. Нови директор Канцеларије за одрживи развој недовољно развијених подручја је Шемсудин Кучевић, док је дужности директора Агенције за развој инфраструктуре локалне самоуправе разрешен Зоран Лакић евић.

ПРОГНАНИ ЧЕКАЈУ ПОМОЋ

Вечерње Новости, 12.08.2008; Страна: 6

ПРЕДСТАВНИЦИ ИЗБЕГЛИЦА ПОДСЕТИЛИ НА ПРОБЛЕМЕ КОЈИ ИХ МУЧЕ

ИЗБЕГЛИЧКИ проблеми, ни после 17 година откако су напустили своје домове у Хрватској и Босни и Херцеговини, не јењавају. Потребно је још много новца, времена и добре воље власти ових бивших југословенских република за њихово решавање. **Представници избегличких удружења подсетили су јуче Јована Кркобабића, потпредседника Владе и Владимира Цуцића, новог комесара за избеглице, на недовршену интеграцију, муке око повраћаја станова у Хрватској, остваривање права на пензију...** Представници прогнаних тражили су да Србија агресивније наступа, пре свега, у разговорима са партнерима из Хрватске и да инсистира на доследној примени Сарајевске декларације, која гарантује остваривање избегличких права. **За бољи положај прогнаних и лакше остваривање права, неопходно је, сложили су се, хитно усвајање закона о избеглицама. Кркобабић је најавио реорганизацију Комесаријата за избеглице, ради њиховог ефикаснијег повратка, помоћи при решавању имовинских проблема и обнови уништених кућа.**

- Отварање српског конзулата у Книну помогло би да се неки од ових проблема брже реше - сматра Раде Матијаш, председник Демократске иницијативе за Книн. - Станове у којима Срби имају станарско право хрватске власти поклонице су недавно Хрватима који су дошли из БиХ. **А више од 30.000 Срба чека да поврати своје домове у Хрватској. То је једно од најважнијих питања. Кркобабићу су предали и списак са именима 2.400 несталих у Хрватској. На састанку са Кркобабићем и Цуцићем, били су и Милојко Будимир, секретар Удружења Срба из Хрватске, Душан Ећимовић, председник УО Друштва за мир, развој и екологију, Ратко Бубало, председник УО Хуманитарног центра за интеграцију и толеранцију и Јово Каблар, председник Удружења пензионера из Хрватске.,**

НОВА ШУПЉА СТЕНА

Вечерње Новости, 12.08.2008; Страна: 29

РЕНОВИРА СЕ ПОЗНАТО ДЕЧЈЕ ОДМАРАЛИШТЕ

ПОСЛЕ 17 година, малишани са Врачара ће се на пролеће поново одмарати у рекреационом центру "Шупља стена" на Авали. Радови на централном објекту почињу за пар дана када општина Вождовац, на чијој је територији одмаралиште, изда потребне дозволе. Иако је пре пар месеци најављивано да ће радови у септембру бити завршени, у општини Врачар кашњење објашњавају процедуралним проблемима. Према речима Ђорђа Беламерића, сарадника за комуникације председника општине, прво је требало направити идејни пројекат, затим главни, па расписати тендер за јавну набавку.

- Сада је све завршено и за пар дана радови ће почети каже Беламерић.
- Мајсторима је потребно 45-60 радних дана, али после тога иде рашчишћавање терена, па прве госте очекујемо на пролеће. У плану нам је да после тога реновирамо и базен, терене за фудбал, кошарку и друге спортове, иако они нису у тако лошем стању као централни објекат. Општина Врачар је за комплетну реконструкцију главне зграде, површине 1.100 квадратних метара, издвојила 20 милиона динара. Биће уређене спаваонице, кухиње, просторије за дневни боравак, промењене све инсталације, поправљен кров и спољна фасада зграде. Одмаралиште "Шупља стена" на Авали општина Врачар је изградила 1972. године. **Генерације врачарских, али и ђака из Србије, овде су проводиле летње и зимске распусте све до 1992. године када је објекат уступљен за смештај избеглих и расељених лица. По њиховом исељењу, надлежни га нису реконструисали.**

PRESS CLIPPING

Среда 13.08.2008. год.

КУРС РАЧУНАРА ЗА УГРОЖЕНЕ ГРУПЕ

Глас Јавности, 13.08.2008; Страна: 6

БЕОГРАД - Домаћа невладина хуманитарна организација “Међународна мрежа помоћи” је у сарадњи с америчким софтверским гигантом „Мајкрософтом“ почела реализацију пројекта „Бесплатна рачунарска едукација за угрожене групе“, преноси Тањуг.

Кроз пројекат се омогућава припадницима угрожених група - избеглим и расељеним лицима, самохраним родитељима, Ромима, примаоцима социјалне помоћи да бесплатно добију основну рачунарску едукацију везану за чувене „Мајкрософтове“ корисничке програме: „Виндоус“, „Ворд“, „Ексел“, „ПауерПоинт“, „Аксес“ и друге. Овај пројекат финансира „Мајкрософт“ кроз свој програм „Неограничени потенцијали“. Пријаве за курсеве су у току и информације се могу добити на телефон 011/ 3617 197 (радним даном од 10 до 17) или имејлом“, едужИан.орг.рс. Број места је ограничен.

У МИКРОФОНД ПО ЗАЈАМ БЕЗ ХИПОТЕКЕ

Бизнис, 13.08.2008; Страна: 16

За позајмице до 500.000 динара, Фонд за микроразвој од почетника у бизнису не тражи хипотеку, а обезбеђење је само меница.

Категорија избеглих и расељених лица, као и локални предузетници који су у сличном социјалном рангу, нису у могућности да подигну кредите за покретање сопствених бизниса или реконструкцију стамбеног простора, јер већина банака у Србији за такву врсту банкарског производа тражи велике гаранције. Међутим, управо ова категорија људи може да се обрати Фонду за микроразвој који је специјализован за пружање микро кредита, али и нефинансијске подршке у виду стручних оспособљавања свима који немају довољно средстава да такву врсту обуке сами плате. Максимум пола милиона Фонд за микроразвој одобрава углавном микрокредите намењене за стартовање малих бизниса или адаптацију стамбеног простора расељених лица са роком отплате до две године. Износ кредита се креће од 20 до 500 хиљада динара, а у зависности од врсте кредитног производа каматна стопа се креће од 1,8 до 2,8 одсто месечно.

- Захваљујући нашем искуству од десет година рада са циљном групом, која је почетник у малом бизнису, а налази се у категорији сиромашнијих корисника, отплата кредита је 99 одсто, што значи да је само један одсто кредита ризичан, односно клијенти касне са отплатом више од 30 дана. - објаснила је за Бизнис Милена Гојковић, директор Фонда за микро развој, и додала да је од 2001. године одобрено 11.300 кредита, чији су систем обезбеђења менице и административни трошкови.

Новац потиче од донатора који су страног порекла, на пример УНХЦР, који је већ десет година донатор, или Међународним комитетом Црвеног крста и Данског савета за избеглице. Поред микрокредита који су главни део програма, Фонд пружа и нефинансијску подршку у виду стручних оспособљавања и других врста помоћи које су потребне да би бизнис био успешан. Нефинансијска подршка је заснована на финансирању бесплатних обука корисника кредита, као и оних који нису корисници, а који немају довољно средстава да ту врсту обуке сами плате. Корисници пролазе курсеве који трају од три до шест месеци и на основу добијених диплома могу да региструју свој мали бизнис или једноставно могу да повећају асортиман својих производа. **Нефинансијска подршка је значајна за избеглице или расељена лица, јер они долазе из других крајева са другим профилима занимања и самим тим не могу тако лако да се уклопе у локално тржиште рада и потребе које наше тржиште тражи.** Овај вид стручног оспособљавања није само намењен да би корисници положили неки курс, већ је крајњи циљ њихово запослење. Другим речима, стручна оспособљавања воде запошљавању. Врати се сваки други.

- Према нашим истраживањима, 70 до 80 одсто тих људи заиста нађе посао. Што се тиче микрокредита, највише се подижу кредити за услужне делатности, зато што је то нешто што даје добре резултате и брз обрт у кратком времену. Оно што сигурно знамо је да се више од 55,5 одсто људи поново враћа код нас по кредит, што је знак да им започети бизнис иде добро. Код нас постоје корисници који су кредит добили и четврти пут, јер је сврха да се кредит постепено повећава - рекла је директорка Фонда за микроразвој. Према њеним речима, независно од тога што данас има доста банака које се баве кредитима, постоји врло мали број банака, међу којима су Опортјунити и Прокредит банка, чија су циљна група избеглице и расељена лица, као и локални предузетници који су у сличном социјалном рангу. Самим тим Фонд за микроразвој нема велику конкуренцију међу банкама, али постоје и друге организације сличне Фонду које раде на истом терену.

Антрфиле:

Послују у 50 општина Фонд за микроразвој је невладина организација, која се бави микрокредитирањем још од 1997. године, када су били у саставу Данског савета за избеглице. Тренутно раде независно од њих, а са радом су почели у неких 50 општина централне и јужне Србије. **Данас Фонд ради у 19 општина краљевачке регије, Ниша, Чачка, Ужица, Нове Вароши, Јагодине, Крушевца.** Регионална подељеност је својевремено урађена на основу одлуке донатора, који је финансирао микрокредите желећи да корисници имају једнак приступ у свим деловима Србије.

ОКУПАЦИЈА

Куир, 13.08.2008; Страна: 14

Срби на чијим су имањима на Косову бесправно изграђене војнебазе Бондстил и Рига од Фере решили да правду траже у Стразбуру.

КРУШЕВАЦ - Ни десет година од окупације приватних српских имања на Косову на којима су саграђене америчка база Бондстил и грчка Рига од Фере власници те имовине не могу да се врате на своју земљу ни да сазнају ко је странцима без динара надокнаде уступио њихове плодне њиве. Јован Тепавчевић, један од власника поменуте земље и један од стотине расељених Срба из Урошевца, на чијим се ораницама и воћњацима сада налазе базе Кфора и авионске писте, каже да су оштећени Срби решили да правду потраже у Међународном суду у Стразбуру.

- На три километра од Урошевца, поред пута Приштина-Скопље, у местима Старо Село, Село Варош и Негодин изграђене су америчка база Бондстил и грчка Рига од Фере. Американци су заузели 760 хектара и на имањима Срба изградили војну базу, болницу, две цркве, школу и друге објекте. Грчка база Рига од Фере заузела је мојих девет хектара плодне земље и претворила је у шљунковити простор. Исто тако, заузела је више од 150 хектара земље Перошевићима, Бованима, Благојевићима, Целетовићима, Јанићијевићима и другим протераним Србима - прича Тепавчевић, који живи у Крушевцу. Он, као и други Срби из Урошевца, каже да су им Албанци за имања нудили и по 300.000 марака, али да их они нису дали. Сви оштећени Срби, истиче Тепавчевић, поседују комплетну документацију, имају тапије на земљу, о чему су обавестили Уједињене нације, Унмик, амбасаде САД и Грчке у Београду и Приштини, Владу Србије...

- **Наша плодна земља је претворена у пустињу, на којој су изграђени војни објекти, а нико не плаћа кирију. Да су плаћали бар по један евро месечно, накупило би се више хиљада.** Последњи пут кад смо ишли да тражимо своја права, нису хтели ни да нас приме. Адвокатима на Космету давали смо и по 600 евра само да нам извуку документацију - напомиње Тепавчевић. Ишао је више пута хтео да види своју земљу, није могао да јој приђе.

- Каква је то војска која се цинично односи према нама, власницима имања. Неће са нама ни да разговарају, као да смо ми њима заузели имовину. Рекли су нам да је њима речено да је то државна имовина, а не приватна. А нама су свуда затворена врата - додаје Тепавчевић.

У ДАБРУ ВИШЕ НЕЋЕ БИТИ ЋАКА

Политика, 13.08.2008; Страна: А21

Осамдесет одсто српских повратника је старије од шездесет година...Старина Митар Поповић у протеклом рату изгубио је три сина: Николу, Мирослава и Василија

Дабар – Годинама, деценијама и вековима, Дабром су ходиле црне мараме... Сокацима, сузама натопљеним, ишле су, сеоском гробљу, црне кикље мајки и сестара...

Мештани ове насеобине разбацане на питомој заравни понад Санског Моста, испраћали су, на стотине, хиљаде и јунака и шерета, мало и добро знаних сељана... Али од сахрана три брата, сина Митра Поповића, црњих и тежих у Дабру није било.

Никола је студије завршио и почео да ради у Сарајеву. Иако није морао, јер је, после рата имао пуно прилика за безбрижан живот, Никола се први дохватио пушке. Своје у селу и народ коме је припадао није хтео ни по коју цену да изда. Ни да обрука образ оца Митра... За Видовдан прве ратне године, двадесетдеветогодишњи Никола гине од непријатељског снајпера на пробоју коридора, код Кладара недалеко од Модриче... Седам дана оцу Митру нико то није јавио...

Четири године касније опет црни барјак на кући Митра Поповића. На бихаћком ратишту, недалеко од Грдановаца, другог му сина Мирослава погађа гелер од гранате испалене са једног од положаја муслиманских војника на падинама Грмеча...

Трећи син Василије, чекао је Мирослава. Да заједно пођу кући. Није га дочекао... И он гине.. Никола, Мирослав и Василије... Данас у Дабру три хумке и речи захвалне дедовине... И сузе оца Митра Поповића... Мајка Стоја их и нема. Све их је већ давно исплакала...

– Боље би било да сам и ја сама са њима погин'о... Али живети се мора... Због унука и праунука... Због успомена на Николу, Мирослава и Василија које им желим даривати како би што више ценили српску земљу којој су моји јунаци даривали животе, говори Митар. **У Дабру данас сто педесет димова и исто толико чељади. Све су чешће сахране, дупло их је више.**

– И ратни другови мојих синова расули се по свету. Што су старији све ређе долазе. А када би, првих поратних година, њих угледао видео бих и Николу, Мирослава и Василија, заплака Митар. У новој згради основне школе у Дабру коју су подигли они што су покрали, или актуелним језиком „имплементатора”, и у овом селу „опрали” милијарде марака новчане помоћи намењене несрећницима ратом разорене земље, нема ученика.

– **Због политике која се према Србима у федералном делу државе води, у Дабру више никада неће бити ученика. Јер готово осамдесет посто српских повратника је старије од шездесет година...** Стога су бошњачки политичари планирали да у основној школи у Дабру отворе центар за наркомане или умно болесне. Дакле оне који за своје потезе ником не одговарају... Ништа нам више не улива наду да ће бити добро. Срба у санској општини, за десет до двадесет година више неће ни бити, разочарано говори Милан Црномарковић. И да Срба у Дабру и санској општини не буде, остаће хумке Николе, Василија и Мирослава Поповића... И приче о њиховој херојској погибији... Остаће и грунт подгрмечке, српске земље... И сећање на „жртве које ће бити очовјечене а не жртве које би могле остати само бројке и ништа више”. Које ће, како каже књижевник Зоран Костић, „опјеваоци уткати у стихове” и испричати у књигама које се посвећују великим и светим,

знаним и незнаним, углавном обичним људима... Попут Митрових синова, Николе, Мирослава и Василија

Антрфиле:

Ако ме се неко сети... Митар Поповић, са супругом Стојом, сином Миленком јединим који је преживео рат, његовом супругом и двоје деце, живи у четрдесетак квадрата избе подигнуте у бањалучком предграђу Туњице.

– Тесно јесте, али наду да ће ме се неко сетити не губим... Можда има оних којима је теже... Који су у тежем положају... Чекаћу и надати се. Не због себе већ због мог Миленка и његових, на крају ће Митар Поповић из српског села Дабар код Санског Моста.

У ФБИХ НЕСТАЛО 527 СРПСКИХ НАСЕЉА

Политика, 13.08.2008; Страна: А21

Сарајево – **На подручју муслиманско-хрватске федерације БиХ 527 насеља у којима су пре рата живели искључиво Срби избрисано је са географске карте јер се у њих нико није вратио из избеглиштва, саопштило је Удружење за повратак Срба у Ф БиХ.**

Таква насеља налазе се под Озреном – 32, у долини Босне – 57, на подручју Бугојна и Доњег Вакуфа – 42, у општини Равну – 71, као и у скоро свим осталим подручјима ФБиХ. На подручју тог ентитета налазе се и 62 села у којима су се делимично вратили Срби, али они живе у веома тешким условима, јер 13 година након рата немају још струју, посао, пензије и здравствену заштиту. И у многим градовима где су Бошњаци и Хрвати на власти готово да и нема Срба. **У Чапљину се ниједан Србин није вратио, у Купресу их живи само осам, у Кључу 18, Томиславграду девет... У Бихаћу је пре рата живело 16.000 – сада их је 380, на подручју Санског Моста сада живи 2.500 Срба од предратних 24.000. Највеће етничко чишћење догодило се у Сарајеву, где од предратних 160.000 живи само 7.000 Срба којима су, недоступна радна места као и све руководеће функције у јавним предузећима и установама.**

PRESS CLIPPING

Четвртак 14.08.2008. год.

ЈОШ НЕ ВЕРУЈУ ДА ИМАЈУ СВОЈУ КУЋУ

Глас Јавности, 14.08.2008; Страна: 7

Бројна породица Вујиновић, после 16 година избеглиштва, скрасила се у Елемиру. Седмочлана породица избеглих из околине Мостара 1992. уселила се у кућу коју им је даровала организација ХОД

ЗРЕЊАНИН - Избегличко путовање породице Вујиновић, дуго пуних 16 година срећно је ових дана окончано у насељу Елемир, надамак Зрењанина. Протерани из свог дома у селу Раштан крај Мостара, мајка Весна је са своје четворо малолетне деце и великом групом сународника пред ратним вихором 1992. најпре избегла у Петровац на Мору, после месец дана нашла се у Бијелом Пољу, па у Краљеву, а онда у Матарушкој бањи. После 14 година проведених у колективном центру, хуманитарна организација Влада Дивца откупила је кућу у којој ће породица Весне и Будимира Вујиновића започети ново поглавље живота. Они су јуче у свом новом дому у Елемиру дочекали кошаркаша Владимира Радмановића, највећег појединачног донатора Дивчеве организације ХОД, као и представнике УНХЦР, Комесаријата за избеглице и града Зрењанина. Педесетдвогодишња Весна, тренутно ангажована на пољопривредним пословима и помоћи у кући, накратко се пред гостима присетила како је пре 16 година оставила супруга да се бори за последње парче своје земље, а затим се пренула:

- Још не можемо да верујемо да је ово наша кућа. Живим за дан када ћемо овде да окупимо децу - испричала је пресрећна Весна, којој је организација ХОД поклонила кућу вредну 560.000 динара, у чије реновирање су уложили још 80.000 динара. Будимиру, молеру, аутолакиреру и бившем раднику ГП „Херцеговина“, нико од присутних није замерио што шкртари у говору јер, поред свега што је преживео, недавно због катаракте умало није остао и без вида. Зато, каже, још није стигао да упозна комшилук.

- Тренутно се дружим само са Веселином Куљанином, пријатељем из Мостара, којег познајем пуних 30 година. Закаснили смо ове године да започнемо сопствено пољопривредно домаћинство, а од наредне планирамо мало више да се ангажујемо. Најбитније је то што смо успели да деци обезбедимо кров над главом, а што се мене тиче, ништа ми није тешко, на ратишту сам навикао и на земљи да спавам - прича глава породице. У новом дому породице Вујиновић зидове красе Будимирови акварели Мостара. Надовезујући се на речи свог супруга Весна каже

да је син Владимир, ученик првог разреда средње школе једини присутан од укупно петоро деце.

- Најстарији син има породицу и живи у Београду, док нам је једна ћерка у Аустралији. Од ње не могу да очекујем помоћ, јер је и она скоро нашла посао, а зет има здравствене проблеме. Јелена је фризерка, али нема посла и са Бојаном је у посети пријатељима у Матарушкој бањи, који су нам много помогли док смо били у колективном смештају - објаснила је Весна. Она каже да је за 14 година проведених у Матарушкој бањи везују лепа сећања, јер је њена породица наишла на добру вољу мештана, мада је било и неких неизбежних трзавица. Сада се нада да ћу у Зрењанину наићи на бар упола добре људе као што су били они у Бањи. Весна и Будимир издржавају породицу од надница.

- Покушаћу да се уклопим у колектив једне млекаре - с осмехом на крају наше посете додаје Весна.

Антрфиле:

Према процени УНХЦР за збрињавање свих породица које живе у колективним центрима у Србији потребно је око 500 кућа, а акција „Можеш и ти“ се наставља док се не прикупи новац за њихову куповину. Према подацима од 31. марта ове године, у Србији тренутно живи 97.166 избеглица и 206.019 интерно расељених лица са Косова.

Кошаркаш Владимир Радмановић, који је уплатио 100.000 долара на рачун Хуманитарне организације Дивац (ХОД) рекао је да очекује да неће остати највећи појединачни донатор акције „Можеш и ти“.

- Нажалост, сви знамо колико је времена прошло од рата у Босни и Хрватској и чињеница је да и даље има пуно људи који нису успели да нађу кров над главом. Схватам ситуацију породице Вујиновић, јер су и чланови моје фамилије 1991. године избегли из Хрватске - рекао је Радмановић.

СРПСКА БАНКА ОПЕТ У ЗАГРЕБУ

Политика, 14.08.2008; Страна: А14

Према најави Милорада Пуповца, до јесени би Српско народно веће требало да преда захтев Хрватској народној банци ради добијања дозволе за рад.

– Некадашњи акционари изузено моћне Српске банке потражују имовину вредну до 100 милиона евра. Уколико се стварност не подсмехне очекивањима планера, у Загребу би следеће године могла да почне с радом Српска банка. Како је најавио политички лидер Срба у Хрватској Милорад Пуповац – до јесени би Српско народно веће, које је иницијатор за оснивање ове банкарске институције, требало да преда захтев Хрватској народној банци ради добијања дозволе за рад. Имајући у виду да централна банка такве захтеве решава у року од шест до девет месеци, Српска банка би, уколико добије „зелено светло“, могла почети с радом на пролеће, или, најкасније, у лето следеће године. Премда је Пуповац објаснио да нова Српска банка не би била правни следбеник истоимене банке која је у Хрватској пословала између 1895. и 1941. године, она намерава да

настави њену мултиетничку традицију. **Подсећања ради, акционари првобитне Српске банке у Хрватској, уз Србе, били су и Словенци, Мађари, Италијани, Немци, Хрвати, међу којима је био и Иван Мештровић.**

Оснивачка деоничарска књига нове Српске банке још је отворена, рекао је Пуповац и, упркос томе што о именима деоничара у Хрватској још не жели да разговара, истакао да је „у разговорима с Извршним већем Војводине, које води бригу о повратку прогнаних, пронађен озбиљан партнер у новосадској Металс банци”, једној од ретких преосталих државних банака у Србији.

„У Хрватској разговарамо с више потенцијалних партнера – институција и банака које ће се сигурно одлучити за то да партиципирају било у оснивачком улогу, било у пословној сарадњи, али још не бих о именима”, изјавио је ових дана Пуповац. Посредством ове банке повратници – предузетници, као и сви који желе да се из Србије врате у Хрватску, могли би лакше него досад да добију зајмове које су досад тешко добијали „због мале вредности своје имовине”, и да тако осигурају своју егзистенцију. Иницијатива за оснивање Српске банке у Загребу васкрсла је и опет су пробуђене наде некадашњих акционара првобитне моћне Српске банке која је имала имовину вредну између 50 и 100 милиона евра да ће је вратити у посед изворних власника, наглашава за „Политику” др Михаило Шашкевић, председник управног одбора те банке која је поново регистрована 2000. године. **Подсећања ради, некадашњу Српску банку утемељио је Владимир Матијевић, велики добротвор и оснивач друштва „Привредник” које је помогло школовању великог броја сирочади и сиротиње. Српска банка је имала 6.700 деоничара у чијем поседу је било 570.000 акција. Седиште јој је било у Загребу, а подружнице у Дубровнику, Сплиту, Шибенику, Книну, Митровици, Сомбору, Суботици, Великом Бечкереку, Панчеву и Вршцу. Била је и већински власник рудника Треча.** Српску банку прво је опљачкао, у име хрватске државности, Анте Павелић, а након њега, у име изградње социјализма, Јосип Броз. Туђман и Милошевић су нашу преосталу имовину поклањали својим сарадницима. Данашња власт покушава ту имовину да прода будзашто странцима. Наши деоничари су били убијани, бацани у тамнице, опљачкани, наш обртни капитал је нестао без трага, наши бродови су потопљени, многе наше зграде су рушевине – наводи др Шашкевић у ексклузивној изјави за наш лист. Према његовим речима, Анте Павелић, у својству поглавника такозване Независне државе Хрватске, зграду Српске банке у Јуришићевој улици у Загребу, коју је у СФРЈ користила Загребачка ТВ, отео је од њених власника и предао је у посед Поштанској штедионици НДХ, коју је наследила данашња Хрватска поштанска банка. На захтев за повратак одузете имовине прве Српске банке, Милорад Пуповац наглашава да иницијатори за оснивање нове истоимене банке желе да разговарају с Хрватском поштанском банком, пре свега ради пословне сарадње. „У томе нам имовина неће бити терет, јер не верујемо да је ХПБ на било који начин одговорна за проблеме с приватизацијом из деведесетих година”, закључио је Пуповац.

– **Међутим, асоцијација акционара и потомака власника прве Српске банке, која броји око 350 чланова, не жели тек тако да се одрекне своје имовине, и то не само због њене огромне материјалне вредности, већ и ради задовољења правде – наглашава Шашкевић.**

Посредством Интернета, наш саговорник је упознао међународну јавност са судбином прве Српске банке, њених оснивача и акционара, међу којима је било и 85 цркава СПЦ, али и Михаило Пупин, породице Карамата, Дунђерски, који су имали највећи пакет од 250.000 деоница, Кренови из Чачка, друштво „Привредник” и Пензиони фонд, председник владе Краљевине Југославије Милан Стојадиновић, Хрватски верски фонд, и бројни други угледни људи и институције. Он је упозорио на „угрожену солвентност Хрватске поштанске банке, чији знатан део капитала је припадао жртвама Павелићевог режима”.

– Како се Хрватска припрема за приступ ЕУ, мораће обештетити наследнике чиме ће бити угрожена солвентност Хрватске поштанске штедионице – упозорава Шашкевић.

Најава оснивања Српске банке у Загребу код великог броја читалаца „Вечерњег листа”, који је објавио ту вест, дочекана је „на нож”, јер се сматра покушајем „демонтаже Хрватске” и „помагања великосрба и Југословена”. Има, међутим, и мишљења да треба омогућити свима који поштују хрватске законе и донесу новац у Хрватску да оснују банку, били они Срби, Италијани или Албанци. **Интересантно је и мишљење да актуелна хрватска држава нема никакве обавезе према наследницима акционара прве Српске банке, јер она није правна следбеница НДХ, која је окупациона творевина Италије. Дугове НДХ би, сходно томе, требало да враћају они који су их направили, а то су окупатори, који су формирали своју марионетску власт и одузели имовину поделивши је између себе и својих послушника. А то је 1941. године била Италија.**

МИЛОСТИЊА ИЛИ ПРЕВАРА

Политика, 14.08.2008; Страна: А9

Преваранти звоне на врата, причају своје „тужне приче” и ако прођу одлазе с пленом остављајући лаковерне да кукају

На врата једног старијег Београђанина позвонио је мушкарац у педесетим годинама, представљајући се као нови комшија са трећег спрата. Пензионер жељан друштва пустио је придошлицу, који се представио као лекар, у свој стан. Разговор је текао у пријатељском расположењу и доктор је, онако узгред, поменуо своје породичне проблеме – дете које треба да иде на озбиљну операцију. Међутим, операција кошта, лекар је тренутно без новца, женин текући рачун блокиран, треба и пара за гориво, трошкови на све стране. Усамљени пензионер осетио је прилику да буде користан. Претурао је по својој глави на који начин да понуди своју помоћ а да не увреди човека у невољи. Лако су нашли „заједнички језик”, а још лакше је невољник узео новац. Епилог ове приче налази се међу досијеима у Одсеку за сузбијање превара и фалсификата, а преварант иза решетака. На жалост овакав случај није редак. У нашој општеприхваћеној простодушности, без веће провере, као да се широм отварају кућна врата лажним докторима, хуманитарцима, чак и полицајцима. Како кажу у полицији, на мети превараната су углавном старија лица,

која су по правилу жељна разговора и нечије, макар и полусатне пажње. Таман толико је довољно да се човеку размекша срце и отвори новчаник. Мало ко није доживео да му на врата стана бану „ђубретари“, „хуманитарци“, „активисти Црвеног крста“, „избеглице попаљених кућа“, „мајка чије дете болује од неизлечиве болести“... И шта онда, како утврдити да ли је у питању искрена мука или професионалац који ради „на ангро“.

Од оваквих превара нису поштеђене чак ни јавне личности. **Познат је случај од пре две године када је нашег прослављеног кошаркаша, Владе Дивца оштетио Димитрије Е.** Да подсетимо, Димитрије је ступио у контакт са Дивцем, лажно се представљајући као отац Герасим „са намером да себи обезбеди противправну имовинску корист“. Лажни свештеник је сакупио „помоћ за настрадалу децу са Косова и Метохије“, а Дивац, уверен да новац иде у хуманитарне сврхе, пристао је на сарадњу. Када је посумњао у истинитост целе приче обратио се полицији која је након неколико дана преваранта ухапсила. Одговор на питање како се заштитити од особа које се лажно представљају најбоље знају полицајци:

– Грађанима се саветује да буду опрезни у оваквим ситуацијама. Не треба да наседају на сентименталне приче о болесној деци, лажним адвокатима и лажним младожењама... У случајевима кад се тражи финансијска помоћ за болесне особе могуће је проверити истинитост у полицијској станици, јер је за прикупљање исте неопходна посебна дозвола полиције – истиче Зоран Ковачевић, шеф Одсека за сузбијање превара и фалсификата. **Преваранти су углавном људи између 40 и 50 година, по правилу су добри психолози и у свом наступу нису насилни.** – Особе које се лажно представљају у већини случајева се крију иза занимања која уливају поверење: доктор, адвокат, свештеник, радници на берзи. Пре неколико година имали смо случај да је човек, представивши се као помоћник министра вера, звао фирму која се бави продајом беле технике да помогне избеглим лицима са Косова и Метохије – каже Ковачевић. За дело преваре запрећена је новчана и казна затвора од шест до десет година. Величина казне зависи од штете која је учињена. Уколико је штета мања од 15.000 динара лице се не гони по службеној дужности, већ се подноси грађанска тужба.

РАДМАНОВИЋ У ХУМАНОЈ МИСИЈИ

Пресс, 14.08.2008; Страна: 10

ЗРЕЊАНИН - Прослављени српски кошаркаш Владимир Радмановић и представници хуманитарне организације „Дивац“, УХНЦР, Комесаријата за избеглице и града Зрењанина посетили су јуче у банатском селу Елемир избегличку породицу Вујиновић, која је добила кућу купљену новцем који је обезбедио ХОД. Породица Вујиновић избегла је 1992. године из Мостара и 14 година је живела у колективном центру у Матарушкој бањи.

PRESS CLIPPING

Петак 15.08.2008. год.

ПАЦИЈЕНТИ ПРОТИВ НАЈАВЉЕНИХ „ВЕЧЕРЊИХ КЛИНИКА”

Политика, 15.08.2008; Страна: А8

Удружења пацијената се питају како ће незапослени, Роми, избеглице... да плаћају прегледе у вечерњим терминима.

Лекари запослени у државним здравственим установама до 11. децембра мораће да се одреде да ли желе да раде пуно радно време у државној, или четири сата у државној, а четири у приватној кући. Рад „на црно” биће најстроже санкционисан, а Министарство здравља је најавило и формираће такозваних вечерњих клиника у државним установама, тако да ће пацијентима бити омогућено да брже дођу до звучних медицинских имена, али – уз додатну надокнаду.

И док представници Министарства здравља објашњавају да ће ове промене утицати на то да се задрже најбољи стручњаци у државним кућама, да ће доћи до искорењивања корупције и да ће бити повећан буџет здравствених установа, представници удружења пацијената у Србији сматрају да то није добар потез надлежних органа. Према оцени Српског удружења корисника здравствених услуга – Клуба „Здравље”, најаву нових мера у раскораку је са европским стандардима, који су дефинисани Европском повељом о правима пацијената. Представници овог удружења сматрају да је Србија у обавези да, као претендент за чланство у Европској унији, ратификује овај документ у што скорије време.

– Стављање јавних и државних ресурса у функцију приватних интереса није европски стандард и за сада није примењено чак ни у Србији у другим друштвеним делатностима, па не видимо зашто би здравство било изузетак. Интеграција приватног и државног сектора у јединствен здравствени систем, у којем новац прати пацијента, а он слободно бира, руковођен квалитетом који настаје у условима здраве конкуренције, где ће се лечити, јесте европски стандард, али се овде примена тог принципа из неких разлога стално одлаже – указују у Клубу „Здравље”. Зорица Марковић, председник овог удружења сматра да су најављене нове мере Министарства здравља дискриминаторске и у својој организационој поставци коруптивне, да су у супротности са прокламованим принципом социјалне правде и да не доприносе унапређењу доступности здравствене заштите.

– Као и претходним изменама закона о здравственој заштити, на шта смо и раније указивали, ова мера посебно погађа социјалне групе губитнике у транзицији – незапослене, Роми, избеглице и расељена лица. Пример наших суседа Румуније и Бугарске, земаља које су у погледу средстава и развијености здравствене заштите биле далеко иза Србије, а данас су испред нас и имају добре резултате у реформи здравства, можда би могао бити од користи нашим властима. Зато апелујемо на

владу и надлежна министарства да размотре предложене мере, пре него што оне у пракси покажу све штетне последице по кориснике здравствених услуга – истакла је Зорица Марковић. Са ставовима овог удружења сагласна је и Стела Пргомеља, председница Друштва за борбу против шећерне болести. Она сматра да није добра идеја надлежног министарства о увођењу такозваних вечерњих клиника у државним здравственим установама, али да ће време показати колико ће та новина бити ефикасна.

– Чланови нашег друштва су били принуђени да одлазе приватно код ендокринолога, јер не могу да дочекају пријем код државног доктора. У Клиничком центру Србије добри ендокринолози су „букирани” до краја године, па се пацијентима саветује да се јаве у октобру и закажу преглед за следећу годину. Питање је да ли ће у државним кућама бити пружен исти квалитет здравствених услуга, када буду почеле да раде вечерње клинике? Сигурна сам да, иако им се плаћа, пацијенти неће бити мажени и пажени, већ да ће и тада прегледи трајати не више од пет минута – истакла је Пргомеља. Жељко Вјештица, председник Удружења пацијената оболелих од мултипле склерозе, наглашава да није сигуран да ће замисао министра да се лекари у потпуности одлуче за рад у приватној или државној служби успети да заживи.

– Оболели од мултипле склерозе имају лоше искуство са лекарима, јер им заказују контроле на шест месеци, а требало би на три месеца. Пацијенти немају пара за лечење код приватника, па се уз помоћ разних донација трудимо да омогућимо многим да иду на преглед код приватника, што је много боље него да им се у та три месеца погорша здравствено стање – прича Вјештица. Никола Грубор, председник Удружења дијализираних пацијената у здравственим установама, међутим, каже да је Министарство здравља направило добар потез тиме што је натерало лекаре да се одлуче за државну или приватну службу.

– Ефекат рада лекара у државним установама је сведен на минимум, јер тешко могу да раде добро и да не праве пропусте када су уједно и професори на факултету и начелници одељења у болници и консултанци код приватника. Када раде у државној кући деле визиткарте своје приватне ординације, што је недопустиво – закључио је Грубор.

СРБИ СЕ СЕЛЕ У СКАНДИНАВИЈУ

Правда, 15.08.2008; Страна: 5

Председник општине Гњилане Петар Аксић каже да све више српских породица напушта села Косовског Поморавља и сели се у Луксембург и земље Скандинавије. Више од 30 српских породица, са 80оро деце, из села општина Гњилане и Косовска Каменица, трајно се иселило у поменуте европске државе. Највише породица иселило се из Пасјана - из тог села са око 600 домаћинстава, за три године отишло је више од 90 породица. Али, ништа боља ситуација није ни у Партешу и осталим местима у Косовском Поморављу, казао је Аксић.

ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ У СКАКАВЦУ

Политика, 15.08.2008; Страна: А20

Добра идеја о заштити несвакидашњег природног блага претворена у пример угрожавања елементарних права избеглих и расељених сарајевских Срба

Сарајево – Село Скакавац, које је од центра Сарајева удаљено дванаестак километара и у којем су све до потписивања Дејтонског мировног споразума живели искључиво Срби, типичан је пример легализације мирнодопског етничког чишћења српских села. Власти Кантона Сарајево су, наиме, пре шест година прогласиле подручје „Водопад Скакавац” спомеником природе чиме су, индиректно, поручили Србима да се не враћају на своја предратна огњишта. До данас нико се није вратио.

Представник грађана Скакавца Лука Петровић каже да је „препрека повратку, управо, одлука кантоналних власти, јер је конципирана тако да не дозвољава повратницима да се врате и обнове своју имовину”. Ова одлука, тврди он, „не забрањује само извођење било каквих грађевинских радова на новозаштићеном подручју, него чак и прикупљање лековитог биља”.

„Нећемо се тако лако одрећи своје дедовине, поготово не на начин који су осмислили властодршци у Кантону Сарајево. Истрајаћемо све дотле док нам се не омогући повратак и обнова имовине која је уништена након потписивања Дејтона, јер на подручју Скакавца није ни било ратних дејстава – наглашава Петровић и поручује кантоналном премијеру Самиру Силајџићу и његовим министрима „да су у заблуди ако мисле да је њихова одлука, у случају Скакавца, тачка на „и”.

„На овом подручју је после Дејтона уништена сва српска имовина, опљачкано је и спаљено око 2.000 српских кућа. Сарајевски челници, опседнути безочном отимачином и ригидним мирнодопским етничким чишћењем Срба са ових простора, негирају овај податак и „подмећу кривотворене катастарске чињенице, према којима се на заштићеном подручју налази само осам српских кућа”.

Петровић напомиње да су неуспешно завршили сви досадашњи покушаји власника имања у заштићеном подручју „Водопад Скакавац” да се настали проблеми реше у разговору са челницима Кантона Сарајево. Нису, додаје он, пристајали на разговор што је, ништа друго, до доказ више да је „безочна отимачина српске имовине у Федерацији БиХ смишљен и планиран пројекат”.

Због вишегодишње опструкције кантоналних власти у Сарајеву са проблемом се суочава око 5.000 људи, директних или индиректних власника имања на готово целокупном заштићеном подручју. Они се не противе планском уређењу подручја на којем су власници имовине, али под условом „да их то планско уређење не тера са дедовине”, као што је то у конкретном случају. Спорна одлука о проглашењу подручја „Водопад Скакавац” донесена је без јавне расправе са власницима имања, Срби су заобиђени, није им било омогућено да на понуђени плански документ упуте било какав приговор. Тако је, кажу, „можда и добра идеја о заштити несвакидашњег природног блага претворена у пример угрожавања елементарних права избеглих и расељених сарајевских Срба”.

„Нећемо више трпети понижења од оних који су, евидентно, осмислили како да нам отму имовину и који се, у својој намери, служе и лажима. Обратићемо се начелницима четири сарајевске општине (Центар, Вогошћа, Илијаш и Стари град) којима припада заштићена

зона и од њих тражити да „ коначно спроведу Анекс 7 Дејтонског мировног споразума и тако омогуће Србима да се врате и обнове своју имовину – тврди Петровић и понавља да „ни под каквим условима Срби неће одустати од повратка”.

Антрфиле:

Отимање српске имовине. Уз помоћ безочних лажи сарајевске власти покушавају да, по истом сценарију, отму српску имовину у заштићеној зони на подручју Скакавца и у Улици Александра Пушкина у Месној заједници Пионирска долина. Упорно негирају катастарску чињеницу да је око 90 одсто подручја новопроглашеног споменика природе власништво Срба – каже Лука Петровић

НЕЋЕ БИТИ ПОСЕБНОГ СУДА ЗА ЗЛОЧИНЕ У ЈУЖНОЈ ОСЕТИЈИ

Политика, 15.08.2008; Страна: А3

Москва, 14. августа

– Мало је вероватно да ће бити формиран специјални међународни суд за Јужну Осетију, рекао је данас Геран Слејтер, професор међународног кривичног права Амстердамског универзитета, на прес-конференцији Москва–Хаг путем видео-моста. Он је објаснио да је то веома дуг процес у коме морају учествовати многе земље.

„Не верујем да ће постојати политичка воља за то”, додао је Слејтер истакавши да уопште није неопходно оснивати нове судове. Тужба се може поднети и Међународном кривичном суду, с тим што се ту не може помињати појам „агресија”. Треба претходно прикупити доказе појединачних злочина, предати их суду, а он ће одлучити има ли елемената за покретање поступка.

С његовом оценом да о случају Јужне Осетије треба да одлучује Међународни кривични суд сложила се и Наталија Нарочницка, руководица париског Института за демократију и сарадњу, али је изразила сумњу да ће однос међународне јавности бити објективан. О пристрасности западних медија говори и чињеница да су првог дана, кад је Грузија уништавала Цхинвали, ћутали, а кад је руска војска ушла у град – прогласили су је за агресора. Она је подсетила и на Међународни суд за бившу Југославију који данас суди Карацићу за ширење мржње, а није оптужио Фрању Туђмана, иако нико није више од њега ширио мржњу према Србима и Јеврејима, истицао нацистичке заставе у Хрватској... кад је обавио задатак на њега су, просто, заборавили и пустили га да мирно умре на слободи.

На примедбу члана Државног савета Холандије, професора холандске војне академије Јориса Форхуве, да је Карацић одговоран „за стварање атмосфере на Балкану која је довела до тога да 250.000 људи погине, а два милиона постану избеглице”, Нарочницка је питала да ли је Запад видео 200.000 Срба који су морали да побегну из Хрватске, после чега се у Загребу славило и радовало, и да ли је за то некеме суђено? Форхуве је одговорио да је то што се десило страшно и да је и у време док

се то догађало, као министар у тадашњој холандској влади, говорио да треба судити хрватским лидерима.

О необјективности Хашког трибунала говорила је и Јелена Гускова, руководилац Центра за изучавање савремене балканске кризе Руске академије наука. Она је навела бројне примере и подсетила на чињеницу да се чак и документа селективно користе, што је имала прилике да види као сведок на суђењу генералу Галићу. „Од нас су добијали најважнија документа, а користили су другоразредна, смањивали број сведока одбране, а повећавали број оних који су били на страни оптужбе”... Гускова је на крају закључила да ће се о објективности међународног суда моћи говорити кад постане позната судбина грузијског и руског обраћања поводом рата у Јужној Осетији. На питање да оцени поступке холандских миротвораца у Сребреници, Форхуве је одговорио да су они тамо били по одлуци Уједињених нација и да се о њиховој улози после свега што се догодило справљало на многим местима, и да је општи закључак да нису могли да спрече злочин у коме је настрадало осам хиљада муслимана. На то је реаговала Јелена Гускова истакавши да о броју осам хиљада не може бити речи јер не постоје никакви докази и да у Институту у коме она ради постоје бројна документа која говоре о четири могуће верзије догађаја у Сребреници. С обзиром на то да у РС постоји још много неистражених докумената, она се zaloжила да се она објаве како би коначно постало јасно шта се заиста догодило.

PRESS CLIPPING

Субота 16.08.2008. год.

ИЗ КОЛЕКТИВНИХ ЦЕНТАРА У КУЋЕ ИЛИ СТАНОВЕ

Дневник, 16.08.2008; Страна: 10

ВЛАСТ НАЈАВЉУЈЕ СТАМБЕНО ЗБРИЊАВАЊЕ ИЗБЕГЛИЦА

Потпредседник Владе Србије Јован Кркобабић изјавио је да ће учинити све да се избеглички колективни центри што пре изместе. „Имамо 75 колективних центара, 58 у централној Србији и 17 на Косову и Метохији, у којима је смештено 6.311 људи, у колективним центрима у централној Србији 5.601 и на Косову 710 људи, али имамо и центре који су ван ове структуре и нелегални су, од којих је 15 у Београду“, рекао је Кркобабић учествујућ и у емисији јагодинске телевизије „Палма плус“. У 40 колективних центара избеглице добијају три obroка дневно, у седам један оброк, а остали су, нажалост, без иједног obroка, прецизирао је Кркобабић и најавио скору посету свим центрима. „Проблем колективних центара решићемо тако што ћемо уз помоћ донација и разних пројеката, а нека средства ћемо обезбедити сами, да откупимо празне куће по селима и земљу за избеглице, а за оне који су везани за град да кроз тзв. социјалну стамбену изградњу нађемо решење, објаснио је он. „Разговарао сам на ову тему са председником Србије Борисом Тадићем и он има велико разумевање за овај проблем“. Кркобабић је поновио да ће у септембру бити повећане пензије за 10 посто а за октобар најављује још између 6 и 7 посто, у зависности од трошкова живота. Додао је да ће се настојати да се прецизирају споразуми о пензијама са бившим републикама СФРЈ, да се државе међусобно договоре и да се односе „коректно према људима“. „Словенија не жели да потпише споразум и мораћемо да учинимо напор да их неким другим мерама, ако буде требало, призовемо реалности да прихвате обавезе“, рекао је потпредседник српске владе. Кркобабић је напоменуо да је и изградња нових и преуређење постојећих установе за стара лица императив ове владе, али ће овај посао пратити економске могућности. „Надам се да ће ова влада потпуније него досадашње решавати проблем установа за стара лица“, рекао је он.

ОВДЕ ОДАВНО СТАНУЈУ РОДЕ

Вечерње Новости, 16.08.2008; Страна: 40

Матарушка Бања слави 110 година, лечења и туризма Лековита вода откривена случајно 1898. године после једне поплаве.

ИАКО је међу познатијим српским бањама једна од најмлађих, Матарушка Бања ових дана ипак слави свој 110. „рођендан“ и исто толико година организованог бањског лечења и туризма. **Лековита за костобољу и многобројна реуматолошка и друга обољења, матарушка вода је, ипак, постала (нај)познатија по томе што лечи и „нероткиње“.** Многе жене које су овде лечиле стерилитет, после бањског третмана постале су мајке!

ПРЕЦИЗНИХ података нема, али је сасвим извесно да је ова бања до данас изродила десетине „својих“ потомака који сада такође имају потомке! Отуда, Матарушку Бању и називају „местом где станују роде“, мада су се овде, многи већ отписани повратили, непокретни проходили, а криви исправили! Али, за разлику од других природних лечилишта, знаних још од старих Римљана, ова бања на периферији Краљева, покрај самог Ибра и села Матаруге по којем је и добила име, откривена је случајно, тек у пролеће 1898!

- Те године био је предошао Ибар и поплавио околна имања, продро кроз село Матаруге и направио нов канал - корито дубоко и широко, а кад се повукао, са дна корита у ископаном каналу избијала је топла сумпоровита вода... ТАКО је настајање ове бање описао прота Саватије Божић, угледни Краљевчанин тога доба, оснивач и председник првог бањског акционарског друштва, па и модерне Матарушке Бање. **Од тада, Бања се непрестано развијала, све до краја осамдесетих година, када је први пут поклекнула из економских разлога. А онда, почетком деведесетих, у најновијим балканским сукобима, уследио је и готово потпун туристички колапс који су Матаружани једва преживели. ТИХ година Матарушка Бања је опет била преплављена, али избеглицима из свих крајева бивше Југославије, понајвише с Космета.И многи од њих су, отад још „привремено“, смештени по бањским хотелима и вилама, па и „домаћој радиности“! За туризам и некада многобројне госте од којих се овде добро живело, најмање је остало.**

- Углавном зато, упркос свим нашим напорима, уместо некадашњег збира од неколико хиљада гостију дневно, ми данас, у шпицу сезоне, једва да збрајамо неколико стотина посетилаца - вајка се и чуди Славољуб Чубрић, генерални директор „Природног лечилишта“ које, као (још) друштвено предузеће са 150 запослених, газдује Бањом.

ЗАХВАЉУЈУЋИ својој лековитости и добром гласу који се још далеко чује, Бања ипак опстаје. Ускоро, биће и приватизације.

У ЧАВАШУ КАО ПРЕ ПОЛА ВЕКА

Политика, 16.08.2008; Страна: А17

Живели су Винка и Максим Милошевић годину дана сами у опустошеном селу. Сада већ имају и комшије, у своју кућу вратио се и Велемир Мијатовић

Идући низ Попово поље, последње село са десне стране Требишњице, пре њеног понирања у језеро Хутово, је Чаваш. Некада лепо и за херцеговачке појмове велико село. Било је ту пре последњег рата двадесетак домаћинстава, младих људи и деце. Испод села смештеног у подножју кршевитог брда пружало се поље, наводњавано и обрађено до последњег метра. Причу о Чавашу могли бисмо наставити у прошлом времену, о 1941. години, када су у једном августовском дану усташе из суседних хрватских села у Чавашу мучиле и убиле жене, децу, мушкарце, старце. Сто једна жртва. Најстарија је имала 96 година, а најмлађа десет дана. Злочин је преживело педесетак Чавашана. Обновише у годинама након рата село и направише нове, веће и лепше куће. И све тако до 1992, до новог рата, нових подела и новог расељавања. Чаваш је, наиме, као и сва остала српска села која су Дејтонским споразумом припала федералној општини Равно, почетком рата напуштен, а село су спалиле 1993. регуларне јединице војске Републике Хрватске. Миниран је тада и споменик чавашким жртвама из 1941. **У Чавашу ни тринаест година након рата још ниједна кућа није обновљена. Зјапе наоколо зидови спаљених кућа. На њима су још упадљиви натписи са именима хрватских јединица чији су припадници остављали свој „потпис“.** Под врелим августовским сунцем чују се ударци секире. Шездесетогодишњи Максим Милошевић припрема дрва за ложење. Дошао је, прича, по Божићу прошле године у село. Оспособио је једну просторију од осам квадрата у рођаковој кући, јер у његовој нема ни толико „здравог“ простора. Живи ту са супругом Винком. Секу дрва јер немају струју, па ложе ватру у импровизованом „смедеревцу“ да понешто скувају. Изнад ватре на кућном зиду, симболично, још стоји натпис из рата: „закони не штите Србе“. У скученој соби на зиду стара петролејка. Максим прича: – **Дошли смо овде са две краве и нешто оваца. Посадио сам у пољу лубенице, парадајз, лук, кромпир. Морао сам да се вратим јер ми је то жеља у срцу. Од рата сам петнаест година живео у Требињу, плаћао кирију.** И сад су ми деца тамо, понекад дођу. Обећано ми је да ћу добити неку донацију да обновим своју кућу. Ако тога не буде – ја немам више шта да тражим овде. Мучимо се овако, мени је већ шездесет година, али све гледам не бих ли деци какве темеље оставио. Супруга Винка каже да овакав повратнички живот није нимало лак. **Струје нема, па нема ни фрижидера, храну је немогуће сачувати на врућинама. Живи се као пре пола века.**

– Није нам свеједно овако живети. Али ово је ипак наша земља. Тамо где смо живели од када смо прогнани добро је, али то није наше. Овде смо своји на своме, мучимо се и надамо да ће нам неко помоћи да обновимо кућу. Овако, нити нас ко обилази, нити за нас пита.

Живели су Максим и Винка Милошевић годину дана сами у опустошеном селу. Сада већ имају и комшије: пре три месеца у своју кућу доселио се и Велемир Мијатовић. И он би, каже, желео да се трајно врати на родно

огњиште. У Чавашу желе и да на старо место врате споменик прецима убијеним 1941. Споменик је, наиме, пре девет година, онако миниран и поломљен, премештен у манастир Тврдош да се сачува од даљег пропадања. Али све некако споро иде, и сви као да окрећу главу од спаљених српских села. Има их, наиме, више од педесет таквих, уз Попово поље, на Бобанима, у Требињској шуми. Све је то некада била територија општине Требиње, а сада је нова општина Равно. У свих педесет српских села сада нема ни двадесетак становника. Обраћали су се за помоћ у обнови свима, кажу нам у Чавашу: владама Републике Српске и Федерације, општинама Равно и Требиње па све до Високог представника. Одговорише им – видећемо кад буде новца. Очигледно, за ову намену новца још нема.

НАПАДНУТ СРПСКИ ПОВРАТНИК

Глас Јавности, 16.08.2008; Страна: 10

БАЊАЛУКА - Група од око 30 младића бошњачке националности прекинуто је у кафићу „Домино“ у Босанском Петровцу прво вербално, а затим физички напала српског повратника у тај град Винка Ступара (56). Ступар је испричао Срби да се инцидент догодио око 22 часа када су нападачи од конобара у том угоститељском објекту затражили да му не служи пиће уз повике „Алаху егбер“, „Не служи четника“, „Не дајте четнику пиће“ и „Ми ћемо га ионако сада заклати“. „Са мном је у кафић ушао и српски повратник у Петровац Драго Бркљач којег нису напали, а након вербалног вређања група од 30 младића почела је да опкољава сто за којим сам седио и витлали су ножевима. Када сам устао са намјером да изађем оборили су ме на под и почели да ме шутирају по телу, глави и ударају столицама“, навео је Ступар. Он је појаснио да је успио да изађе на задњи излаз локала, али га је напољу чекала још већа група бошњачких младића који су били опколили локал како би га спречили да побегне на улицу коју су такође блокирали.

КОНСТИТУТИВНОСТ НА ШТЕТУ СРБА

Политика, 16.08.2008; Страна: А17

У Федерацији БиХ запослено је мање од два одсто Срба, док их у тамошњим институцијама ради свега 4,5 одсто

Сарајево – Федерација БиХ не поштује одлуку Уставног суда БиХ о конститутивности народа, а национална структура запослених у овом ентитету, у најмању руку је поражавајућа, тврди Драгомир Ковач, секретар Министарства за људска права и избеглице у Савету министара БиХ. Према његовим речима у Федерацији БиХ запослено је мање од два одсто Срба, док их у тамошњим институцијама ради свега 4,5 одсто.

Ковач за пример наводи Владу Федерације БиХ, односно њених 16 министарстава у којима је запослено 769 Бошњака, 244 Хрвата, 61 Србин и 22 који се изјашњавају као „остали”. Истиче, такође, и то да у три министарства: образовања и науке, пољопривреде и расељених лица и избеглица, „у којима је укупно запослено 129 Бошњака и знатно мање Хрвата, ради само по један Србин”. У Министарству промета и комуникација нема ниједног. Иначе, у овом министарству ради 21 Бошњак и осам Хрвата.

„Национални баланс по попису становништва из 1991. године није испоштован чак ни у федералном МУП-у, јер је Бошњака 12 пута више него Срба, а седам пута више него Хрвата. Изузме ли се ово министарство, **ни у једном од преосталих 16, колико их има у ФБиХ, број запослених Срба не превазилази седам**”, каже Ковач и додаје да је слика још суморнија у случају самосталних служби и агенција Владе ФБиХ, јер је у њима запослено 30 пута више Бошњака него Срба. Ни у једној од служби не ради више од девет Срба, а у неким од њих је запослено чак 428 Бошњака. **Екватантан пример је Служба за заједничке послове органа и тела ФБиХ у којој је, према Ковачевим речима, запослено чак 47 пута више Бошњака него Срба, односно десет пута више него Хрвата.**

Начело конститутивности није испоштовано ни у бројним другим случајевима. У Канцеларији за ревизију институција ФБиХ, на пример, нема ниједног радника српске националности, док их је у канцеларијама за односе са јавношћу и сарадњу и заступање пред Уставним судом ФБиХ по један. Такође, и у федералном Центер центру ради само један службеник српске националности.

У Кантону Сарајево, где се радо прича о мултиетничности, од укупно 652 запослена само су 3,3 одсто српске националности. На прсте једне руке могу се пребројати Срби који раде у сарајевским општинама. У Илијашу, где је пре рата живело 40 одсто Срба, их нема. Само два Србина су запослена у општини Вогошћа у којој је пре избијања ратних дејстава у БиХ живело чак 43 одсто српског становништва.

Иначе, тренутно у Сарајеву живи око 400.000 становника међу којима и око десетак хиљада Срба, углавном старије доби. У овом граду је пре рата живело око 160.000 Срба.

PRESS CLIPPING

Недеља 17.08.2008. год.

ДЕМОГРАФСКИ УДАР
Курир, 17.08.2008; Страна: 3

ПОДГОРИЦА

Функционер владајуће црногорске Социјалдемократске партије Миодраг Иличковић изјавио је јуче да је неопходно да Црна Гора буде рестриктивна у давању држављанства како би се заштитило домицилно становништво. Иличковић је додао да све мале земље имају рестриктивне законе о држављанству, тим пре што се очекује да ће Црна Гора у наредном периоду потраживати већи број радника из иностранства.

Он је подсетио да је Црна Гора услед ратова на простору бивше Југославије и веома либералног давања црногорског држављанства избеглицама 90-тих година доживела “демографски удар”. (Бета)

PRESS CLIPPING

Понедељак 18.08.2008. год.

БРИГЕ НИКАКО ДА ЗАСТАРЕ
Вечерње Новости, 18.08.2008; Страна: 6

ПРОГНАНИ ИЗ ХРВАТСКЕ НИ ПОСЛЕ 17 ГОДИНА ПРОВЕДЕНИХ У ИЗБЕГЛИШТВУ И ДАЉЕ НЕ МОГУ ДА РЕШЕ СВОЈЕ ОСНОВНЕ ПРОБЛЕМЕ

Без станарског права, пензија, акција... Трагају за несталима.

НИ 13 година од „Олује“, укупно 17 од када су прве српске избеглице из Хрватске стигле у Србију, проблеми ових људи нису решени. И не назире им се крај. Остали су без станарских права, пензија, деоница у јавним предузећима, а интеграција тече много спорије него што су из перспективе деведесетих могли и да замисле.

Последњи ударац - недавна измена Закона о подручјима посебне државне скрби, који даје могућност уступања некретнина на које Срби имају станарска права. И то углавном Хрватима који су у матицу дошли из Босне и Херцеговине. На овај закон, измењен прошлог месеца, избегличка удружења упозорила су наше власти.

- Хрватска је искористила летњу паузу у европским институцијама, тако да нико још није реаговао на усвајање овог закона. А он је у колизији и са Сарајевском декларацијом и Бечким споразумом, који гарантују враћање предратне имовине - каже за „Новости“ Милојко Будимир, председник Удружења Срба из Хрватске. - Срби бесповратно губе своја станарска права. Званично, 20.000 Срба остало је без станарских права, а наш саговорник процењује да их је и дупло више. Још 10.000 породица чека да им куће буду обновљене. Ако су то све четворочлана домаћинства, на пример, значило би да стамбени проблем кочи повратак око 200.000 људи, сматра он.

Како је проблема прогнаних из Хрватске много, са новим комесаром за избеглице Владимиром Цуцићем и потпредседником Владе Јованом Кркобабићем, направљена је листа приоритета и начин на који ће се решавати. Цуцић најављује да ће од Хрватске тражити да поштује документе чији је потписник, а један од најважнијих јесте Споразум о сукцесији, којим је загарантовано право на имовину.

- Станарско право није социјална категорија, већ је на пола пута до власништва - објашњава Цуцић.

- И зато не може Хрватска уместо станарских права да нуди социјално становање. Она мора да поштује имовину. Како би избеглички проблеми били решени, Цуцић најављује оживљавање Националне стратегије за избеглице и интерно расељене, измене одредби Закона о избеглицама, формирање међуресорног тела за ову проблематику...

- Најављено је много важних послова - каже комесар. - Много би помогло отварање конзулата у Книну. Намеравамо и формирање документационог центра, који ће се бавити истраживањем српских жртава. Тражићемо увид у хрватске матичне књиге, јер од 2.400 несталих, на пример, њихова држава признаје само 960. А управо судбина несталих у рату највише тишти Србе прогнане из Хрватске. Масовне гробнице постоје, али се одуговлачи са ексхумацијама и идентификацијама жртава.

- Њиховим властима то не иде у прилог све док је у току суђење хрватским генералима - тврди Милојко Будимир. - Јер, никако неће да се зна прави број српских жртава. Зато, каже, наша држава мора да инсистира на решавању ових проблема, на примени споразума и конвенција које је Хрватска потписала и на доследном поштовању људских права њених грађана.

Антрфиле:

ПЕНЗИЈЕ ЧЕКАЈУ

- **ВЕЛИКИ проблем, који Хрватска никако да реши јесу пензије. Око 40.000 Срба чека на допуне пензија из Хрватске - прича Милојко Будимир.**

- **Хрватске власти коче овај поступак, и понекад траже документе које је немогуће прибавити.**

ВЛАДА УПЛАЋУЈЕ ДИВЦУ

- **НЕМА** логике, а и супротно је одредбама Националне стратегије о избеглицама да Влада уплаћује средства Хуманитарној организацији Дивац - изричит је Милојко Будимир. - Јер, зашто би држава са донацијом од 500.000 евра помагала приватни фонд када има сопствене механизме за бригу о избеглицама?! Зашто тај новац, као, на пример, и 100.000 евра које је поклонила општина Инђија, нису дати Комесаријату, који је и без Дивца могао да купи сеоске куће за тај новац.

НЕСТАЛИ И “ПОБИЈЕНИ” ЖИВЕ У СКАНДИНАВИЈИ!?

Глас Јавности, 18.08.2008; Страна: 4

Здравко Поповић, публициста и бивши државни чиновник, тврди да је јавност обманута бројем муслиманских жртава.

Београд - **Више од 5.000 муслиманских избеглица је 1995. године из Варшаве пребачено у земље Скандинавије, првенствено у Шведску, тврди Здравко Поповић, сада пензионер, човек који је цео свој животни век провео као дописник неколико српских листова, али и државни чиновник!**

Ово је испричао у разговору за Глас, своја сазнања о манипулацији око броја избеглица које су током деведесетих година из Босне и Херцеговине пребациване у европске земље. **Поповић тврди, да је током рата у бившој Југославији било прегршт нерегуларности са бројем избеглица и да је то рађено у нечијем**

интересу, како би се употпунила лоша слика о Србима који су иначе у светској јавности представљани као убице и кољачи.

Наиме, као службеник тадашњег Министарства за информације Републике Србије, Поповић је средином деведесетих година службовао у Варшави. Тако је и сазнао да је више од 5.000 муслиманских избеглица из Босне и Херцеговине преко пољског Црвеног крста пребачено у земље Скандинавије.

- Био сам присутан када су возовима стизале колоне избеглицама, међу којима је, осим жена и деце, био и велики број и стаситих способних мушкараца, али и оних средњих година. Тих година, тачније 1995. године био сам због посла повезан са пољским Црвеним крстом, тачније прикупљао сам помоћ за избегле и расељене по Србији и Црној Гори - прича Поповић. Он наглашава да је његове сумње о великом броју “наводних” избеглица који су преко Пољске, са новим документима транспортовани у Шведску, потврдила и тадашња секретарка пољског Црвеног крста Сњеговиска.

- Такође ми је рекла да је таквих конвоја било пуно, али нико нико није желео да се истина открије. Покушавао сам да дођем до докумената, али је пропаганда против Срба и Србије била јака, одговори на питања увек негативни, а сва врата закључана- објашњава Поповић. Иако каже да нема опипљиве доказе, тврди да се стваран идентитет неких од избеглица у ствари налазио на листама несталих и побијених из свих делова Босне и Сребренице. **Познато је, колико је по званичним подацима тобоже “убијено” ненаоружаних муслимана у Сребреници, као и то да се тамо догодио геноцид - наставља Поповић.**

Поповић је осамдесетогодишњак, и како сам каже, за њега није преостало пуно времена, и зато не може да и даље слуша како Србија годинама трпи политичко замајавање.

- Српски народ годинама обмањују. Са простора бивше Југославије, највише је било српских избеглица, они нису бежали на исток или на запад, већ у матицу Србију. С друге стране никада није откривена потпуна слика о броју страдалих и избеглих муслимана. Нажалост, ни наши политичари не желе да верују да можда постоји и друга истина од оне које нам сервирају велике светске силе - закључио је Поповић.

ОЗРЕН КАО СВЕТА ЗЕМЉА НЕМАЊИЋА

Политика, 18.08.2008; Страна: А16

Зло је што овде више нема тридесет и два српска села, која су избрисана са географских карата, а у онима у која су се Срби вратили, однос локалних бошњачких власти, заправо је невиђена дискриминација коју не желе да виде они из међународне заједнице, упозорава Вукадин Благојевић.

Врела су ти, рећи ће мештани, попут свих других села на Озрену. И људи Врела трпе, не дају се, памте и не заборављају...И увек осећају љубав према родној груди и љубав према коренима. Кажу да су се преци данашњих становника Врела доселили давно из Црне Горе. Можда, веле у Врелима, мештани потичу од племена Васојевића и Бјелопавловића пошто је на Озрену, **чак 138 кућа са укућанима који**

вуку порекло од познатих црногорских племена. Данас је у Врелима на Озрену тридесетак димова Костића, Цвијановића и Лазића. Других презимена и нема.

- Три брата Коста, Цвијо и Лазо дошли давно у Врела. Кажу однекуд из Црне Горе... Између себе поделили су ову свету земљу, наденули нова презимена и у Врелима вечно остали. Данас су у селу, по нашим прецима, само презимена Костића, Цвијановића и Лазића, прича старина Младен Цвијановић. У Врелима намернику, поред пуно других, подаре и причу о Хитлеровој „Ђавољој дивизији” која је, половином 1943. године, са двадесетак хиљада војника, на путу према Сутјесци, требало да побије сељане који су били у обручу, горе понад Врела. На Липовој глави. Са голоруким народом у окружењу су били и четници и партизани.

– Озренци са својом војском, четницима и партизанима који су се измирила на истом задатку, пробијају обруч десеткујући елитну јединицу есесоваца која је имала задатак да на Сутјесци уништи Врховни штаб Титове војске, каже Димитрија Цвијановић. У Врелима се прича и о Раду Максимовићу из засеока Мичијевићи који је, у шали то кажу сељани, „препешачио више од петсто педесет хиљада километара а да никада није обавио генералку”.

– А тај Радо је, цео свој радни век, до азбестаре надомак Петрова, ишао и враћао се кући пешке. Сваког дана би, само због тог посла, пешачио по тридесетак и кусур километара. И никада није изостао са посла, нити је ишао лекару. А радио је на површинском копу азбеста, данас кажу, канцерогеног неметала. И тако свих четрдесет година, прича Димитрија Цвијановић. Звати Озрен планином, Озареном гором или Светом земљом Немањића, исто је за сељане Врела и све друге Озренце. Исто, јер сви путеви, и беспућима и питомином Озрена, вековима су водили манастиру и цркви Светог Николе коју „сагради и православном народу планине легенде подари српски краљ Драгутин из лозе Немањића”. **Током протеклог рата у педесетак српских насеобина на Озрену и подно ове планине, убијено је готово две хиљаде цивила и српских бораца. Истину о четири стотине бораца још крију масовне гробнице које, ни за тринаест поратних година, нису откривене.**

–Зло је што данас на Озрену више нема ни тридесет и два српска села, која су избрисана са географских карата. **А и у онима у која су се Срби вратили, однос локалних бошњачких власти, заправо је невиђена њихова дискриминација коју не желе да виде они из међународне заједнице, упозорава Вукадин Благојевић. Свих двадесет четворо ученика који данас похађају основну школу у Пањику, на територији федералне општине Лукавац, деца су српских повратника. Међутим, сви наставници су Бошњаци, а и књиге из којих уче српска деца штампане су по бошњачком наставном плану и програму.** Родитељи су молили просветаре у Лукавцу да им омогуће да деца уче из књига штампаних у Републици Српској. Али све је било узалуд. Са друге стране Озрена, у бошњачком повратничком селу Поточани код Добоја, дакле на територији Републике Српске, ученике уче Бошњаци и то из бошњачких а не из књига штампаних у Републици Српској.

У федералном делу Озрена је осам српских повратничких села у којима нема ни воде ни електричне струје, ни асфалтних путева. У Поточанима код Добоја, међутим, имају све. У осам повратничких села федералног дела Озрена, само

је пет запослених Срба, а само из Поточана запослена су шездесет и два бошњачка повратника.

– Неправда је то против које не можемо ништа. А када је тако онда и не чуди то што је, само у последњих годину дана, из Пањика поново у избеглиштво отишло чак седам српских породица. Само овај пут без претњи муцахедина који су, 1995. српском народу Озрена нанели највеће зло, упозорава на крају Божидар Јефтић.

Антрфиле:

Пањик без Срба. Само У Пањику је пре рата било око 2.200, а данас једва 200 становника. У месној школи, током рата, када је ово велико село било под контролом српских бораца, било је око осам стотина ученика, а данас само 24... Пањик је пре рата са Тузлом и Лукавцем био повезан са чак петнаестак аутобуских линија. Данас овде само два пута седмично наврати аутобус... У Пањику је било и шест продавница, пошта, амбуланта... Данас, за мало па, ништа од тога...Слика је иста и у осталих седам српских повратничких села у федералном делу Озрена

ГДЕ СУ МОЈИ СРБИ ПРАВОСЛАВНИ

Глас Јавности, 18.08.2008; Страна: 5

СРПСКА ПОСЛА

Брана Црнчевић

Ко је годинама био већи Рус од свих Руса? На то питање сваки, макар и малчице обавештени учесник овог малог политичког квиз-питања, одговорио би тачно: Грузин, Јосиф Висарионович Џугашвили, Стаљин, познат и под грузијским надимком Коба или “Неустрашиви”. У Тбилисију сам пре четрдесет и четири године пијанчио са совјетским Грузинима који су били одушевљени што знам да је омиљена Стаљинова песма “Сулико” и што сам је с њима запевао. Кад сам им, онако узгред, рекао да знам да је Стаљин био наш колега, песник, и да је у часопису “Иберија”, који је уређивао писац Иља Чачавадзе, објавио своју прву младалачку револуционарну песму, слављу није било краја. Пили смо вино из златног рога. Мој домаћин Мојсе Корчава предложио је да будем примљен у Грузине и ја сам те ноћи постао почасни Грузин.

Сад, четрдесет и четири године после свог првог и јединог боравка у Тбилисију, као почасни Грузин, питам: ко је најмањи Грузин у историји Грузије? Грузини знају да би то могао бити актуелни председник Грузије, господин Сакашвили, који је после напада Грузије на Осетију и одговора руске државе на тај изазов позвао америчке и НАТО пријатеље да заштите Грузију од руске “агресије.” Не изненађује ме Сакашвилејев поступак, није то први у савременој рутинској историји глобализације да агресор позове НАТО и друге пријатеље да га заштите од “агресије”.

То се Србима догодило крајем прошлог века. После организованог злочина против мира, пројектованог на Западу, распала се Брзова Југославија. Ко је у том распаду највише изгубио? Србија, која није успела да заштити Србе у

Хрватској и Босни, проглашена је агресором, а Хрватска жртвом која се “бранила” у “домовинском рату” од својих дојучерашњих грађана, прославила је недавно “Олују”. Спасевајући голе животе, више од 250.000 избеглица пребегло је из Хрватске у Србију и Српску. Срби из БиХ извојштили су у Дејтону какву-такву државу која је стављена под протекторат. Јесу ли Срби у Српској сигурни? И јесу и нису. После Карацићевог хапшења, а Србија га је испоручила (испоручен је по америчкој фактури, као роба!) високи бошњачки чиновник Силајдић поставља питање опстанка Српске, описујући је као геноцидну творевину. Председник Српске господин Додик мисли да је Карацићево хапшење растеретило Српску?! Видећемо шта ће се догодити. Пројектанти распада Југославије открили су “агресора” у господину Милошевићу, коме су прикључили господина Карацића и многе друге српске лидере. Српска национална трагедија претворена је у хашку трагикомедију, која још траје. И ево, одједном, Осетије!

Пројектанти распада Совјетског Савеза и Југославије исто су друштванце. На жалост пројектаната глобализације Русија се, упркос распаду Совјетског Савеза, одржала на ногама и вратила као моћна држава на политичку сцену Европе и света. Глобалистички петли кукуричу са европског плота о прекомерној употреби силе Русије против ратнички расположене Грузије, а за то би радо оптужили Медведјева и Путина. Тежак задатак! Русија није слаба као Србија, а Путин и Медведјев нису колебљиви као Милошевић и не знам кога да му додам? Најбоље и најтачније - никога. Русија је чврсто решила да заштити своје сународнике на територији сваке државе бившег Совјетског Савеза. Србији то није пошло за руком. Као почасни Грузин питам, шта би Грузији? Као Србин разумем кукурик глобалистичких петлова са европског плота, али шта је са српским цвергланима, баш да не кажем државницима? Мали ми петли, цверглани смо, али непријатно ми је што не чујем српски кукурик. Зашто се нико не усуђује да кукурикне? За Русе, не против Руса. Да ли је могуће да су свим нашим петлима поткресане кресте? Да ли је могуће да ће пропустити прилику да кукурикну и да ће се све, као до сада, завршити проевропским кокодакањем?

PRESS CLIPPING

Уторак 19.08.2008. год

БАДОВАЦ БРАНА ОДЛАСКУ

Вечерње Новости, 19.08.2008; Страна: 18

НА БРДУ ИЗНАД ГРАЧАНИЦЕ ГРАДИ СЕ ВИШЕ ОД 80 СТАНОВА ЗА СРБЕ

Нови кров над главом до краја године. Одлучни да остану.

ГРАЧАНИЦА - Више од осамдесет српских породица, прогнаних са својих огњишта на Косову, до краја године добиће кров над главом. Јер, на брду изнад Грачанице, средствима Владе Србије ужурбано се гради насеље Бадовац два, где ће се удомити Срби који већ девет година живе као подстанари или у контејнерском насељу на централном Косову. Изградња овог насеља је од посебног значаја, јер су његови станари одлучни да остану на овом простору. Три насеља спојена у једно, имаће више од петсто домова.

- Свакако да ће изградња ових кућа бити од посебног значаја за даљи опстанак и останак Срба на овом простору - каже Драгутин Перић, градоначелник СО Приштина измештене у Грачаници. - Међутим, насеље ће бити и подстрек многима који су прогнани да се врате. Јер, уз породице које су после прогона из својих места нашле уточиште управо на овом делу Косова, и до сада остале, има много њихових најближих који су отишли у центре Србије и радо би се вратили. На простору Бадовца три, западно до Ситнице је 17 српских села. Одмах испод је нова школа "Свети Сава" у којој, поред основаца уче и средњошколци. Одличан асфалтни пут и добра веза са Србима централног Косова, стварају могућност за градњу још насеља на овом простору. Само на потезу од Грачанице до Лапљег Села, у дужини од четири километра, у власништву Срба је више од 1.000 хектара земље. Друштвеног поседа је на овом делу нешто мање. **Било је најава да би се могло овде изградити насеље-град за више од 20.000 становника, али су то најављивали представници косовског министарства за повратак у Приштини, али се сада о томе ћути.**

С обзиром на то да је Грачаница већ девету годину административни, културни, информативни и образовни центар за Србе прогнане из Приштине и околних градова и насеља централног Косова, није тешко просудити да је изградња насеља Бадовац два нова брана одласку Срба. И подстрек за повратак прогнаних.

ДЕМОГРАФИЈА ЗА ИСТИНУ
Политика, 19.08.2008; Страна: А4

Попис становништва би апсолутно ограничио простор за манипулисање бројевима страдалих, расељених и избеглих људи, каже демограф др Стево Пашалић

Бањалука, 18. августа – Захваљујући бошњачким политичарима попис становништва у Босни и Херцеговини изродио се у прворазредно политичко питање. Бошњачка политичка елита, наиме, тврди да би попис био „цементирање и легализација етничког чишћења” и захтева да се овај, за сваку земљу, стратешки посао обави тек када се сви интерно расељени и избегли врате у места у којима су живели до рата. Уз овај, додали су још један захтев – да се за расподелу власти и убудуће примењују резултати последњег пописа из 1991. Професор Филозофског факултета у Бањалуци демограф др Стево Пашалић за наш лист каже да аргументација бошњачких политичара нема упориште у чињеницама. „Током рата на простору БиХ десиле су се крупне демографске промене и извршена је такозвана етничка територијална хомогенизација становништва. Томе у прилог наводимо податак да је више од 50 одсто српског становништва покренуто са својих огњишта унутар БиХ, да је спаљено и уништено 1.280 насеља од којих њих неколико стотина данас у Федерацији БиХ немају ниједног становника. Да ли се и то зове етничко чишћење”, пита се професор Пашалић и наглашава „да је становништво динамичка категорија и да се ништа не цементира његовим пописом, већ се само прави његов пресек у одређеном моменту”. Неубедљиво је, додао је он, и позивање на одгађање пописа док се сви не врате својим кућама. „У овом тренутку, у Републици Српској, враћено је преко 99 процената имовине предратним власницима, чиме је она практично испунила све обавезе у складу са чланом 7. Анекса Дејтонског споразума. Истовремено, стање у Федерацији БиХ и сада је врло неповољно по српску популацију која не може да оствари своја основна права у погледу властите имовине и повратка”, нагласио је наш саговорник. Према његовим речима „бошњачка национална компонента се енергично супротставља попису, због садашње ‚привилегије’ да се власт дели у складу са подацима из 1991. године”. Он каже да је излишан сваки коментар о захтеву Бошњака да и после пописа важи правило да се власт дели на основу података из 1991. Он подсећа да се „значај пописа огледа практично у свим друштвеним сферама, јер омогућава праћење развоја становништва на одређеној територији. Уз то, демографски процеси су уско повезани са друштвеноекономским развојем”. У прилог попису становништва, планираном за 2011. годину, професор Пашалић истиче и следеће: „Подаци пописа из 1991. више апсолутно не одражавају реално стање у БиХ у погледу њене демографске слике на коју су четири ратне године оставиле страшне последице које ће се осећати и наредних деценија.” Без обзира на то која ће се методологија применити приликом пописа, његови резултати ће, објашњава др Пашалић, утврдити број становника и домаћинстава и њихов распоред на свим територијалним нивоима. Такође, обезбедили би се подаци о виталним, етничким,

економским, образовним, миграционим и другим карактеристикама становништва, као и променама које су настале после пописа из 1991. „Тиме би простор за манипулацију био апсолутно ограничен, што се посебно односи на страдања људи у рату, број расељених, уништених насеља... Досадашња истраживања су показала да је број страдалих у БиХ око 100.000, а не троструко већи како тврде неки. Међутим, у оквиру те трагичне бројке, не слажем се са националном структуром страдалих, коју наводе неки извори из Федерације БиХ”, рекао је др Пашалић. Он подржава предлог републичког премијера Милорада Додика да Република Српска, ако се не постигне договор на нивоу БиХ, сама 2011. године обави попис становништва. „Од тога можемо имати велику корист за наша будућа стратешка економска, социјална, демографска и друга планирања, а то што он не обухвата цео простор БиХ, што би свакако било пожељније, нека о томе размишљају они који коче овај процес”, нагласио је др Стево Пашалић.

СРБИЈА ИХ ЗАБОРАВИЛА - ШИПТАРИ ЈЕДВА ДОЧЕКАЛИ!

Глас Јавности, 19.08.2008; Страна: 4

Ексклузивно: Зашто млади брачни парови српске националности заувек напуштају вековна косовска огњишта

Звонимир Стевић: То је последица, односно рецидив рада претходне власти, јер није имала стратегију за опстанак и повратак српског народа на вековна огњишта Рада Трајковић: **Ма колико реторички много причали о Косову и Метохији, суштински, народ испод Ибра врло мало осећа конкретну бригу државе о има Одлазак српских младих брачних парова са Косова и Метохије одавно је, чини се, постала стандардна процедура и суморна слика наше косовске стварности.** Јер, наши државни званичници, осим речи подршке немају квалитетну стратегију која би задржала младе у јужној српској покрајини. **Пре неколико дана председник општине Гњилане Петар Аксић рекао је да све више српских породица напушта села Косовског поморавља и да се сели, ни мање-ни више, него у Луксембург и земље Скандинавије.** Како превазићи проблем одласка са простора Космета, у којима нема ни електричне енергије, у земље Европе са можда највишим стандардом свакако да представља прави изазов и за релативно нову власт у Србији. Вековима, рецимо, на простору општине Гњилане тамошњи Срби су и у најтежим тренуцима у својој дугој историји некако ипак успевали, да на овај или онај начин, дођу до неопходних услова за живот, који су их колико-толико - задржавали на имањима прадедова и дедова. Међутим, како нам је и овога пута потврдио Аксић, алармантно је да се само у последњих месец дана из општине Гњилане и Косовске Каменице организовано иселило **30 породица, односно младих брачних парова који трагају за бољим животом. Само из Пасјана у последње три године отишло је 90 српских породица, док ће према речима Аксића из Партеша ускоро отићи петнаестак породица са око 30 деце. До сада је из овог села отишло чак 20 породица са четрдесетак деце док 20 породица**

планира да напусти Шилово, Станишор, Кусце и Стражу. Ови фрапантни подаци које је изнео председник општине Гњилане, чини се нису много забринули српске власти, с обзиром на то да се нико није озбиљно осврнуо на његову изјаву. Председник Координационог центра и помоћник министра за Косово и Метохију Звонимир Стевић рекао је за Глас да не верује да постоји програм одласка, али да свакако није добро што млади одлазе са Косова и Метохије.

- У атмосфери безнађа и недостатка перспективе за српски и остали неалбански живаљ на простору Космета, сигурно да се и такве ствари догађају. То је последица, односно рецидив рада претходне власти, јер није имала стратегију за опстанак и повратак српског народа. То доноси огромне последице с обзиром на то да смо остали без градова на простору Космета и без енклава јер је процес исељавања настављен и купопродаја српских имања се одређеном динамиком наставља - рекао је Стевић и додао, да не може да прихвати да млади одлазе због оних који су дошли пре месец дана на функције.

- То је некоректно или у најмању руку би био апсурд. Ту сам непуних месец дана и Министарство за Космет ће до краја године или евентуално до пролећа предложити стратегију за опстанак и повратак Срба. Захтеви тих људи су оправдани, јер нема елементарних услова, а ту одговорност не треба да сноси само држава и њени органи него и међународна заједница која је преузела обавезу да пружа безбедност, а и да ради на стварању услова. Осам година се нису обезбедила радна места за осам генерација средњошколаца. Последњих година велики број младих је основао породице, а помоћи нема. Зато је и издат налог од стране министарства односно од Координационог центра да новоформиране локалне самоуправе што пре направе јединствену базу података да знамо шта и кога финансирамо на простору Косова и Метохије, као и да се изради социјална карта. Када се то заврши онда је Координациони центар у обавези да провери уредбе о начину плаћања надокнаде на Космету - каже Стевић. Он наводи и неке невероватне апсурде, да с једне стране постоје породице са осам чланова које примају 200 одсто плате, а с друге осмочлане породице које са два минималца не могу да скрпе крај са крајем.

- Можемо да обећамо да ће Координациони центар у току септембра са људима који су непосредно задужени да обиђе цело Косово и Метохију и да виде конкретне проблеме на терену и да покушамо да оно што може да се уради до краја године и буде урађено. Требало би спасти што се спасити може, а то подразумева рад на инфраструктури као и да се после осам година омогући одвијање наставе у приватним кућама. Поред тога требало би да видимо која су предвиђена средства у оквиру НИП-а и из Координационог центра и из министарства за отварање малих и средњих предузећа - завршава своју причу Стевић. Да исељавање младих српских брачних парова није карактеристично само за поморавље мишљења је потпредседница Српског националног већа Рада Трајковић.

- То је тренд код младих брачних парова, односно оних који су у продуктивнијем добу и у смислу увећавања породице и у смислу радне способности. Не бих знала да дефинишем да ли је то револт према Београду у смислу непружања подршке, али свакако да не виде шансу у исељавање у у оквиру државних граница. Сви знамо да све статистике говоре да је српско становништво најстарије становништво у Европи као и да остатак Србије има толико

празних делова територије која је потпуно ненасељена. Нажалост, још нисмо почели да радимо на једној озбиљној стратегији развоја наше државе која би подразумевала и бригу о младим људима. Те активности на Косову јесу реалност не само у поморављу него и у Штрпцу и у централној регији - каже Трајковићева.

- Иначе, за разлику од нас, Скандинавија и Луксембург су земље које имају стратегију насељавања својих простора и који желе да га испуне. Било би за почетак довољно да Срби на Косову добију осећај да држава делује. Овако...

- Ма колико реторички много причали о Косову и Метохији, суштински, народ испод Ибра врло мало осећа конкретно бригу државе о њима, па се то и одражава на одлазак младих - наставља у истом стилу Рада Трајковић. - Никада не бих рекла да оно што је најпааметније из Србије лежи у Хагу, како умеју да кажу предводници неких странака, већ су то млади људи који масовно напуштају границе наше земље. Нормално је да земље које су боље организоване, тај простор, који Србија не испуњава истерају на своју воденицу. И ако се томе дода јасна порука коју Албанци свакодневно шаљу Србима, да нису добродошли на том простору, онда младима не преостаје ништа друго него да одлазе! Кога је брига што су они национално благо за сваку озбиљну државу и озбиљну стратегију.

Антрфиле:

Становништво Косова најмлађе у Европи

Према владиним подацима 65 одсто популације Косова је млађе од 30 година, што Косово доводи до првог места у Европи. У целој Западној Европи једино се Ирска, са 40 процената становништва млађег од 25 година, приближава оваквом профилу популације.

Ипак, према подацима УНДП-а из 2005. године, стопа незапослености и даље је око 40 одсто, а млади чине 29 процената укупног броја незапослених. Статистички подаци показују да на око 530 незапослених долази једно слободно радно место. Такође према подацима из извештаја УНДП-а за 2007. годину, скоро 50 одсто становника старости између 15 и 24 године емигрирало би ако би им се указала прилика јер верују да ће у Европи имати прилику да уче и раде.

PRESS CLIPPING

Среда 20.08.2008. год

УМЕСТО ОДШТЕТЕ ЗА СРУШЕНЕ КУЋЕ, НОВИ НАМЕТ

Политика, 20.08.2008; Страна: А21

Загреб – Одштета за уништену имовину, углавном куће, станове и остале некретнине, међу оним је нерешеним питањима у Хрватској која директно утичу на повратак избеглих Срба, али се о њима све мање говори. Како то најчешће изгледа показује и податак који ових дана објављује загребачки „Јутарњи лист“: скоро сви хрватски грађани који су током 90-тих година тужили Републику Хрватску за накнаду штете која је настала на њиховој имовини током протеклог рата – изгубили су спорове и сада морају држави да плате позамашне судске трошкове који су још увећани великим поскупљењем судских такси. Ради се, наравно, углавном о грађанима српске националности којима су миниране и спаљене куће изван подручја ратних сукоба, али има и нешто Хрвата, којима држава преко свог правосуђа не признаје да имају право на накнаду штете, јер су прописи (у међувремену мењани два пута) тако постављени да је у таквим случајевима практично немогуће доћи до правде. Наводи се и конкретан пример: према подацима Општинског државног тужилаштва у Задру је током 90-тих година покренуто против државе 132 поступака за накнаду штете на имовини уништеној изван подручја ратних деловања, али су скоро сви одбијени, односно изгубили спор. Сада тужилаштво подноси тужбе за наплату судских трошкова против оних који су изгубили ове спорове с државом, а њихов укупни износ је око 115.000 евра. Тако су Срби на овом подручју двоструко кажњени – прво им је уништена имовина, а сада морају и да плате зато што су се усудили да пред судом траже правду. Чудни неки закони.

ЗА СРПСКУ КУЋУ У ЧАГЛАВИЦИ – ДВА МИЛИОНА ЕВРА

Политика, 20.08.2008; Страна: А22

Косметски Срби апелују да се спречи „специјални рат“ који Албанци воде против њих

Косовска Митровица – У Чаглавици, једном од већих и јачих српских села у централном Космету, надамак Приштине, од 1999. године, од доласка војне и цивилне мисије, до данас продато је 85 српских домаћинстава, а купци су

Албанци, који за кућу или имање дају од 100.000 до чак два милиона евра. Само од 17. фебруара и нелегалног самопроглашења независности Косова, у Чаглавици је продато 20 кућа, и то унутар самог села, а сама продаја, односно исељавање Срба масовно је кренуло после 17. марта 2004, када је 10 кућа запаљено, а двојицу мештана тешко ранили албански екстремисти. Како за „Политику” каже председник Месног одбора Чаглавице Будимир Ничић, од 1999. до албанског погрома марта 2004, Срби су Албанцима у овом селу продали само једну кућу, мада је у том периоду двоје Срба убијено – Драган Симић у ресторану „Лидер”, када је повређено више од 10 Срба, пошто су терористи пројектилом гађали ресторан, а у том периоду је аутомобилом, који је возио Албанац, како каже Ничић, смртно прегажена Слободанка Јевтић.

- Иако је у том периоду било више терористичких албанских напада и скоро свакодневне рафалне паљбе на Срба у Чаглавици, народ се није исељавао. Међутим, сада то поприма драстичне размере, а у прилог томе говори чињеница да у самом центру села живе Албанци, више од 150, колико их има и на ободу села, и то у 85 кућа – каже Ничић, наводећи да је пре 1999. године у Чаглавици живело 1.400 Срба, у 285 домаћинстава, а било је само 15 албанских домаћинстава на периферији, док данас има око 900 Срба, и то у 200 кућа. Председник Месног одбора каже да је пре неколико месеци на имању на којем су биле две српске куће (које су продате) Албанац саградио 55 стамбених објеката! Односно кућа.

- За огроман новац откупљују српске куће и имања, па се тако рецимо цене крећу од 100.000 до два милиона евра, а просто је невероватно одакле Албанцима толики новац, ако се зна да 80 одсто њих дневно једва преживљава са 90 центи, 70 одсто их је незапослено – казује Ничић и апелује на званични Београд да „напокон направи стратегију о одрживом останку и опстанку житеља Чаглавице, али и на Унмик да коначно почне да спроводи Уредбу под бројем 2001/17 којом се изричито забрањује купопродаја између различитих етничких група у посебним географским срединама, имајући у виду да Чаглавица спада у ту географску категорију”.

Од 1999. је само један политичар дошао да обиђе Србе у Чаглавици, док Албанци, како вели Ничић, воде сада својеврсни специјални рат куповине кућа и имања. Они „не купују редом” већ куће на ободу села, потом у центру а када Албанац „крочи у центар”, Срби се препадну и листом одлазе. Тако су урадили и са осталим српским срединама, које се наслањају на виталне магистралне правце на територији Космета. Тако се догодило да више нема Срба на путним правцима, односно уз магистрални пут у Косову Пољу, Бресју, у Девет Југовића.

– Чаглавица је посебно занимљива Албанцима, јер се налази на трећем километру од Приштине, а и наслања се на путни правац Приштина–Пећ. Више немамо Срба ни на магистралном делу пута Косовска Митровица – Приштина, а остала је још Грачаница, где пролази витална деоница пута Приштина–Гњилане, а у којој су „сабијени Срби”. Уколико политичари из Београда и међународне снаге под хитно не предузму нешто, у делу пута од Мердара до Ђенерал Јанковића, у дужини од 100 километара, неће бити ни једног Србина – љутито говори Будимир Ничић. У Грачаници, истиче наш саговорник,

која је својеврсни „логор за Србе”, смештене су све виталне институције Републике Србије, док у Чаглавици нема ни једно обданиште за децу. Зато је пре извесног времена чак пет породица напустило село јер није имао ко да им чува децу. **Посебно је наш саговорник огорчен на локалне представнике Срба, које именује Београд. Као пример истиче сада већ бившег координатора општине Приштина Славишу Николића, који је са својим људима утрошио чак 11 милиона динара за наводно чишћење корита реке у Лапљем Селу.** Ничић се пита зар није било паметније да се те паре уложе у неке конкретније, приоритетније ствари, које би за циљ имале опстанак Срба, а не да се догађа као код наводног „чишћења реке”, али и низ других пројеката који су за циљ имали само лични профит.

PRESS CLIPPING

Четвртак 21.08.2008. год

УСКОРО КРОВ И НЕЗБРИНУТИМА

Вечерње Новости, 21.08.2008; Страна: 19

ЈУЧЕ СВЕЧАНОСТ У ДОМУ ЗА СТАРЕ У ПОЖЕГИ

ПОЖЕГА - У пожешком Дому за старе, у кругу болнице на Савинцу, јединој установи те врсте у Златиборском округу, приређена је скромна свечаност поводом обележавања пет година постојања и успешног рада.

Под окриљем Центра за социјални рад у Пожеги, домски смештај је тада отворен у згради некадашњег болничког грудног одељења, која је адаптирана захваљујући донацији америчке Организације за међународну помоћ и развој ИРД.

Сада је ту смештено око 50 старих, углавном избеглица, а капацитет је увек попуњен. Наредних месеци предстоје значајне измене, тако што ће од почетка наредне године прећи на финансирање из буџета Републике Србије. Представљаће то и нову етапу ка још бољем и савременијем пословању, јер ће при Дому за старе у Пожеги бити отворен прихватни центар који ће обезбеђивати привремени смештај остарелих до трајног и коначног решавања њиховог статуса.

PRESS CLIPPING

Петак 22.08.2008. год

ДВАПУТ ОТЕТО

Вечерње Новости, 22.08.2008; Страна: 33

КФОР узурпирао земљиште

КРАГУЈЕВАЦ - Албанци нам спалили куће и протерали са огњишта, а међународни мировњаци заузели њиве и ливаде, користе их без икакве накнаде, као да су њихова дедовина. Нама су остале само тапије. Драгомир Нешић из Варош села код Урошевца, као и многи невољници из тог краја, 1999. године са петочланом породицом избегао у Крагујевац. Већ годинама Нешићи, али и Тепавчевићи, Перошевићи, Благојевићи, Јанићијевићи и друге српске породице покушавају да бар добију правичну надокнаду за земљиште које су запоселе међународне снаге.

- На мојих два хектара земљишта смештена је база грчког контингента. Од кућа остала само згаришта, део земље, од укупно десет хектара обрађују Албанци. Два хектара под грчком "командом" - прича Нешић. Поднео је захтев команди КФОР-а да му врате земљу, или бар да плате надокнаду за коришћење. Први и једини одговор стигао је да не признају тапије које је раније имао, које је издала држава Србија и да достави нове. Тако је и урадио. Добио је тапије на српском, енглеском и албанском језику, са печатом Унмика. Поново је доставио захтев за надокнаду, писао грчкој амбасади, обраћао се и многобројним хуманитарним организацијама, али никаквог одговора више није било. Слично су прошли и други.

- Остаје нам још да се жалимо Међународном суду. Уколико и ту не буде правде, нека нам бар кажу да наша имовина више није наша. Да макар знамо.

Антрфиле:

САД ПЛАЋА

РАСЕЉЕНИ Срби са овог подручја причају да једино Американци плаћају најам земљишта. Рецимо, потписан је уговор између појединца Мише Јовановића и Сједињених Америчких Држава за најам парцеле број 1652/2, површине 9.033 квадрата. Месечни најам за коришћење непуног хектара земљишта плаћају 225 евра.

КОМПЛИКОВАНЕ ПРОДУКЦИЈЕ

Данас, 22.08.2008; Страна: 19

14. Сарајево филм фестивал

Претпоследњег дана такмичарског програма 14. Сарајево филм фестивала, приказана су два остварења - турски филм „Тачка“ Дервиша Заима и хрватски филм „Бјуик Ривиера“ Горана Рушиновића. „Тачка“ је прича о човеку којег мучи злочин који је давно починио, а сад тражи начин да се искупи. Рађен у маниру психотрилера, радња филма смештена је у невероватан простор Анадолије, усред слане пешчаре, испод које је језеро. Оно што је посебно интересантно јесте да је овакво дело испричано високом стилизацијом, у привидном једном кадру. „Хтео сам да снимим овај филм у једном потезу пера, баш како се пише најуметничкије османлијском калиграфијом. „Тачка“ је други филм трилогије који у основи има османлијску уметност. Први филм „Чекајући рај“ био је заснован на османлијским минијатурама, а наредни филм биће посвећен османлијској архитектури“, каже Заим. Прича о злочину и казни у филму „Тачка“ је, према његовим речима, смештена стилски у оквиру техничких карактеристика калиграфије. „Филм није из једног кадра, већ из једног плана. Калиграфско писање односи се на могућност исписивања реда из једног потеза, без подизања пера. Зато смо и ми настојали да урадимо филм из једног плана, а проблематика злочина и казне развијана је у оквиру кадар-секвенци“, каже Заим. Зато су снимању претходиле добре детаљне припреме како са камером, тако и са глумцима и са техничким особљем. Али изнад необичне стилизације, ипак је уметност и култура који прожимају филм. „Нисам желео овим филмом да промовишем турску културу, нити традиционалне уметничке вредности. Више сам хтео да их приближим младим генерацијама и да испитам у којој мери се прожимају са културама других народа, баш кроз ту причу о давном злочину“, каже Заим. На наше питање колико су филмови које смо видели на Фестивалу у Сарајеву (чак шест у различитим програмима) гледани у матичној земљи, продуцент филма каже да нажалост они немају публику у Турској, јер се тамо тек повремено сниме филм који привуче четири милиона гледалаца, а да су филмови као што су „Тачка“ или „Јесен“ или „Три мајмуна“ или „Мој Марлон и Брандо“ - о којима смо већ писали - ипак филмови за фестивале и награде.

С друге стране, стиче се утисак да је Горан Рушиновић једини од већ проверене гарде хрватских аутора који имају филмове у овогодишњој продукционој години, успео да направи помак када је квалитет филмова у питању. Јер „Бјуик Ривиера“ заиста је нетипично остварење за читав регион, иако говори често виђену причу о односу Муслимана и Србина, овога пута смештену у пределе Северне Америке. „Филм смо снимали у Фаргу у том фантастичном амбијенту у коме су зиме неподношљиво хладне“, каже Рушиновић. „Филм Браће Коен о овом граду сниман је у Канади и грађани Фарга га не воле много, јер исмејава њихов менталитет. **Оно што је нама био адут, јесте чињеница да је наша прича реалистична „тамо живи велики број избеглица“, каже Рушиновић, који је филм базирао према**

роману Миљенка Јерговића „Бјуик Ривера“. Главне улоге припале су Славку Штимцу који прецизно игра лик Муслимана Хасана и спектакуларном Леону Лучеву који тумачи улогу босанског Србина Вука. „Дуго сам знао за овај сценарио и много смо причали о њиховим односима. Наша идеја је била да је Хасан усамљени човек који је изгубио идентитет у некој далекој земљи, све до тренутка када његова права природа не исплива на површину. Зато смо одлучили да тај лик изведемо сведено, једноставно и директно“, каже Штимац, који је пун хвале за рад свог млађег колеге Лучева. „Нисам желео да карикирам лик Србина. Он је особа која жели љубав, али не зна да је искаже. Он је само једно отворено људско биће“, каже хрватски глумац Лучев, који посебно истиче да је његова и Штимчева изолованост у пределе под снегом, била посебно значајна и за развој њиховог професионалног односа. Филм „Бјуик Ривиера“ коштао је изузетно мало за домаће услове (600.000 евра и у продукцији су учествовали Хрватска, БиХ, Америка и Немачка), али да проблематичније снимање никада није доживео, почев од пред продукције која је трајала четири године, па преко компликованих услова снимања, до снимања које је морало изнова да буде поновљено због осветљења негатива и коначно до постпродукције у оквиру које су морали да промене кућу за коју су радили. Али то ће Борису Т. Матићу, продуценту „Бјуика Ривиере“, сигурно бити добар материјал за будући филм.

PRESS CLIPPING

Субота 23.08.2008. год

РУСИЈА КОРИСТИ ПРИНЦИПЕ КОЈЕ ЈЕ ЗАПАД ПРИМЕНИО НА СРБИЈУ

Данас - Викенд, 23.08.2008; Страна: 4

Сједињене Америчке Државе, Кавказ и Балкан

Норма Браун

Велики сам симпатизер Џона Мекејна, али његова политика према Русији је потпуно погрешна и претерано поједностављује веома сложену ситуацију. Његове љутите и претеће речи неће утицати на Русију, осим што ће још више подстаћи раширено осећање против Сједињених Држава, НАТО и Грузије. Данашња Русије је снажна и све успешнија капиталистичка сила, али су читаву деценију западне владе гледале подругљиво на Русију. Она се моћно борила с унутрашњим изазовима када је **Запад разбуцао један од најфундаменталнијих правила међународног права. Бацајући национални суверенитет кроз прозор, НАТО је водио непотребан рат против Срба 1999. Чланице НАТО су засновале своју акцију на хуманитарној кризи за коју је Високи комесар за избеглице, госпођа Садако Огата пре тога рекла да не постоји. Оправдавале су бомбардовање тврдећи да Срби спроводе геноцид. У ствари, те тврдње су биле лажне и доказано је да су лажне. У међувремену, тај погрешан тренд у политици настављен је недавном одлуком САД да призна независно Косово. Занимљиво је поменути да су архитекте америчке политике према Балкану током 1990-их, радећи у Клинтеновом Комитету за националну безбедност, некако успели да остану и увере Бушов тим да настави ту погрешну политику. Косово је заузврат играло улогу у рачуницама Русије визави Кавказа.**

Папрена цена

НАТО и његови саучесници у подели Србије били су индиферентни на руска упозорења на преседан који су постављали. Одбацили су их уз апсурдни аргумент да је Косово специјални случај који се не може сматрати као преседан. То би можда могао бити случај на некој удаљеној планети, али овде на Земљи ствари се не догађају на тако згодан начин. Принцип који је дозволио Западу да изврши промену режима у Србији и да подели земљу сада користи једна друга земља у сопственом интересу, а нама се то не допада.

Русија је управо бацила рукавицу изазова. Ако Запад жели да уђе у блиску конфронтацију с Русијом због укључивања Украјине и Грузије у НАТО, мораће папрено да плати. Ако вам се допада оно што сте видели у Грузији,

погледајте у Украјину. Грађански рат чека у њеном окриљу. Било би потребно врло мало да се ствари запале. Очигледно је да је Русија манипулисала околностима на начина да много повећа ризик за постојеће чланице НАТО ако наставе погрешна настојања да окруже Русију.

Као што су многи указали, реакција Русије није гора него што би била америчка да су Мексико, Канада, или Венецуела одлучили да се придруже Варшавском уговору. Пре него што се увредите због сугестије да би САД и НАТО - савезници требало да седе по страни и дозволе Русији да каже своје, пре него да јуре у помоћ Грузији, размотрите руске граничне императиве. У време колапса Варшавског уговора, против чега није испаљен ни један једини метак с руске стране, лидери свих главних западних земаља обећали су Горбачову да неће бити ширења НАТО на исток, ако се Русија само сложи с поновним уједињењем Немачке и њеним чланством у НАТО. Сви добро знамо шта се догодило с обећањима НАТО. Не само што је НАТО прогутао већи број земаља, које су убациле антируски отров у размишљање НАТО, већ се сада организација креће у правцу затварања круга око Русије уз укључивање Украјине и Грузије.

Руска осетљивост

НАТО је изгледа слеп на руску историјску осетљивост на провокативно понашање западне војне алијансе. Она није чисто одбрамбена организација која нас је штитила током хладног рата. То је нова агресивна алијанса с превентивном стратегијом, као што је описано у стратешким папирима НАТО из 1994. НАТО је доказао спремност да делује ван своје јурисдикције да би се супротставио уоченим претњама, стварним или имагинарним, недефинисаној међународној заједници. Русија не може и неће бити пасивна у сучељавању с настојањима да буде опкољена политичко-војном алијансом која је јасно ставила до знања да Русија не би била добродошао члан.

Шакашвили је лудачки пожурио да учврсти своју све неизвеснију политичку судбину, покушавајући да спаси грузијске сецесионистичке регионе од руске фактичке контроле. Његова акција је морала да почива на једном од два сценарија: на вероватноћи да отме назад Јужну Осетију пред носом руског медведа; или на вероватноћу да ће му западни обожаваоци послати војну помоћ против Русије ако његов гамбит не успе. У оба случаја, Шакашвили је испољио исту врсту обмањујућег размишљања која је карактеристична за грузијске политичке јунаке, као што је први грузијски ментално неуравнотежен председник Звиад Гамзахурдија.

Пијани морнари

Интересантно је приметити да су Сједињене Државе имале шансу да у време Клинтонове администрације распореде међународне мировне снаге под покровитељством УН или других међународних организација, што су гурали различити елементи унутар америчке владе, али је такву сугестију одбацио тадашњи заменик државног секретара Струоб Талбот као сувише провокативан. **Што је још горе, Америка није желела да Русија учествује у мировним снагама на Хаитију. Према томе, имплицитно разумевање је остварено - Русија је могла да предводи мировне снаге на Кавказу које су остале у**

Абхазији. То је ојачало руску перцепцију да је Кавказ њена сфера интереса. А сада Косово и одлука да се размести антиракетна одбрана нису оставили сумњу у руској глави да је Запад ту да их потчини, нарочито на Кавказу. У тој игри сад је већ касно за Сједињене Државе и Западну Европу да покушају да преузму посредничку улогу у овој материји виталној за безбедност Русије. Понашали смо се као пијани морнари који поседују моћ која је била искључиво у рукама Сједињених Држава након колапса Совјетског Савеза и Варшавског уговора. Наше акције су почивале на игри све или ништа која је доминирала у ери хладног рата. Нафтовод кроз Грузију је један је од примера нашег прилаза. Тај нафтовод је дао САД средство да ојача свој утицај у Грузији и да је одвоји од Русије. Никад није било довољно бити само пријатељ Грузије, морали смо да истиснемо Русију у смислу утицаја. Сад је још један луди грузијски лидер одлучио да баци песак у очи Русије, а он и сви остали добили су руски одговор. Сједињене Државе и НАТО неће постати војни савезници Грузије у овој борби, па би стога можда требало да прекинемо наше празно хвалисање и проценимо где смо у односима с Русијом. Сенатор Мекејн је испољио недостатак разумевања сложености историје када је овај проблем осликао у црно-белој боји. Ауторка је била амерички дипломата у Грузији, Босни и Херцеговини и мисији ОЕБС на Косову

НЕ ДАЈТЕ МУ НОБЕЛА

Глас Јавности, 23.08.2008; Страна: 4

Писмо домаћој и светској јавности

Ми, већ десету годину бескућници, прогнани с Космета, обраћамо се овим путем **домаћој и светској јавности, људима којима је стало до мира у свету да спрече деградацију Нобелове награде и доделе је Ахтисарију који је заслужан за све друго - само не за мир. Ако би овај фински дипломата добио ту награду, било би то ругање свима онима који се заиста боре за мир у свету.**

Ахтисари је упропастио мир и својим планом за Косово и Метохију утро пут распаду Србије, стварању сталног напетог стања у њеној јужној покрајини, једном речју - само је долио уље на косовску ватру. Зато овим путем, у нади да ће нам се придружити слободољубиви српски интелектуалци, људи из земље и света којима је стало до мира на планети, дижемо глас против кандидовања Мартија Ахтисарија за Нобелову награду за мир.

Молимо председника Србије и министра иностраних послова, господу Тадића и Јеремића и остале домаће и стране политичаре да скрену пажњу члановима Комитета за доделу Нобелове награде да је не дају Ахтисарију. Био би то још један шамар Србији и оном делу света коме је стало, али искрено стало, до мира на планети.

Обраћамо се јавности преко Гласа уверени да ће овај наш апел стићи до амбасадора акредитованих у Србији, до српских, али и светских политичара и интелектуалаца, до свих оних који могу да спрече да се Ахтисарију додели ова награда. Када је у Србији отворена Пандорина кутија нама, косметским Србима,

прогнанима, као и онима који су остали и опстали на Космету, остали су само вера и нада. Ахтисари је својим планом убио и нашу наду. **Не дозволите да доделом Нобелове награде за мир буде убијена и наша вера у то да на Западу има и оних којима није до рата и одржавања криза и кризних жаришта** (што је урадио Ахтисари с Косовом и Метохијом).

Не дајте му ову награду и вратите нам наду.

Срби са Косова и Метохије расељени и „привремено смештени“ у избегличким камповима, код рођака и пријатеља, у викендицама и контејнерима, без сталне адресе и места боравка.

PRESS CLIPPING

Недеља 24.08.2008.

и

понедељак 25.08.2008.

ЦАБА СЕ ВРАЋАО!

Глас Јавности, 24.08.2008; Страна: 32

Повратнику на Космет ЕДБ искључио струју

ПЕЋ - Првом српском повратнику у Пећ, Божидару Фатићу, екипа Електродистрибуције „Пећ“ у петак је искључила струју, због неизмирених рачуна. У пратњи специјалне јединице КПС, екипа је исекла каблове са бандере, иако Фатић каже да редовно измирује све рачуне за струју, осим за локал у коме је Албанац Ђерим Бериша, а коме је стигао рачун од 3.000 евра.

- Радници Електродистрибуције су рекли да им је наређено да искључе струју, пошто за локал није плаћена струја. За сваки спрат постоји засебно бројило. Мислим да нису поступили правилно, јер ако се искључује струја, треба да се искључи директно на сату за који није плаћена и да се забломбира док не буде измирен заостали дуг - рекао је Фатић.

- Он се жалио директору Електродистрибуције, који му је рекао да не може да ништа да уради. Бериша, који је у локалу од октобра прошле године, такође каже да редовно измирује дугове за утрошену електричну енергију од када је он почео да ради у овом објекту.

Фатић тврди да претходни корисник локала, због квара бројила, није плаћао струју, већ само таксе, и слао некакве молбе и жалбе.

- Из дистрибуције му тада нису изашли у сусрет и онда је он напустио локал и ту је дошао његов пријатељ, а он је остао дужан више од 3.156 евра. Моје мишљење је да ни претходни корисник локала није могао да направи толики рачун - изјавио је Фатић. Фатић се у Пећ вратио априла 2006. године и ту живи са оцем и мајком. Како тврди, до сада није имао већих проблема са комшијама. Министар за повратак у влади Косова Бобан Станковић рекао је КИМ радију да ово није једини случај да се српским повратницима неплански искључује струја. Он је обећао да ће у понедељак, у сарадњи са Министарством за енергетику, решити проблем породице Фатић у Пећи.

НЕ ДА МАЈКА СИНА!

Вечерње Новости, 24.08.2008; Страна: 33

ПОРОДИЦА ПОПОВИЋ ЖРТВУЈЕ СВЕ ЗА ТЕШКО ОБОЛЕЛОГ ДРАГАНА (14)

СУДБИНА је од рођења Драгану Поповићу (14) из Ердевика наменила само - патњу. Овај дечак рођен је са трајним последицама директно узрокованим ратним вихором у

Хрватској од којег је његова породица избегла. Дијагноза: тешко ометен у развоју, везала га је трајно за инвалидска колица, без могућности да говори и комуницира са околином. И поред тога што нема наде за излечење, мајка Мирјана, отац Душан, сестра Јелена и браћа Душан и Јовица лавовски се боре да најмлађем Драгану олакшају муке. За скупе лекове и храну надниче по селу, пошто нико од њих нема сталан посао. У помоћ, колико могу, прискачу и мештани, али то ни издалека није довољно. - Сви смо већ на измаку снаге. Преживели смо голготу о којој се роман може написати. Али, снагу нам даје огромна жеља да помогнемо Драгану - каже мајка Мирјана. - Наш дечак рођен је усред ратног вихора у Грачацу, и то у аутомобилу, испред болнице, пошто није било места од рањеника. Већ првих дана видело се да малишан неће бити као остала деца. Да несрећа буде већа, уследили су прогон и избеглиштво. Са нешто најнужнијих ствари и болесним дететом селили су се од Хрватске, преко Косова и Враћа до Ердевика.

- Лекари су констатовали да је болест директна последица стресова које сам доживљавала за време рата. Ипак, најтеже је било када су у Институту за мајку и дете у Београду рекли да мом Драгану нема помоћи. Никаква операција не би имала ефекта. Преостало је, једноставно, да чекамо судњи дан.

Док једном руком држи Драгана, од кога се четрнаест година не одваја ни дан ни ноћ, Мирјана за тренутак окреће главу како дечак не би видео сузе.

- Осећа када сам тужна. Скупи се и пушта неартикулисане, продорне крике. Радост, ширењем руку, показује када види њему неког драгог или чује песму. Предлагали су да Драгана дамо у неки дом. Нисам пристала. То бих сматрала својим највећим поразом. Мајка своје дете не даје никоме.

Антрфиле:

ПИСМО "НОВОСТИМА"

ПОРОДИЦА Поповић у очају и жељи да помогне болесном детету куцала је на многа врата тражећи помоћ. Али, најчешће су "добили" само сажаљења. Пријатељи су о судбини Поповића написали писмо "Новостима" тражећи помоћ у нашој акцији "Читаоци предлажу - ми помажемо", чији жири ће ускоро заседати. Тако је, ево, настао и овај текст...

PRESS CLIPPING

Недеља 24.08.2008.

и

понедељак 25.08.2008.

ЦАБА СЕ ВРАЋАО!

Глас Јавности, 24.08.2008; Страна: 32

Повратнику на Космет ЕДБ искључио струју

ПЕЋ - Првом српском повратнику у Пећ, Божидару Фатићу, екипа Електродистрибуције „Пећ“ у петак је искључила струју, због неизмирених рачуна. У пратњи специјалне јединице КПС, екипа је исекла каблове са бандере, иако Фатић каже да редовно измирује све рачуне за струју, осим за локал у коме је Албанац Ђерим Бериша, а коме је стигао рачун од 3.000 евра.

- Радници Електродистрибуције су рекли да им је наређено да искључе струју, пошто за локал није плаћена струја. За сваки спрат постоји засебно бројило. Мислим да нису поступили правилно, јер ако се искључује струја, треба да се искључи директно на сату за који није плаћена и да се забломбира док не буде измирен заостали дуг - рекао је Фатић.

- Он се жалио директору Електродистрибуције, који му је рекао да не може да ништа да уради. Бериша, који је у локалу од октобра прошле године, такође каже да редовно измирује дугове за утрошену електричну енергију од када је он почео да ради у овом објекту. Фатић тврди да претходни корисник локала, због квара бројила, није плаћао струју, већ само таксе, и слао некакве молбе и жалбе.

- Из дистрибуције му тада нису изашли у сусрет и онда је он напустио локал и ту је дошао његов пријатељ, а он је остао дужан више од 3.156 евра. Моје мишљење је да ни претходни корисник локала није могао да направи толики рачун - изјавио је Фатић. Фатић се у Пећ вратио априла 2006. године и ту живи са оцем и мајком. Како тврди, до сада није имао већих проблема са комшијама. Министар за повратак у влади Косова Бобан Станковић рекао је КИМ радију да ово није једини случај да се српским повратницима неплански искључује струја. Он је обећао да ће у понедељак, у сарадњи са Министарством за енергетику, решити проблем породице Фатић у Пећи.

НЕ ДА МАЈКА СИНА!

Вечерње Новости, 24.08.2008; Страна: 33

ПОРОДИЦА ПОПОВИЋ ЖРТВУЈЕ СВЕ ЗА ТЕШКО ОБОЛЕЛОГ ДРАГАНА (14)

СУДБИНА је од рођења Драгану Поповићу (14) из Ердевика наменила само - патњу. Овај дечак рођен је са трајним последицама директно узрокованим ратним вихором у Хрватској од којег је његова породица избегла. Дијагноза: тешко ометен у развоју, везала га је трајно за инвалидска колица, без могућности да говори и комуницира са околином. И поред тога што нема наде за излечење, мајка Мирјана, отац Душан, сестра Јелена и браћа Душан и Јовица лавовски се боре да најмлађем Драгану олакшају муке. За скупе лекове и храну надниче по селу, пошто нико од њих нема сталан посао. У помоћ, колико могу, прискачу и мештани, али то ни издалека није довољно.

- Сви смо већ на измаку снаге. Преживели смо голготу о којој се роман може написати. Али, снагу нам даје огромна жеља да помогнемо Драгану - каже мајка Мирјана. - Наш дечак рођен је усред ратног вихора у Грачацу, и то у аутомобилу, испред болнице, пошто није било места од рањеника. Већ првих дана видело се да малишан неће бити као остала деца. Да несрећа буде већа, уследили су прогон и избеглиштво. Са нешто најнужнијих ствари и болесним дететом селили су се од Хрватске, преко Косова и Врања до Ердевика.

- Лекарима су констатовали да је болест директна последица стресова које сам доживљавала за време рата. Ипак, најтеже је било када су у Институту за мајку и дете у Београду рекли да мом Драгану нема помоћи. Никаква операција не би имала ефекта. Преостало је, једноставно, да чекамо судњи дан.

Док једном руком држи Драгана, од кога се четрнаест година не одваја ни дан ни ноћ, Мирјана за тренутак окреће главу како дечак не би видео сузе.

- Осећа када сам тужна. Скупи се и пушта неартикулисане, продорне крике. Радост, ширењем руку, показује када види њему неког драгог или чује песму. Предлагали су да Драгана дамо у неки дом. Нисам пристала. То бих сматрала својим највећим поразом. Мајка своје дете не даје никоме.

Антрфиле:

ПИСМО "НОВОСТИМА"

ПОРОДИЦА Поповић у очају и жељи да помогне болесном детету куцала је на многа врата тражећи помоћ. Али, најчешће су "добили" само сажаљења. Пријатељи су о судбини Поповића написали писмо "Новостима" тражећи помоћ у нашој акцији "Читаоци предлажу - ми помажемо", чији жири ће ускоро заседати. Тако је, ево, настао и овај текст...

БРАНКО И КОЗА ЈЕДИНИ ЖИТЕЉИ РАЈНОВЦА

Политика, 25.08.2008; Страна: А19

Рајновац – Бранко Дробац нигде никог и ништа нема. А већ уш’о у седамдесету... За десет година, колико је прошло од његовог повратка у родни Рајновац, добио је само сто марака... И ништа више...

Од хране Бранко има само оно што му, и то једном у неколико месеци, донесу комшије са којима је ишао у школу. И ловац би му, када залута беспућем, оставио нешто из свога ранца...

Бранко већ годинама живи углавном од оног што му роди око куће. Мало коприва, печурака, мало буковог жира и, с пролећа, мукиња... Башта, кад роди, дарује му коју врећу кромпира, мало пасуља, лука...

- Ни родбине ни пријатеља ни комшија... Немам ни пензије ни било шта друго од чега би могао купити макар врећу брашна да умесим хлеб... Немам ни струје ни воде... Понекад помислим да ћу заборавити и да говорим јер месецима нико не наврати да са њим коју прозборим. А знам ти ја и енглески и немачки и словеначки и помало руски. **И српски дабоме, прича ово Бранко Дробац коме су кола кренула низбрдо већ деведесет и прве када је, због ратних сукоба, морао побећи из Словеније, где је радио петнаестак година. Вратио се у родни крај у коме је мало шта мирисало на добро... Опет бежи. Пут га одводи у Немачку. Тамо арбајтује и вене за родним крајем. У Рајновац, село тридесетак километара далеко од Бихаћа, враћа се први. И то већ 1998. У селу, и данас, осим њега никог другог и нема. А пре рата овде је живело двеста осам сељана. Само Срба...**

- Путевима до родних згаришта, већ одавно нико не иде... Табле већ годинама упозоравају на опасност од минских поља које смо посејали „и ми и они”... А на сеоском гробљу, уз споменике које су оскрnavили неки зли људи и на хумке зарасле у већ подивљалу траву, Рајновчани запале свећу само о Преображењу када сељани, већ годинама, обилазе дедовину. Дођу у родни Рајновац углавном из Приједора и Мишиног Хана код Бањалуке. Ту су одавно свили нова гнезда. Јер у Рајновац нису могли када су хтели. А данас је већ касно.

– Сељани су од Хрвата покуповали земљу и на њима подигли куће. Рајновчани имају и своје гробље у Мишином Хану. Нисмо то хтели, али су околности и небрига пре свих међународних донатора, али и кантоналних власти у Бихаћу, томе пресудили. Никаквих других разлога, па ни безбедносних, није било, каже професор Миле Матијевић човек кога, и то свих поратних година, корени најјаче вуку дедовини.

У долини Уне, у бихаћком крају, више нама десетак српских села. Од око шеснаест хиљада предратних Срба, у бихаћкој општини данас их је једва три стотине.

– Насебине са српским становништвом су избрисане са карата не својом већ вољом неких других људи које мука сиротиње није пекла. Једноставно нису је хтели видети... Сва срећа па смо навикли. А иначе не би ваљало, наставља Бранко Дробац. **Вели како ће ускоро добити и козу. Купиће му је Миле и његови пријатељи. И то већ до Мале Госпојине.**

– А онда ће бити лакше. Биће бар гутљај варенике коју годинама нисам пио. А волио сам је још од детињства. Али и касније када сам се школовао и свет обилазио радећи и борећи се за кору хлеба, на крају ће Бранко Дробац.

PRESS CLIPPING

Уторак 26.08.2008. год.

УЗМИ ИЛИ ОСТАВИ

Глас Јавности, 26.08.2008; Страна: 25

Избеглице из Хрватске незадовољне понуђеним становима

Многе избегличке породице нису у стању да подмирују трошкове становања у новоизграђеном насељу, па их, чека још једно потуцање од немила до недрага

КРАЉЕВО - Пре тринаест година, бежећи пред разјареном региментом Фрање Туђмана, у Краљеву је „привремено“ уточиште нашло око три хиљаде српских прогнанника из Книнске крајине. Многи од њих и одавде су отишли „трбухом за крухом“, неки су добили српско држављанство, а њих око 400 и даље има избеглички статус. Смештени су у пет колективних центара у Краљеву, Витановцу, Рођевићима и Врби. Највише их је у „Кабларевим“ баракама у Доситејевој улици. Читаве породице „спаковане су“ у по једном собичку. Сви користе један нужник, а личну хигијену одржавају у заједничком купатилу. Ових дана они ће бити пребачени у зграде изграђене на Берановцу код Краљева, али ово пресељење многе избеглице је ставило на велико искушење.

- Зграде су изграђене захваљући донацијама из иностранства и УН и становање у њима подразумева месечно плаћање. Они који немају пензију или стални посао, очигледно је да неће моћи да се до краја интегришу и реше свој стамбени проблем - каже Слободан Станишић из Комесаријата за избеглице. Избегли Срби са којима смо разговарали у колективном центру у Доситејевој улици кажу да немају избора и да су им нови станови понуђени по принципу „узми или остави“.

- Ја сам избегао из Коренице, где сам радио као полицајац. Издржавам се радећи физичке послове. Биће, заиста, за све нас велики проблем да плаћамо станарину, јер многи немају приходе. Ја се, ипак, радујем пресељењу, јер је више немогуће живети у овој бараци - каже Милан Веселиновић. Многи његови „суседи“ с огорчењем коментаришу најављена пресељења, сматрајући да су „преварени“.

- Берановац је прилично удаљен од града, што значи да ћемо морати да издвајамо новац и за градски превоз. Станарине неће бити мале, а највећи издатак ће бити за грејање. Зграде нису прикључене на топловод, па ћемо бити принуђени да се грејемо на мазут - коментаришу будући станари насеља на Берановцу. Шта ће бити с избеглицама које нису у могућности да подмирују

трошкове становања у новом простору, тешко је претпоставити. У Комесаријату за избеглицу потврђују да ће након усељења зграда на Берановцу, колективни центри бити угашени, што значи да више неће имати ко да уместо прогнаних невољника измирује комуналне и трошкове коришћења електричне енергије. - Има овде старих и изнемоглих који једноставно нису у стању да ишта зараде. Ко ће о њима бринути, бог свети зна. Ми нисмо у Србију дошли због масних колача, већ нас је мука на то нагнала. Остала су нам у Хрватској имања, куће, станови. Хрватска ништа не чини да нам врати имовину, или нас новчано обештети. Ето, сада ће нас избацити и из колективног центра - јадикuje већина избеглих книнских Срба.

Осим неуверљивог „ваљда ће се некако решити“, у надлежним институцијама нису имали одговор на питање шта ће бити с избеглицама које нису у стању да подмирују трошкове становања у берановачком насељу.

РАСЕЉЕНИ СРБИ ИЗ СЕЛА КОД ПРИЗРЕНА ОДЛУЧИЛИ ДА СЕ ВРАТЕ

Данас, 26.08.2008; Страна: 2

Београд

Десетак интерно расељених Срба одлучило је јуче да се врати у Живињане, село код Призрена, и поред тога што њихове куће нису обновљене, саопштила је јуче Унија Савеза удружења интерно расељених са Косова и Метохије. Представници тих десетак вишечланих породица кренули су јуче редовном аутобуском линијом у то село у намери да остану и утичу на процес реконструкције којим нису задовољни.

Како је саопштено, они ће се по доласку у Призрен састати са председником те општине, представницима УНХЦР-а и других релевантних институција важних за њихов трајни повратак у средину коју су морали да напусте због претњи албанских сепаратиста. Породице очекују да ће им локална самоуправа и међународна заједница помоћи у процесу обнове порушених и спаљених домова како би до зиме могли у њих да се уселе. До тада ће, како кажу, живети под шаторима. Повратници планирају да у четвртак на својим имањима прославе сеоску славу Велику Госпојину, желећи и тим чином да покажу намеру да остану на прадедовским огњиштима. Бета

PRESS CLIPPING

Среда 27.08.2008. год.

УРУЧЕНИ КЉУЧЕВИ РАСЕЉЕНИМА У НИШУ

Правда, 27.08.2008; Страна: 8

У нишком насељу Пантелеј десет интерно расељених и две социјално угрожене породице добиле су кључеве нових станова чију је изградњу финансирала Европска унија преко Европске агенције за реконструкцију.

Усељење 12 породица или 31 интерно расељеног лица и пет социјално угрожених становника Ниша представља другу фазу у реализацији пројекта у оквиру Националне стратегије решавања питања избеглих и расељених лица у Србији. У првој фази изграђено је 16 стамбених јединица, за 13 породица интерно расељених са Косова и Метохије и три социјално угрожене породице којима су кључеви уручени априла прошле године.

Вредност пројекта у првој фази износила је 270.000 евра, а вредност друге фазе, у којој су дограђена још два спрата, је 164.000 евра, саопштено је приликом свечаног уручења кључева.

Пројекат су реализовали град Ниш, који је обезбедио локацију и комплетну инфраструктуру, Министарство за рад и социјалну политику, Међународна организација за миграције и локална невладина организација Хаузинг центар. Свечаној додели кључева присуствовали су представници Европске комисије, Европске агенције за реконструкцију, Међународне организације за миграције, Хаузинг центра, Високог комесаријата за избеглице Уједињених нација, Министарства рада и социјалне политике, Комесаријата за избеглице Републике Србије и града Ниша.

СТАНОВИ ЗА 19 ПОРОДИЦА

Блиц - Србија, 27.08.2008; Страна: 3

НИШ - Градоначелник Ниша, Милош Симоновић, јуче је уручио кључеве од нових домова 19 социјално угрожених породица. Станови се налазе у улици Палих бораца у насељу Пантелеј.

Међу новим власницима станова 14 фамилија је с Косова и Метохије и пет нишких породица које су процењене као материјално најугроженије па су зато и добиле станове које је финансирала Европска агенција за реконструкцију,

Међународна организација за миграције у сарадњи са Градом Нишом и Комесаријатом за избеглице.

-Становао сам с два болесна детета код брата у једној собици, а сада ћу моћи да позовем неког у госте, деца да доведу другаре. Почећемо да живимо нормално. Деци је сан компијутер, а мојим синовима телевизор - каже Реџа Малићевић. Сви станови у овој згради су величине до 50 квадрата. Соња Поповић из Клине на Косову и Метохији до сада је са ћерком Маријом плаћала кирију у Нишу, сад је пресрећна што ће напослетку имати свој простор. Једну од тешких судбина после погрома Срба на Косову 1999. године имала је и Јадранка Живић из Подујева. - Док смо све ове године син Стефан и ја плаћали кирију, тешко је било. Радила сам што нађем, а када се приближава први у месецу, живце сам губила јер су и газди требале паре које често нисам имала - прича Јадранка.

ПОВРАТНИЦИ ПОД ВЕДРИМ НЕБОМ

Глас Јавности, 27.08.2008; Страна: 2

ПРИЗРЕН - Група од седам расељених Срба која је дошла после девет година у село Живићане у општини Призрен прву ноћ је провела под ведрим небом и уз логорску ватру.

Један од повратника, Радован Стојановић изјавио је да су представници Унмика и Кфора, уз чију су пратњу у понедељак дошли у село, понудили смештај и преноћиште, али да су повратници изразили жељу да ноћ проведу напољу. Он је најавио да ће се повратници састати са представницима неких невладиних организација и знати да ли ће им обновити куће или не.

Село није велико, међутим, до сада није било жеље да се оно обнови, рекао је Стојановић КИМ радију из Чаглавице и додао да „не види због чега не постоји жеља за обновом овог села“.

ОД НЕМИЛА ДО НЕДРАГА

Курир, 27.08.2008; Страна: 15

Избеглице из Хрватске које се из колективних центара у Краљеву селе у нове станове немају новац за плаћање струје, грејања, воде..."Стари и изнемогли нису у стању да ишта зараде. Ко ће о њима бринути, бог свети зна!"

КРАЉЕВО - Пре тринаест година, бежећи пред разјареном региментом Фрање Туђмана, у Краљеву је "привремено" уточиште нашло око три хиљаде српских прогнаника из Книнске крајине. Многи од њих и одавде су отишли "трбухом за крухом", неки су добили српско држављанство, а њих око 400 и даље има избеглички статус. Смештени су у пет колективних центара у Краљеву, Витановцу, Роћевићима и Врби.

Највише их је у тзв. Кабларевим баракама у Доситејевој улици. Читаве породице "спаковане су" у по једном собичку. Сви користе један нужник, а личну хигијену одржавају у заједничком купатилу. Ових дана они ће бити пребачени у зграде изграђене на Берановцу код Краљева, али је ово пресељење многе избеглице ставило на велико материјално искушење.

- Зграде су изграђене захваљући донацијама из иностранства и УН, а становање у њима подразумева месечна плаћања рачуна. Они који немају пензију или стални посао очигледно је да неће моћи да се до краја интегришу и реше свој стамбени проблем - каже Слободан Станишић из Комесаријата за избеглице.

Избегли Срби у колективном центру у Доситејевој улици кажу да немају избора и да су им нови станови понуђени по принципу "узми или остави".

- Избегао сам из Коренице, где сам радио као полицајац. Издржавам се радећи физичке послове. Биће, заиста, за све нас велики проблем да плаћамо станарину, јер многи немају приходе. Ипак, радујем се пресељењу јер је више немогуће живети у овој бараци - каже Милан Веселиновић. Многи његови суседи с огорчењем коментаришу најављена пресељења, сматрајући да су преварени.

- Берановац је прилично удаљен од града, што значи да ћемо морати да издвајамо новац и за градски превоз. Станарине неће бити мале, а највећи издатак ће бити грејање. Зграде нису прикључене на топловод, па ћемо бити принуђени да се грејемо на мазут - коментаришу будући станари насеља на Берановцу и додају:

- Има овде старих и изнемоглих, који једноставно нису у стању да ишта зараде. Ко ће о њима бринути, бог свети зна! Ми нисмо у Србију дошли због масних колача, већ нас је мука на то нагнала. Остала су нам у Хрватској имања, куће, станови. Хрватска ништа не чини да нам врати имовину или нас новчано обештети. Ето, сада ће нас избацити и из колективног центра - јадикује већина избеглих книнских Срба.

Антрфиле:

Катанац на колективне центре!

Осим неубедљивог "ваљда ће се некако решити", у надлежним институцијама нису имали одговор на питање шта ће бити с избеглицама које нису у стању да подмирују трошкове становања у берановачком насељу. У Комесаријату за избеглице потврђују да ће, након усељења зграда на Берановцу, колективни центри бити угашени, што значи да више неће имати ко да уместо прогнаних невољника измирује комуналне трошкове.

СТРУЈА, ПОВРАТНИЧКИ САН

Политика, 27.08.2008; Страна: А20

У Сански Мост се од предратних 30.000 Срба вратило само две и по хиљаде. Углавном су незапослени и баве се пољопривредом. Многи од њих ни до данас нису вратили своју имовину

Приједор – Пре рата у Санском Мосту, месту које данас припада Федерацији БиХ, живело је око тридесет хиљада Срба. Данас их има једва две и по хиљаде. Углавном стари и изнемогли, који су, након избеглиштва по општинама Српске и Србије, одлучила да се врате у завичај.

Како данас живе Срби повратници у овој федералној општини БиХ, говори податак да су незапослени, да у већини месних заједница, тринаест година након рата живе у мраку, да немају уређене путеве, превоз до града... Неки од њих и дан-данас трагају за правдом како би коначно вратили у посед имовину који им је током рата одузета.

– На жалост тако је. Пуних девет година настојим „изгањати” своја права. Док смо, током рата били у Србији, у самом дворишту, уз нашу кућу, нову је саградио Бошњак, Месуд Хоџић који живи и ради у Швајцарској – јада се Богдан Драгичевић који се у Сански Мост, са старим и болесним родитељима вратио пре осам година. Боли га сазнање вели, што би, у случају смрти његовог оца Славка сву имовину делио ни мање ни више већ са Бошњаком који је, како каже, на силу и уз одобрење овдашњих општинских власти саградио троспратницу у његовом дворишту. Уз помоћ Удружења Срба повратника које носи назив „Мој завичај” многи су настојали да остваре своја права па и она која се већ одавно траже по судовима.

Председник општинског Већа у Санском Мосту, Драго Праштало не крије податак да Срби у Санском Мосту живе тешко. Правда то чињеницом да је проценат запослености веома мали, да се већина Срба окренула пољопривреди и што је најгоре, многи од њих немају струју у својим домаћинствима.

– Готово 22 засеока су без електричне енергије. Требало би нам око четири и по милиона марака за електрификацију овога дела повратничких насеља – истиче Праштало додајући да је Србима у Санском Мосту, по овом питању извесну помоћ пружила општинска власт Приједора. Ипак, већина посла је у надлежности власти Санског Моста која тек у последње време чини мале кораке за побољшање животних услова Срба повратника. Обновљен је један број кућа а други део чека боље дане.

У Крухарима, код Санског Моста, пре неколико година вратила се седамдесетогодишња Јелена Бранковић која у домаћинству живи са снајом и четворо унучади. У протеклом рату изгубила је сина јединца.

– Живим за дан да добијемо струју и да нам просветли. Доста ми је живота у мраку – казује бака Јелена верујући у боље дане и додаје да жели бар унуцима сигурнију будућност. Отежавајућа околност је и чињеница што су на подручју Санског Моста већ одавно престале са радом бројне хуманитарне организације које су после рата помагале Сањане а делом повратнике. Слични проблеми муче и близу четири стотине српских повратника у осам насеља код Лушци Паланке. Све фабрике које

су пре рата постојале у овом месту премештене су у Сански Мост. Срби из овог и осталих насеља у Санском Мосту се не жале на безбедносну ситуацију. Истичу да их нико не дира, не провоцира нити напада. Жеља им је само једна, да дочекају дане налик предратнима, да се ово мало младежи што пре запосли, да добију струју и воду у својим кућама, боље путеве и бољу повезаност са центром општине и суседним местима у Републици Српској.

ЗАТВАРА СЕ УДРУЖЕЊЕ ИЗБЕГЛИЦА?

Пресс, 27.08.2008; Страна: 19

Удружење избеглица и прогнаника у Србији затражило је заштиту надлежних органа и институција јер му прети гашење због принудног исељења из просторија у којима делује већ 15 година, потврдио је јуче председник ове хуманитарне организације Милорад Муратовић. Волонтери Удружења избеглица и прогнаника надају се да ће неко од надлежних предузети хитне мере и спречити њихово исељење из просторија у Савској број 9/ИИИ, заказано за сутра ујутро навео је јуче Муратовић. Муратовић је подсетио да су **спорне просторије одлуком бившег градоначелника Београда Милана Ст. Протића дате Комесаријату за избеглице на коришћење, који их је уступио избегличком удружењу. Скупштина Београда, која је власник просторија, више од три године инсистира на исељењу активиста овог удружења, против кога је покренула и добила судски спор због неизмирених дугова за одржавање и телефонске трошкове.**

ОЧАЈ НАДНИЧАРА

Пресс, 27.08.2008; Страна: 19

Нишлије које надниче кажу да је посла све мање, да се дешава да се потуку због посла, а да је доста бахатих газда које неће да им плате

НИШ - Сретен Ибишевић још није догурао до пунолетства када је први пут закорачио на Обилићев венац, незваничну чекаоницу нишких надничара. Зором сваког дана већ 13 година Ибишевић ишчекује да ће газда баш њега изабрати међу тридесетак надничара, колико се ту обично окупи. Посао не бира, јер га код куће чекају болесни родитељи који живе од његовог динара. Али, посла је све мање, а међу надничарима све више оних који га ишчекују.

Раније је постојао неки ред. Утврдили бисмо цену наднице, а постојао је и договор око поделе послова. Откако су почели да долазе људи отпуштени из фабрика и пензионери, јагма за послом је све већа, а наднице падају јер придошлице пристају да раде будзашто. Није реткост да се потучемо што због посла, а што због обарања надница - вајка се Ибишевић.

Сваки посао се прихвата. Посао се прихвата без поговора, било да су у питању изградња, утовар, истовар, пољски радови... За 20 евра, колика је дневница, спремни су да ураде све што газда од њих затражи. Некад добро прођемо, ево сада смо истоварали неке гуме, одлично смо зарадили. За два сата добили смо хиљадарку. Ех, кад би тако било сваки дан. Међутим, често после једног дана рада, десетак дана смо беспослени, а сваког дана треба јести - уздише Ибишевић. Сретенов рођак Дејан Ибишевић надничењем издржава шесточлану породицу. Покушао је да се склони са улице на наговор предузимача који су ангажовали најамнике за трајније послове. Ускоро се поново вратио на Обилићев венац. **Предузимачи су често преваранти. Радимо за њих, обећавају нам добру зараду, а онда нестану. Овако сам сам себи газда. Деси се да нас послодавац превари и не плати, али дођу други, па извадим штету. Ево, сад чекамо једног човека који је рекао да му требају радници за утовар угља, ако узмемо по „црвену“ (хиљадарка у надничарском жаргону), биће добро за данас - каже Дејан. Газде су различите, неки радницима обезбеде храну и пиће, плате договорено, ретки нешто и преко цене. Оних других је много више. Много им је 20 евра, ценкају се око наднице, а кад почнемо да радимо, стоје нам изнад главе и наређују. Најгори су они који највише имају. Скоро је био један гастарбајтер, уносили смо му неки намештај, кад је требало да нам плати, рече да нема. Ни динар нам није дао - огорчени су Ибишевићи.**

Страх од старости и болести. Међу онима које је мука натерала да раде за надницу су и избеглице. За разлику од домаћих најамника, нерадо говоре о својој судбини. Имам двоје деце, а никаквих прихода. У Нишу се тешко живи, посла нема, а трошкови су велики. Нисам радио већ шест дана, немам ни динара, а посла ниоткуда - прича избеглица са Косова. Није сваког немаштина натерала да стане на плочник. Двдесетак метара од ове групице стоји човек којег надничари не признају за свога.

Он је коцкар, чим потроши што је зарадио, опет се овде врати. Овде је већ тридесетак година, остарио је, а и даље робује коцки - каже један најамник. Сви најамници страхују од истог. Старост и болест за њих значе беду, јер они немају право на годишњи одмор, здравствено и пензијско осигурање. Па ипак, без обзира на сву муку и неизвесност надничарског живота, најамника не мањка.

Антрфиле:
факти

На подручју нишке филијале Националне службе за запошљавање регистровано је око 40.000 незапослених.

Од почетка транзиције без посла у Нишу је остало више од десет хиљада људи, од којих је највише отпуштено из Машинске и Електронске индустрије

Током последња два месеца 150 Нишлија је посао потражило у Русији, а неколико стотина ради у Словенији

КУЛТУРА БАРСЕЛОНЕ У СРБИЈИ

Борба, 27.08.2008; Страна: 6

Невладина организација „Словенски дом“ из барселоне долази 31. августа у Србију са караваном „Култура мејд ин Барселона“, најављено је из ове организације. У току седам дана, колико ће „Словенски дом“ гостовати у Србији, представиће каталонски фолклор, шпанску музику, латино плесове, а публика ће видети и позоришну представу за децу „чаробна Барселона“ и монодраму „Жена дрво“. Предвиђени су наступи у Београду, Нишу и Новом Саду, а поред уметничког ова посета Србији има и социјални карактер, јер су предвиђени обиласци удружења за заштиту избеглица и организација које пружају помоч женама, жртвама насиља у породици. Ово је први корак у успостављању сарадње између Барселоне и Србије, а циљ посете је „успостављање сарадње на културноуметничком и социјалном пољу, представљањц Барселоне као отвореног, приступацног, мултикултуралног и мултинационалног града.

PRESS CLIPPING

Четвртак 28.08.2008. год.

КУРС ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ

Блиц - Србија, 28.08.2008; Страна: 3

КРАЉЕВО

Нови круг обуке за рад на рачунарима за незапослене избеглице и расељене са Космета организују локално повереништво Комесаријата за избеглице и фирма „Информатика“ из Краљева. Заинтересовани се могу пријавити данас од 8-14 сати у просторијама Комесаријата.

СРБИ НЕ ПРИХВАТАЈУ ШИПТАРСКЕ ИСПРАВЕ

Глас Јавности, 28.08.2008; Страна: 6

Косово од септембра издаје своје личне карте, али се Албанци не одричу српских

Марко Јакшић: Не верујем да ће било ко од Срба узети те личне карте, изузев оних издајника који раде у тим њиховим такозваним институцијама Небојша Јовић: Они се труде да учине све како би личили на државу. Покушаће да приморају Србе да признају независно Косово као своју државу

БЕОГРАД - На Косову и Метохији од септембра ове године почеће издавање нових личних исправа са обележјима такозване Републике Косово. На сајту министарства унутрашњих послова Косова наводи се да ће сви грађани Косова моћи бесплатно да добију личну карту, као и да ће „државу“ то коштати 1.125.000 евра. Да би неко на Космету могао да добије личну карту, ако нема садашњу Унмикову, треба прво да се упише у Цивилни регистар грађана Косова, који је отворен у општинским центрима.

- Не верујем да ће било ко од Срба узети те личне карте, изузев оних издајника који раде у тим њиховим такозваним институцијама. Проблем може да настане онда када полиција или суд почне да не признаје српске личне карте - каже за Глас јавности председник Заједнице српских општина на Космету Марко Јакшић. Он напомиње да Албанци користе сва могућа средства како би отежавали живот Србима у покрајини и натерали их да признају независну државу Косово.

- Србија никада неће прихватити те њихове исправе, али ће морати и да реагује. Држава би требала да сву робу која стиже на Косово из земаља које су признале независност, а пролази кроз Србију опорезује, односно тиме фаворизује српску робу. Тако би натерали Албанце да буду везани за Србију и самим тим поправили њихов однос према Србима - тврди Јакшић. Како косовске власти тврде, услов за упис у Цивилни регистар грађана Косова је да грађанин живи на Косову или да се враћа на Косово. **Повратници треба да документују намеру поновног настањења на Косову, докажу идентитет и стално боравиште на Косову у претходном периоду документима бивше СРЈ, а подразумева се лично присуство у Центру за цивилну регистрацију. Основни Критеријум за упис је рођење на Косову или да је један од родитеља рођен на Косову, као и непрекидно пребивалиште на Косову најмање пет година, изузев у случају принудног одласка, што се доказује.**

За издавање личне карте потребно је имати један од идентификационих докумената бивше СРЈ - лична карта, пасош, возачка дозвола, индекс Универзитета са прописаним обликом за доказивање идентитета, извод из матичне књиге рођених. Адресу становања доказује се неким од следећих докумената: рачуном за електричну енергије, телефон, воду или смеће не старијим од шест месеци, регистрацијом возила, личном картом Унмика лица на чије име гласи рачун. Небојша Јовић, председник СНВ-а северне Митровице, каже да за Србе на Косову постоје две реалности - једна северно, а друга јужно од Ибра.

- За нас на северу те личне карте ништа не значе. Нити има ко да нам их тражи. Чак и када покушају нешто, ми то подигнемо на политички ниво. Међутим, треба имати резерве према Србима из централног дела Косова који живе јако тешко и где Албанци имају механизме да их натерају да користе те исправе - објашњава Јовић. **За добијање косовског пасоша потребно је имати личну карту Унмика, такође пружити доказе о адреси становања и уплатити 31 евро. Стручњаци међународног права углавном сматрају да Србија не би требало да призна косовска лична документа, јер су она неважећа пошто припадају неважећој држави. Непотребно би било да се доносе неки посебни акти којима би се прописало неприхватање таквих докумената. Особе са косовским исправама у Србији се третирају као без докумената, објашњавају они. Осим тога, суверено је право сваке државе да одлучи да ли ће признати путну исправу неке државе, без обзира на то да ли ју је претходно признала, а могуће је да државе признају пасош неке територије, а да не признају њену независност.**

Антрфиле:

Само тако изгледају

- Они покушавају све не би ли личили на државу, па тако измишљају те личне карте и пасоше које у ствари нико не признаје. Покушаће да на сваки начин приморају Србе да признају Косово као своју државу. Одговорно тврдим да две трећине Албанаца у Косовско-митровачком округу има српске исправе, јер са „косовским“ немају никаква права. На северу ми не признајемо таква

документа нити их ико има - објашњава за Глас Небојша Јовић, председник СНВ-а северне Митровице.

ГРАД БЕОГРАД ИЗБАЦУЈЕ ИЗБЕГЛИЦЕ

Правда, 28.08.2008; Страна: 8

Удружење избвглица и прогнаника у Србији затражило је заштиту надлежних органа и институција, јвр му прети гашење због принудног исељења из просторија у којима делује већ 15 година, упозорио је председник ове хуманитарне организације Милорад Муратовић. Не оспоравајући право Скупштине Београда да располаже својим просторијама, он је истакао да се престоница са највећим бројем избеглима у Европи не може понашати као да према њима нема никакве обавезе јер се тако не понашају ни други европски центри.

PRESS CLIPPING

Петак 29.08.2008. год.

ВРАТИЛИ СЕ НА ЗГАРИШТА

Вечерње Новости, 29.08.2008; Страна: 17

СРБИ ЧЕКАЈУ ПОМОЋ ПОД ВЕДРИМ НЕБОМ

ПРИЗРЕН - Седморица косметских Срба, којима је у протеклих девет година дојадило сељакање по колективним центрима, пре два дана вратили су се на згаришта свог запаљеног села Живињана, подно Шар-планине, осам километара од Призрена. Две ноћи су провели под ведрим небом, грејући се уз логорску ватру, упорни да остану на згариштима својих попаљених кућа.

- Одавде нећемо више никуда. Тражимо од међународне заједнице и Владе Србије да нам помогне да опет подигнемо спаљено село, а онда овде вратимо и свих двадесет наших породица, које су до новембра 1999. године овде живеле - рекао нам је јуче Радован Стојановић, представник повратника. Повратницима су припадници Унмика и Кфора понудили да ноћ проведу у њиховој бази покрај Призрена, што су они одбили. Истовремено, невладине организације, које су обећале да ће им донети шаторе, то нису учиниле до јуче у подне, па ће и наредну ноћ они провести на ливади, под ведрим небом.

У призренски крај, одакле је протерано тридесетак хиљада Срба, вратила се тек понека породица, углавном у Средачку жупу. И поред обећања, куће им се споро граде и адаптирају, а многе су узурпирани бахати Албанци, који неће да их напусте.

СПЛАТА ЗА РАСЕЉЕНЕ СА КОСОВА

Блиц, 29.08.2008; Страна: 11

НАКНАДЕ

Исплата привремене новчане накнаде расељенима са подручја Косова и Метохије почеће 29. августа, саопштила је Национална служба за запошљавање. Расељени са Космета ће накнаду за март моћи да подигну на шалтерима свих пошта.

PRESS CLIPPING

Субота 30.08.2008. год.

ДОСЛЕДНИ ДО КРАЈА

Борба, 30.8.2008, страна 3

Министар за Косово и Метохију Горан Богдановић изјавио је јуче да УМНИКостаје једини саговорник влади Србије на Косову. Богдановић је осврћући се на јучерашње писање приштинске дневне штампе по којем је Влада Србије променила свој став према реконфигурацији УНМИКа и размештању ЕУЛЕКСа у покрајини поновио да Србија никада неће признати Косово као независну државу. Политика Владе Србије по питању Косова и Метохије остаје доследна принципима очувања територијалног интегритета и суверенитета Србије и никада неће признати независност Косова, рекао је Богдановић митровичком радију Контакт Плус. Он је нагласио да је Влада Србије опредељена да кроз Савет безбедности УНа решава сва питања која се тичу Косова и Метохије. Република Србија је одбацила све акте који су у супротности са Резолуцијом 1244 и изразила забринутост због најаве реконфигурације УНМИКа без консултација са Србијом и без одлуке Савета безбедности, подсетио је српски министар.

Богдановић је изразио забринутост због тренутног развоја ситуације у покрајини под управом УНа додајући да је Србија била принуђена да иницира дијалог са УНМИКом о, како је објаснио, будућој заједничкој примени Резолуције 1244 у фундаментално измењеним условима. **Разговарамо о два горућа проблема српске заједнице на Косову полицији и правосуђу. Мислим да је илузорно говорити о неким другим темама ако знамо да на Косову не постоји слобода кретања, када се крше људска и грађанска права, рекао је он.** Богдановић је истакао да Србија поштује све споразуме који су склопљени са УНМИКом и уједно се обавезује на наставак сарадње у свим областима а у циљу проналажења прихватљивог решења. У супротном, тешко би било очекивати да се одржи мир и безбедност не само на Косову и Метохији већ у целом региону, рекао је Богдановић. Србија жели да буде конструктивна и као земља која тежи интеграцији у ЕУ настоји да присуство ЕУ на Косову и Метохији буде део међународно усаглашеног присуства а не испуњавање плана Мартија Ахтисарија који је одбачен од стране Србије и од Савета безбедности, нагласио је Богдановић.

Антрфиле : Отворено писмо

Расељени Срби из косовског села Свињаре, њих око 600, који су протерани из својих домова током мартовског насиља 2004. године, поручили су јуче у

отвореном писму шефу ЕУЛЕКСа Ив Де Кермабону да не верују његовим обећањима. Мештани Свињара поручили су шефу ЕУЛЕКСа да је већ пету годину село потпуно празно а да се имовина систематски узурпира и уништава. Повод за писмо су изјаве које је први човек мисије ЕУ у покрајини дао појединим српским медијима обећавајући слободу кретања, непристрасна суђења и безбедност за све на Косову. Расељени Срби подсећају Кермабона, да је он био командант Кфора 2004. године када су протерани из села које се налази у непосредној близини две француске војне базе и да су тада француски војници уместо да заштите становнике и њихову имовину евакуисали људе и снимали ток догађаја.

РАСЕЉЕНИ ИЗ СВИЊАРА ПИСАЛИ ШЕФУ ЕУЛЕКСА

Данас, 30.8.2008, страна 2

Косовска Митровица - Срби расељени из села Свињаре код Косовске Митровице, чије су куће уништене у мартовском насељу 2004, упутили су јуче писмо шефу Еулекса Иву де Кермабону и нагласили да више не верују у његова обећања.

Повод за писмо су обећања која је Кермабон дао, а пренели медији, о томе да ће између осталог сви житељи Косова бити безбедни, да ће моћи слободно да се крећу, да ће се поштовати владавина закона и обезбедити непристрасна суђења, наводи се у писму достављеном Бети. Срби из Свињара, села које је већ пету годину празно, упутили су писмо Де Кермабону јер ништа није учињено да се они врате у своје куће, које се и данас систематски уништавају, а имовина узурпира.

ПЧЕЛИЦА ТРАЖИ ЛАНЕ

Вечерње Новости, 30.8.2008, страна 31

ЕПИЛОГ „РАТА“ МЕШТАНА ПАЛИЛУЛЕ И ИЗБЕГЛИЦА

Из установе „Пчелица“ затражено је да се исели избегличка породица Вујанић из вртића „Лане“ на Палилули, где живи од како је протерана из Хрватске. У предлогу Општинском суду, подсећа се да је правоснажном пресудом још 23. новембра 2006. године ова породица обавезана да пословни простор од 306 квадратних метара у улици Станојка Буношевца врати и преда у исправном стању, али дужници, како се наводи „нису извршили своју обавезу у року“.

Мештани Палилуле, који су у сталном рату са овом породицом, кажу да комшилук „Ланета“ одавно није безбедно место за игру.

Милош Јовић, чији је син Живојин (11), са другом Ђорђем Ристићем (13), „страдао почетком месеца од тринаестогодишњег дечака М. В. из ове породице“, упозорава да су „инциденти редовни“. Полицајци су 24. августа поново реаговали, јер је пријављено да је дечак А. С. (13) нападнут и да му је прећено, као и да га је М. В. из исте породице „ударио ланцем. Миливоје Вујанић брат малишана кога комшије

оптужују за брутално понашање, међутим, каже да су управо они на сталном удару људи који их оптужују за све што се догоди.

РОМИ

Вечерње Новости, 30.8.2008, страна 29

ВЛАДИЧИН ХАН - Општина Владичин Хан једна је од 20 општина која се прикључила реализацији пројекта УНХЦР на друштвеном укључивању и приступу људским правима заједнице Рома. Пројекат подразумева бесплатан упис у матичне књиге рођених и пружање правне помоћи Ромима - расељених са Косова и Метохије и повратника. Наведеним пројектом координира УНИЦЕФ, у сарадњи са Министарством рада и социјалне политике.

PRESS CLIPPING

Недеља 31.08.2008. год.

ИЗБЕГЛИЦЕ БЕЗ СТРУЈЕ

ГЛАС ЈАВНОСТИ Страна : 9

СМЕДЕРЕВО

- Компанија „Ју-Ес стил Србија“ плаћаће само до краја септембра рачуне за струју и воду избегличког кампа Радинац, преноси Бета. Та компанија је куповином железаре преузела бригу о избеглицама од бившег „Сартида“. У септембру ће бити одржан још један састанак представника комесаријата, „Ју-Ес стила“ и градоначелника Смедерева да би се поново размотрила ситуација са издржавањем избеглица.

РАСПИСАН КОНКУРС ЗА ПОМОЋ РАСЕЉЕНИМА

ПРЕСС Страна : 22

Култна емисија Радио Индекса недељом и у Прессу!!!

Драги читаоци, као и сваке недеље, и данас издвајамо неколико најзанимљивијих питања из емисије „Позовите Ђуру, он зна ко зна!“, која је на Радио Индексу сваког радног дана од 9.05 до 10 сати. Слушатељка Мила пита када ће бити приватизовани београдско ЈП „Градско стамбено“ и Завод за изградњу града Београда?

- Сања Ћелић из сектора за комуникацију Агенције за приватизацију каже да ће се судбина свих комуналних предузећа знати када Влада донесе националну стратегију, која ће одредити начин приватизације комуналних предузећа. Завод за изградњу града Београда налази се у надлежности Центра за тендере и реструктурирање Агенције за приватизацију. Тренутно се ради на изради тендерске документације и према планираним активностима, јавни позив за приватизацију биће објављен почетком септембра 2008. године.

Да ли је тачно да је Европска комисија расписала конкурс за помоћ избеглим и расељеним лицима која живе у Србији, пита Вера из околине Ниша.

- Европска комисија је одобрила средства у износу од девет милиона евра и расписала конкурс који траје до 20. 10. 2008. године. На конкурсу ће моћи да учествују међународне и домаће организације са пројектима који ће решавати стамбена питања избегличке популације и обезбеђивање услова становања за лица расељена са Косова. Други део конкурса односи се на пројекте који би се бавили питањем запошљавања и samozapoшљавања. Конкурсна документација налази се на сајту www.eуропа.орг.уу или се може преузети лично, на адреси

Авенија 19а, Владимира Поповића 40/В, Нови Београд - одговара Миодраг Линта, председник Управног одбора удружења грађана Српски демократски форум, и напомиње да, поред осталих активности, удружење стоји на располагању избегличкој популацији на пружању правне помоћи.

Слушатељка која је хтела да се запосли у дипломатском представништву једне нама „пријатељске“ азијске земље наишла је на непоштовање српског закона о раду. Понуђени су јој рад „на црно“, плата мања од просека у Србији, годишњи одмор у трајању од десет радних дана, неплаћен прековремени рад и за дане празника, немогућност остваривања права боловања и трудничког боловања.

Питање је: важи ли закон исто за све у Србији?

- Владимир Јанковић, инспектор рада, каже да је такво условљавање потпуно недопустиво. У члану 2 Закона о раду децидирано стоји да се одредбе закона примењују на запослене који раде на територији Републике Србије, како код домаћег или страног, правног односно физичког лица, тако и на запослене који су упућени на рад у иностранство од стране послодавца ако законом није другачије одређено. С обзиром на то да ми имамо један једини закон о раду, сви морају да га поштују. Уколико поменуто дипломатско представништво то не чини, оно мора да сноси последице кршења закона. Сва дипломатска представништва у Србији имају статус правног лица и њихова прекршајна одговорност подразумева високе новчане казне. Иако у пракси оваквих случајева има мало, савет слушатељки је да поднесе пријаву Инспекцији рада, чије ће службено лице извршити увид у конзулату, јер као републички орган инспектор има право да уђе у било који објекат. Ако се установи да су тврдње из пријаве тачне, послодавцу ће бити наложено да са будућим запосленим склопи Уговор о раду и изврши пријаву осигурања.

СРПКИЊЕ СА КОСОВА СВЕ ВИШЕ РАЂАЈУ

ПРЕСС Страна : 8

Од 1999. године до данас на Косову и Метохији рођено девет хиљада српских беба, 5.500 у Косовској Митровици, а 3.500 у Грачаници

КОСОВСКА МИТРОВИЦА - Иако преосталих 125.000 Срба на Косову и Метохији од 1999. године живи у готово немогућим условима, охрабрује чињеница да наталитет Срба у последњих неколико година расте. Од 1999. године до данас, у две болнице на Косову у којима се Српкиње порађају, у Косовској Митровици и болници „Симонида“ у Грачаници, рођено је 9.000 српских беба!

Српске породиље се могу безбрижно порађати само у ове две болнице, од 30 колико их има на Косову. Било је случајева да су се Српкиње у овом периоду порађале и у војним болницама КФОР-а, док су биле на путу за Грачаницу или северни део Косовске Митровице. Само две болнице за Србе. У другим здравственим центрима на Косову и Метохији нико од Срба нема поверења да се лечи, а камоли да се Српкиње тамо порађају. Према подацима болнице „Симонида“ у Грачаници, овде се из године у годину бележи пораст новорођене

српске деце, а од 1999. до сада овде је рођено близу 3.500 српских беба. У овој болници се порађају Српкиње из централног Косова и Косовског Поморавља, где гравитира око 60.000 Срба.

Према речима начелника Гинеколошко-акушерског одељења косовско-митровичке болнице др Драгомира Цветнића у овој болници се бележи стални раст новорођених српских беба и то од 2001. године.

Овде су сви љубазни

- Због тешке ситуације 1999. и 2000. године, и сталних напада Албанаца на српски део Митровице, Српкиње са севера Косова одлазиле су да се породе у Нови Пазар и Краљево. Кад се ситуација делимично стабилизовала, Српкиње са севера Косова, али и из бројних српских енклава са Косова и Метохије, као и из Штрпца на крајњем југу Космета где живи 11 хиљада Срба, долазиле су да се порађају у косовскомитровичку болницу. Од 1999. године до сада овде је рођено више од пет и по хиљада беба - прецизира др Цветнић. Он каже да се овде, поред српских породиља, порађају и муслиманке, Ромкиње, Туркиње, Горанке, а да је било случајева да су се порађале и странкиње из УНМИК-а. Цветнић констатује да је то знак поверења у овдашње медицинско особље.

Када смо посетили породилиште у Косовској Митровици, на одељењу смо затекли Албанку Линдиту Швиковић из Скада која се пре годину дана удала за српског младића из Зубиног Потока на северу Косова.

- Родила сам сина и пресећна сам. Овде су сви љубазни и сви се опходе лепо према мени - говори Линдита на не баш добром српском језику. Поред ње у кревету лежи Драгана Божанић из Штрпца, највеће српске енклаве на југу Косова, која је овде дошла пре десет дана како би се, како она каже, породила на миру.

Рађају више од петоро

- Оно што радује је да су се родиле и прве повратничке бебе у повратничком селу Осојане у Метохији. У овом повратничком селу са 350 становника од 2000. године до сада рођено је десеторо деце. Радује и то што се на Косову и Метохији све већи број Српкиња одлучује на треће, четврто, пето па и више од овог броја деце. Рашко-призренска епархија је од 1999. до сада, за Видовдан, доделила више од хиљаду ордена „Мајке девет Југовића“ мајкама које су родиле четврто, пето, па и већи број деце. Ова традиција Рашко-призренске епархије на Косову је дуга 17 година - каже саговорник Пресса. Карактеристично је да међу Српкињама на Косову има већи број случајева рађања близанаца. Тако је само у болници у северном делу Косовске Митровице 2004. године рођено чак 11 близанаца, а медицинско особље ове болнице каже да се у овој болници редовно годишње роди пет-шест близанаца код мајки Српкиња.

Иначе, према подацима и проценама УНМИК-а, на Косову и Метохији живи између 1,8 и 2,4 милиона становника. Влада Косова је 2006. године „пребројала“ 2.236.000 становника и то све на основу некаквих процена, мада на Косову и Метохији није било пописа становништва пуних 27 година, тј. од 1981. године.